

**Η επιρροή της Νομολογίας του CAS (Διαιτητικό Δικαστήριο Αθλητισμού)
στις μεταγενέστερες αποφάσεις του**

του

Σοφοκλή – Αθανασίου Τρουλινού

*Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία που υποβάλλεται
στο καθηγητικό σώμα για την μερική εκπλήρωση των υποχρεώσεων
απόκτησης του μεταπτυχιακού τίτλου του Μεταπτυχιακού Προγράμματος
«Οργάνωση και Διοίκηση Αθλητικών Οργανισμών και Επιχειρήσεων» του Τμήματος Οργάνωσης
και Διαχείρισης του Παν/μίου Πελοποννήσου στην κατεύθυνση
«Διοίκηση Αθλητικών Οργανισμών και Επιχειρήσεων».*

Σπάρτη

2015

Εγκεκριμένο από το Καθηγητικό σώμα:

1ος Επιβλέπων: Μάριος Παπαλουκάς, επίκουρος καθηγητής

2ος Επιβλέπων: Αλεξόπουλος Παναγιώτης, επίκουρος καθηγητής

3ος Επιβλέπων: Γεωργιάδης Κωνσταντίνος, καθηγητής

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σοφοκλής - Αθανάσιος Τρουλινός : Η επιρροή της Νομολογίας του CAS στις μεταγενέστερες αποφάσεις του.

(Με την επίβλεψη του κ.Μάριου Παπαλουκά, επίκουρου Καθηγητή)

Η παρούσα διπλωματική εργασία είναι διαρθρωμένη στα πλαίσια της λειτουργίας του αθλητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου, το οποίο και αποτελεί ένα διεθνές διαιτητικό όργανο στην αρμοδιότητα του οποίου εμπίπτουν διαφορές που σχετίζονται με τον αθλητισμό και εν γένει την αθλητική δραστηριότητα. Κεντρικό θέμα και σημείο αναφοράς στην παρούσα εργασία αποτελεί η επιρροή της Νομολογίας του CAS, δηλαδή των αποφάσεων που εκδόθηκαν στα πλαίσια εκδίκασης αθλητικών υποθέσεων σε μεταγενέστερες αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν για όμοιες ή αντίστοιχες υποθέσεις αθλητικής φύσεως. Οι υποθέσεις οι οποίες τίθενται στο μικροσκόπιο της παρούσας εργασίας, καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα αθλημάτων όπως το τέννις, το ποδόσφαιρο, η κολύμβηση και η ιππασία και μέσω της παρουσίασης και νομικής ανάλυσης αυτών, επιχειρείται ο προσδιορισμός της επίδρασης που αυτές είχαν στο όλο σκεπτικό του CAS ως Αθλητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου στην εκδίκαση μεταγενέστερων υποθέσεων. Οι υποθέσεις οι οποίες και τίθενται αφορούν την εκδίκαση αφενός μεν ζητημάτων γύρω από την φαρμακοδιέγερση αθλητών ή ίππων στα πλαίσια αθλητικών διοργανώσεων και αφετέρου διαφορές που αφορούν καθαρά τη συμβατική σχέση μεταξύ των συμβαλλόμενων πλευρών όπως διαφορές αναφορικά με συμβόλαια επαγγελματιών αθλητών καθώς επίσης και διαφορές γύρω από το καθεστώς και τη διαδικασία των μεταγραφών. Η ανάλυση του υπό ανωτέρω στοιχεία ζητήματος ολοκληρώνεται με την κατάθεση σχετικών συμπερασμάτων σχετιζόμενων τόσο με το πνεύμα των επιμέρους υποθέσεων όσο και με το ευρύτερο πνεύμα λειτουργίας και δράσης ενός Δικαστηρίου με το κύρος και το νομολογιακό εύρος του CAS.

Λέξεις κλειδιά: νομολογία CAS, μεταγενέστερες αποφάσεις

ABSTRACT

Sofoklis – Athanasios Troulinos: The influence of CAS' (Court of Arbitration for Sport) jurisprudence in subsequent judgments
(Under the supervision of Professor Papaloukas Marios).

This thesis is structured within the framework of the functioning of the Sports Arbitration Court, which is an international arbitration body, responsible for disputes related to sports and general athletic activities. The central topic and benchmark in this work is the influence of the CAS cases, the decisions issued under litigation sporting affairs in subsequent decisions adopted for like or similar cases of sporting nature. The cases which come under the microscope of the present study cover a wide range of sports such as tennis, soccer, swimming and horse riding through the presentation and legal analysis of these, trying to determine the impact these had on the whole concept of CAS as the Sports Arbitration Court in the judgment of subsequent cases. The cases which raised concern and to hear first hand the issues surrounding the doping of athletes or horses in sports and other differences purely relate to the contractual relationship between the contracting parties as differences in professional athletes as well as contracts and disputes around rules and procedure of the transfers. The analysis of the above data issue is completed with the submission of relevant findings associated with both the spirit of individual cases and the broader spirit function and action of the Court as to the validity and scope of the case-law CAS.

Keywords: *CAS' influene, Sport, subsequent judgments*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	i
ABSTRACT.....	ii
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	iii
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ.....	v
1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ & ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ.....	2
1.1. Θεωρητικό υπόβαθρο.....	2
1.2. Διατύπωση του προβλήματος.....	3
1.3.Σκοπός- Σημαντικότητα της έρευνας.....	3
2. ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.....	4
2.1.Εισαγωγή.....	4
2.2.Τι είναι το Διαιτητικό Δικαστήριο Αθλητισμού.....	4
2.3.Κύριο μέρος της ανασκόπησης.....	6
2.3.1.Περίληψη και ανάλυση σημαντικών υποθέσεων του CAS.....	6
1. Arbitration CAS 2000/A/274 B. v/ FINA.....	
2. Arbitration CAS 96/156 S. / FEI.....	
3. Arbitration CAS 2002/A/376 B. v/ IOC.....	
4. Arbitration CAS 2004/A/ 690 H. v./ ATP.....	
5. Arbitration CAS 94/129 USA Shooting & Q. / UIT.....	
6. Arbitration CAS OG 02/005/FIBT.....	
7. Arbitration CAS 98/211 B. / FINA.....	
8.Arbitration CAS 98/200 AEK Athens and SK Slavia Prague / UEFA.....	
9.Arbitration CAS 92/80 /FIBA.....	
10.Arbitration CAS 2004/A/659 Galatasaray SK v. FIFA.....	
11.Arbitration CAS 2006/A/1100 E. v. Club Gaziantepspor.....	

12.Arbitration CAS 2003/O/482 Ariel Ortega v/ Fenerbahçe & FIFA	
13.Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais	
14.Arbitration CAS 2006/A/1180 Galatasaray SK v. Frank Ribéry & Olympique de Marseille...	
15.Arbitration CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v. FIFA & New Panionios N.F.C.....	
2.3.2. Σημασία των υπό ανωτέρω στοιχεία αποφάσεων του CAS για τη μετέπειτα νομολογία...	63
2.3.3. Επιμέρους προσέγγιση των κρίσιμων σημείων που αποτέλεσαν σημείο αναφοράς για την εκδίκαση μετέπειτα υποθέσεων ενώπιον του CAS	66
2.3.4. Μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS που βασίστηκαν στην ως άνω νομολογία (παρουσίαση ανά υπόθεση).....	78
3. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ	128
3.1. Γενικά.....	128
3.1. Δείγμα.....	128
3.2. Μέσα και διαδικασία συλλογής των δεδομένων	128
4. ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	130
5. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	133

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

- Court of Arbitration for Sport (CAS)
- Union Internationale de Tir (UIT)
- Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ)
- Διεθνές Συμβούλιο διαιτησίας για τον αθλητισμό (ICAS)
- Διεθνής Οργάνωση Δοκιμών Ντόπινγκ και Διαχείρισης (IDTM)
- Fédération Internationale de Natation (FINA)
- Union of European Football Associations (UEFA)
- Fédération Internationale de Football Association (FIFA)
- Association of tennis professional (ATP)
- World Anti-Doping Agency (WADA)
- United States Anti-Doping Agency (USADA)
- International Olympic Committee (IOC)
- Olympic Movement Anti-Doping Code (“OMAC”)
- Adverse Analytical Finding (AAF)
- International Standard for Laboratories (ISL)
- Union Cycliste Internationale (UCI)
- International Association of Athletics Federations (IAAF)
- United States Olympic Committee (USOC)
- Russian Olympic Committee (ROC)
- Fédération Equestre Internationale (FEI)

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ & ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

1.1. Θεωρητικό υπόβαθρο

Η αθλητική κοινότητα διεθνώς διαθέτει ένα διαιτητικό δικαστήριο στο οποίο και αρκετές διεθνείς ομοσπονδίες παραπέμπουν για την επίλυση των διαφορών τους με τα μέλη τους ή για την επίλυση των διαφορών των μελών μεταξύ τους. Το κύρος που εκπέμπει το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο στους αθλητικούς κύκλους και η πολύ ενδιαφέρουσα σε αθλητικά θέματα νομολογία του, αποτελούν σημαντικούς λόγους εξέτασης των υποθέσεων και κατ' επέκταση σύνδεσης αυτών με την νομική πραγματικότητα και το πνεύμα του αθλητισμού ως «ζωντανού οργανισμού» και φορέα δικαιωμάτων και υποχρεώσεων.

Το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός που εδρεύει στη Λωζάννη της Ελβετίας και διέπεται από τον ελβετικό Αστικό Κώδικα (LDIP), το οποίο αποτελεί *lex arbitri*. Εκεί λαμβάνουν χώρα οι συνεδριάσεις των διαιτητικών σχηματισμών για την εκδίκαση των υποθέσεων, εκτός και αν λόγω συγκεκριμένων συνθηκών και πάντα μετά από σύσκεψη με όλα τα μέρη, ο Πρόεδρος του σχηματισμού ή του οικείου τμήματος, κρίνει ότι η υπόθεση πρέπει να εκδικαστεί σε διαφορετικό τόπο. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα διεθνές – οικουμενικό διαιτητικό όργανο του αθλητισμού, ειδικής αρμοδιότητας, το οποίο κρίνει με βάση τις καταστατικές του διατάξεις, ως καθ' ύλην αρμόδιο για την εκδίκαση αθλητικών διαφορών. Σημειωτέον, ότι εν όψει των πλεονεκτημάτων που προσφέρει ιδιαίτερα όσον αφορά στα μειωμένα έξοδα, είναι φυσικό να καθορίζει και να περιορίζει το πεδίο των δραστηριοτήτων του στις υποθέσεις που συνδέονται με τον αθλητισμό.

Το Δικαστήριο Διαιτησίας στον Αθλητισμό έχει αρμοδιότητα να εκδικάσει υπόθεση, εάν οι κανόνες που έχει υιοθετήσει η σχετική ομοσπονδία δεν συνάδουν με τις γενικές αρχές δικαίου, στην περίπτωση κατά την οποία η εφαρμογή αυτών είναι αυθαίρετη, ή όταν οι ποινές που ορίζουν οι κανόνες αυτοί θεωρούνται υπερβολικές ή άδικες. Εν κατακλείδι, το ΔΔΑ έχει τέσσερις λειτουργίες: 1) ως Πρωτοδικείο, 2) ως Εφετείο μέσω του τμήματος κατ' Έφεση Διαιτησίας, 3) έχει συμβουλευτική αρμοδιότητα σχετικά με νομικά ζητήματα που αφορούν τον αθλητισμό και 4) παρέχει διαμεσολάβηση ώστε τα μέρη να έχουν έναν εναλλακτικό τρόπο επίλυσης ορισμένων διαφορών.

1.2 Διατύπωση Προβλήματος

Υποθέσεις που εκδικάστηκαν από το CAS και αποτέλεσαν σημείο αναφοράς σε τέτοιο βαθμό που επηρέασαν τον τρόπο σκέψης και διαμόρφωσαν το πνεύμα λειτουργίας και εκδίκασης των μετέπειτα υποθέσεων με παρόμοιο ή σχετικό αντικείμενο διαφοράς.

Θα αναφερθούν υποθέσεις που αποτέλεσαν ορόσημο και για την εξέταση άλλων υποθέσεων από το δικαστήριο λόγω της ιδιομορφίας του θέματός τους και της απόφασης που τελικά εκδόθηκε.

1.3. Σκοπός - σημαντικότητα της έρευνας

Παρουσίαση των διεθνών νομικών προβλημάτων και των προσπαθειών επίλυσης, που παρουσιάζονται στο χώρο του αθλητισμού. Επισήμανση των ιδιαιτεροτήτων του αθλητισμού από τη σκοπιά της νομικής επιστήμης και των επιμέρους κανόνων του Διεθνούς Αθλητικού Δικαίου.

Με την ολοκλήρωση της έρευνας οι αναγνώστες θα γνωρίζουν:

- Τη δομή της διεθνούς αθλητικής οργάνωσης
- Τις ιδιαιτερότητες του αθλητισμού
- Τις δυσχέρειες εφαρμογής του κοινού δικαίου στον αθλητισμό
- Τον τρόπο νομικής αντιμετώπισης των προβλημάτων που παρουσιάζονται σε διεθνές επίπεδο στον αθλητισμό.
- Την αρμοδιότητα των διεθνών οργάνων επίλυσης των αθλητικών διαφορών
- Τις ιδιαιτερότητες της διεθνούς και ευρωπαϊκής αθλητικής νομοθεσίας
- Τους βασικούς κανόνες ανταγωνισμού στην αθλητική αγορά.

2. ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

2.1. Εισαγωγή

Σκοπός της έρευνας είναι από τις 470 υποθέσεις που έχει εξετάσει συνολικά το CAS, να καταγραφούν και να αναλυθούν εκείνες οι οποίες αποτέλεσαν σημείο αναφοράς και επηρέασαν σημαντικά την μετέπειτα νομολογία του ως άνω Δικαστηρίου διαμορφώνοντας τον τρόπο λειτουργίας καθώς και το πνεύμα λήψης των αποφάσεών του, σύμφωνα και με τα κριτήρια της σημαντικότητας του θέματος της υπόθεσης.

2.2. Τι είναι το Διαιτητικό Δικαστήριο Αθλητισμού.

Το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός που εδρεύει στη Λωζάννη της Ελβετίας και διέπεται από τον ελβετικό Αστικό Κώδικα (LDIP), το οποίο αποτελεί *lex arbitri*. Εκεί λαμβάνουν χώρα οι συνεδριάσεις των διαιτητικών σχηματισμών για την εκδίκαση των υποθέσεων και οι βασικές λειτουργίες του είναι τέσσερις. Ειδικότερα, λειτουργεί: 1) ως Πρωτοδικείο, 2) ως Εφετείο μέσω του τμήματος κατ' Έφεση Διαιτησίας, 3) έχει συμβουλευτική αρμοδιότητα σχετικά με νομικά ζητήματα που αφορούν τον αθλητισμό και 4) παρέχει διαμεσολάβηση ώστε τα μέρη να έχουν έναν εναλλακτικό τρόπο επίλυσης ορισμένων διαφορών.

- Δικαιοδοσία

Μετά τη μεταρρύθμιση του 1994 στους κόλπους της διεθνούς αθλητικής διαιτησίας, το πεδίο της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Δικαστηρίου διευρύνθηκε, έτσι λοιπόν ενώπιον του ως άνω Δικαστηρίου εισάγονται εμπορικής ή πειθαρχικής φύσεως διαφορές που σφρευτικά: 1) έχουν άμεση ή και έμμεση αλλά προφανή σχέση με τον αθλητισμό, 2) εγείρονται είτε ύστερα από ενεργοποίηση διαιτητικής ρήτρας περιεχομένης σε συμβόλαιο, κανονισμό ή μεταγενέστερη συμφωνία, είτε ύστερα από προσφυγή κατά απόφασης οιαδήποτε αθλητικού οργανισμού, 3) υπεισέρχονται σε θέματα αρχών του αθλητισμού ή συμφερόντων οικονομικών ή άλλων που διακυβεύονται στο χώρο του αθλητισμού και 4) δεν έχουν άμεση σχέση με τεχνικούς κανονισμούς διεξαγωγής αθλητικών αγώνων αφού οι κανόνες του παιχνιδιού είναι εκτός δικαστικής εκτίμησης και ελέγχου. Το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο έχει

αρμοδιότητα να εκδικάσει υπόθεση, εάν οι κανόνες που έχει υιοθετήσει η σχετική ομοσπονδία δεν συνάδουν με τις γενικές αρχές δικαίου, στην περίπτωση κατά την οποία η εφαρμογή τους είναι αυθαίρετη ή όταν οι ποινές που ορίζουν οι κανόνες αυτοί θεωρούνται υπερβολικές ή άδικες.

- *Ιστορία*

Το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο δημιουργήθηκε το 1983 από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) με έδρα τη Λωζάννη στην Ελβετία, με πρώτο Πρόεδρο τον Keba MBAYE, δικαστή του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης, έχοντας εξ αρχής ως σκοπό την επίλυση αθλητικών διαφορών κατά την έννοια της θεσμικής διαιτησίας. Έκτοτε, λειτούργησε ομαλά, εξέδωσε σωρεία αποφάσεων, απέκτησε σταδιακά λειτουργική και οικονομική αυτονομία και πλήρη ανεξαρτησία από τη ΔΟΕ, καθιερώθηκε και απέκτησε την ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων ως θεσμικό όργανο – κέντρο απονομής αθλητικής δικαιοσύνης.

Στη συνέχεια, το έτος 1994 μετά την αλλαγή του τρόπου επιλογής των Διαιτητών, με τη δημιουργία ειδικού οργάνου (του ICAS – Διεθνές Συμβούλιο Αθλητικής Διαιτησίας), το CAS ανεξαρτητοποιήθηκε από τη ΔΟΕ με την ταυτόχρονη αυτονομία, ανεξαρτησία, αξιοπιστία και εγκυρότητα των οργάνων και μελών του, διευρύνοντας κατά αυτόν τον τρόπο το πεδίο της καθ' ύλην αρμοδιότητάς του.

Η σύνθεση και συγκρότηση του CAS και των οργάνων του, οι αρμοδιότητες, η διαιτητική προδικασία, διαδικασία και τα αποτελέσματα αυτής ρυθμίζονται σήμερα διεξοδικά από τον Κώδικα Αθλητικής Διαιτησίας με τελευταία τροποποίηση το 1995. Σημειωτέον, ότι η οικονομική ανεξαρτησία του CAS εξασφαλίζεται σήμερα από το γεγονός ότι τα έξοδα λειτουργίας κατανέμονται και έχουν αναληφθεί κατά 75% από τις ΔΑΟ, την Διεθνή Ένωση Ολυμπιακών Επιτροπών και την ΔΟΕ και κατά 25% από τα έσοδα διαιτητικών αμοιβών του ιδιωτικού τομέα και επιχειρήσεων.

- *Τοπική αρμοδιότητα – Διαδικασία*

Επίσημη έδρα του ΑΔΔ είναι η Λωζάννη της Ελβετίας, εφαρμοστέο δίκαιο, όπως άλλωστε προαναφέρθηκε, είναι το ελβετικό δίκαιο (Νόμος περί Διεθνούς Ιδιωτικού Δικαίου), σε περίπτωση μη διαφορετικής επιλογής από τους διαδίκους ή και λόγω των περιστάσεων και των στοιχείων της επίδικης διαφοράς ο έλεγχος των διαιτητικών αποφάσεων γίνεται, υπό προϋποθέσεις, από το Ελβετικό Ακυρωτικό Δικαστήριο.

Ωστόσο, η παραπάνω νομική συνέπεια δημιούργησε ερωτηματικά για τη λειτουργία των ad hoc επιτροπών, οι οποίες και συνεδριάζαν σε πόλεις εκτός της νόμιμης έδρας του ΑΔΔ. Τα ως άνω ερωτηματικά ξεπεράστηκαν με ρητή πρόβλεψη στον κώδικα του NAGANO (όπου π.χ. η έδρα του ΑΔΔ είναι η Λωζάννη αλλά η ad hoc Επιτροπή νόμιμα συνεδριάζει στο Nagano ή οπουδήποτε αλλού κρίνει η Επιτροπή ότι επιβάλλουν οι συνθήκες). Σημειωτέον, ότι στον κώδικα του Sydney εκτός από την παραπάνω πρόβλεψη προστέθηκε επίσης ο όρος ότι εν προκειμένω η Διαιτησία διέπεται και από το κεφάλαιο 12 του Ελβετικού Νόμου περί Διεθνούς Ιδιωτικού Δικαίου, που προβλέπει παραπλήσια διαδικασία.

Αποφασισθείσα και εφαρμοσθείσα αυτονομία και τοπική αρμοδιότητα της AD HOC Επιτροπής και εκτός νόμιμης έδρας κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων υπήρξε αντικείμενο δικαστικής κρίσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η υπόθεση ANGELA RAGUZ – REBECCA SULLIVAN.

2.3. Κύριο μέρος της ανασκόπησης

Η παρούσα υποενότητα πραγματεύεται το κεντρικό σημείο αναφοράς της παρούσας διπλωματικής εργασίας που είναι η παρουσίαση σημαντικών αποφάσεων που αποτέλεσαν ορόσημο στην ιστορία της διαδρομής του ΑΔΔ κατά την εκδίκαση υποθέσεων που στιγμάτισαν τα παγκόσμια αθλητικά δρώμενα και αποτέλεσαν τομή στη διαμόρφωση της μετέπειτα κρίσης του ως άνω Δικαστηρίου στην κρίση του οποίου τέθηκαν ζητήματα με σχετικό ή συναφές αντικείμενο.

Εν προκειμένω, επιχειρείται η παρουσίαση κάθε σχετικής απόφασης του CAS, που κατά τη γνώμη μου, χρίζει ιδιαίτερης αναφοράς λόγω του χαρακτήρα αυτής και της επιρροής που άσκησε στη μετέπειτα νομολογία του ως άνω δικαστηρίου. Εν συνεχεία, σε ξεχωριστή υποενότητα επιχειρείται η νομική προσέγγιση της κάθε υπόθεσης με την κατάλληλη επισήμανση της επιρροής της στη μεταγενέστερη νομολογία του CAS. Τέλος, γίνεται μνεία σε νεότερες αποφάσεις όπου στο σκεπτικό των οποίων εντοπίζεται επίκληση των υπό ανωτέρω αποφάσεων οι οποίες και έχουν αναλυθεί στην προηγούμενη υποενότητα. Ειδικότερα:

2.3.1. Περίληψη και ανάλυση αποφάσεων του CAS που άσκησαν σημαντική επιρροή στη μετέπειτα νομολογία του.

1. Arbitration CAS 2000/A/274 B. v/ Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 19 October 2000.

Σύνθεση Δικαστηρίου: Υβ Φορτιέ (Καναδάς), Προεδρεύων: Καθηγητής Μάσιμο Κότσια (Ιταλία), Ντένις Όσγουολντ (Ελβετία).

Ιστορικό: Η εκκαλούσα είναι κολυμβήτρια, η οποία λαμβάνει μέρος σε αθλητικούς αγώνες κολύμβησης. Είναι μέλος της Ελληνικής Ομοσπονδίας Κολύμβησης μέσω της Κολυμβητικής Ομοσπονδίας Ελλάδας και επίσης είναι μέλος της Εθνικής Ομάδας Κολύμβησης της Ελλάδας. Από την άλλη πλευρά, η εφεσίβλητη, ήτοι η Διεθνής Ομοσπονδία Αθλημάτων του Υγρού Στίβου (FINA) είναι η διεθνής ομοσπονδία, η οποία έχει την ευθύνη ελέγχου για αθλήματα που έχουν σχέση με τον υγρό στίβο σε διεθνές επίπεδο. Η Κολυμβητική Ομοσπονδία Ελλάδας, ο εθνικός φορέας ο οποίος έχει την ευθύνη ελέγχου για αθλητικές δραστηριότητες υγρού στίβου στην Ελλάδα, είναι μέλος της FINA. Σημειωτέον, ότι η FINA διατηρεί την έδρα της στη Λοζάννη της Ελβετίας και έχει ως σκοπό, μεταξύ άλλων, την προώθηση της ανάπτυξης των αθλημάτων υγρού στίβου σε όλες τις πιθανές μορφές έκφρασής της, σε όλον τον κόσμο και την εξασφάλιση διοργάνωσης αθλητικών δραστηριοτήτων χωρίς τη χρήση απαγορευμένων ουσιών. Η Διεθνής Ομοσπονδία FINA, έχει εκδώσει συγκεκριμένους κανόνες οι οποίοι περιέχουν διατάξεις οι οποίες αφορούν το ντόπινγκ.

Στην υπό κρίση υπόθεση, τον Σεπτέμβριο του 1999, η εκκαλούσα συμμετείχε στους Μεσογειακούς Αγώνες οι οποίοι έλαβαν χώρα στην Τύνιδα ως μέλος της ελληνικής μεσογειακής ομάδας. Στις 04.09.1999 έλαβε την δεύτερη θέση στον αγώνα των 100 μέτρων ύπτιο και τις απονεμήθηκε το αργυρό μετάλλιο. Αμέσως μετά το τέλος του αγώνα, της ζητήθηκε να υποβληθεί σε έλεγχο ντόπινγκ όπου το αποτέλεσμα του ελέγχου αυτού ήταν αρνητικό. Στις 06.09.1999 έλαβε την τρίτη θέση στον αγώνα των 4 X 100 μέτρων σκυταλοδρομία και της απονεμήθηκε το χάλκινο μετάλλιο. Αμέσως μετά το τέλος του αγώνα, της ζητήθηκε να υποβληθεί σε έλεγχο ντόπινγκ που έλαβε χώρα στο μικροβιολογικό εργαστήριο ελέγχου ντόπινγκ Laboratoire du Depistage du Dopage στην Τύνιδα, το οποίο στις 08.09.2001 ανακοίνωσε τα αποτελέσματα της ανάλυσης του δείγματος A, σύμφωνα με τα οποία το δείγμα της αθλήτριας βρέθηκε θετικός την ουσία «19-νορανροστερόνη (136,6 ng/ml)». Με χειρόγραφη αίτηση προς τον Πρόεδρο της Κολυμβητικής Ομοσπονδίας Ελλάδος, η οποία απεστάλη στις 10.09.1999 η εκκαλούσα αιτήθηκε την ανάλυση του δείγματος B. Στις 13.09.1999, το Εργαστήριο ανακοίνωσε τα αποτελέσματα της

ανάλυσης του δείγματος Β, τα οποία επιβεβαίωσαν τα αποτελέσματα της ανάλυσης του δείγματος Α για παρουσία της ουσίας «19-νορανδροστερόνη (135,9 +/-1,6 ng/ml)». Στις 10.09.1999 η εκκαλούσα, με δική της πρωτοβουλία, υποβλήθηκε σε εξέταση ελέγχου ντόπινγκ στο Εργαστήριο Ελέγχου Ντόπινγκ της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής στο Ολυμπιακό Αθλητικό Κέντρο Αθηνών όπου και το αποτέλεσμα του ελέγχου αυτού ήταν αρνητικό. Η εκκαλούσα κλήθηκε από την Ελληνική Ομοσπονδία Κολύμβησης για να υπερασπίσει τον εαυτό της σε ακροαματική διαδικασία ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου στις 21.09.1999. Μετά την ολοκλήρωση της περαιτέρω ακροαματικής διαδικασίας της εκκαλούσας ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου της Ελληνικής Ομοσπονδίας Κολύμβησης στις 12.10.1999, το Διοικητικό Συμβούλιο αποφάσισε ότι η αθλήτρια είχε διαπράξει παράβαση ντόπινγκ, σύμφωνα με τους κανόνες και τους κανονισμούς της εθνικής ομοσπονδίας και σύμφωνα με τους κανόνες ελέγχου ντόπινγκ της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αθλημάτων του Υγρού Στίβου, FINA. Σύμφωνα με τα παραπάνω, το Διοικητικό Συμβούλιο επέβαλε αποκλεισμό τεσσάρων ετών από κάθε αθλητική δραστηριότητα καθώς και αναδρομική ποινή ακύρωσης όλων των αποτελεσμάτων που επιτεύχθηκαν από την αθλήτρια κατά τη συμμετοχή της σε διοργανώσεις αθλητικών αγώνων για χρονικό διάστημα έξι μηνών πριν από την ημερομηνία που τέθηκε σε ισχύ ο αποκλεισμός από κάθε αθλητική δραστηριότητα σύμφωνα με την απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον Αθλητισμό.

Μετά την έκδοση της ανωτέρω απόφασης στις 12.10.1999, η εκκαλούσα υπέβαλε έφεση ενώπιον του Ανωτάτου Συμβουλίου Επίλυσης Διαφορών στις 22.10.1999 αιτούμενη την ακύρωση της απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου της Ελληνικής Ομοσπονδίας Κολύμβησης και των κυρώσεων οι οποίες επιβλήθηκαν δυνάμει αυτής. Το Ανώτατο Συμβούλιο Επίλυσης Αθλητικών Διαφορών εξέδωσε την απόφασή του στις 11.04.2000, σύμφωνα με την οποία δικαίωσε την έφεση της εκκαλούσας, απαλλάσσοντας την από όλες τις κατηγορίες οι οποίες της επιδικάστηκαν σύμφωνα με την απόφαση της Ομοσπονδίας που εκδόθηκε στις 12.10.2000 και ακύρωσε όλες τις ποινές, οι οποίες της επιβλήθηκαν σύμφωνα με την εν λόγω απόφαση. Δυνάμει της διάταξης της παραγράφου DC 12,3, η Κολυμβητική Ομοσπονδία Ελλάδας σε επιστολή της με ημερομηνία 26.04.2002 κοινοποίησε την απόφαση ακύρωσης από το Ανώτατο Συμβούλιο Επίλυσης Αθλητικών Διαφορών στο διοικητικό στέλεχος της FINA. Σε σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε στις 08.05.2002, το διοικητικό στέλεχος της FINA παρέπεμψε την υπόθεση στο αρμόδιο όργανο της FINA, Doping Panel, για

αναψηλάφηση. Δυνάμει της διάταξης της παραγράφου DC 9.6, το διοικητικό στέλεχος της FINA, με την ίδια απόφαση της 08.05.2002, επέβαλε εκ νέου στην εκκαλούντα τον προσωρινό αποκλεισμό από κάθε αθλητική δραστηριότητα έως ότου ληφθεί οριστική απόφαση επιδίκασης της υπόθεσης από το αρμόδιο όργανο της FIAN, Doping Panel. Στις 27.09.2002, το ως άνω αρμόδιο όργανο ελέγχου ντόπινγκ της FINA, εξέδωσε απόφαση για τον αποκλεισμό της αθλήτριας και την ακύρωση όλων των αποτελεσμάτων που επιτεύχθηκαν από την αθλήτρια με συμμετοχή της σε αθλητικούς αγώνες κατά το χρονικό διάστημα από την 6^η Μαρτίου 2001 έως την 26^η Σεπτεμβρίου 2002. Η εκκαλούσα υπέβαλε τη Δήλωση Έφεσης στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό, τον CAS, την 22.11.2002. Αμφότεροι οι αντίδικοι καθόρισαν από έναν διαιτητή, ενώ ο τρίτος διαιτητής – ο Πρόεδρος – διορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τμήματος Διαιτησίας Εφέσεων.

Στις 17.01.2003, ο Πρόεδρος του αρμόδιου οργάνου διαιτησίας της FINA, Panel εξέδωσε δικαστική εντολή εκδίκασης, η οποία απεστάλη στους εκπροσώπους των αντιδίκων. Η εφεσίβλητη κατέθεσε τη συνοπτική απάντησή της στις 07.02.2003 και τα περαιτέρω στοιχεία τεκμηρίωσης καθώς και ένας κατάλογος μαρτύρων υποβλήθηκε από τους αντιδίκους. Η ακροαματική διαδικασία πραγματοποιήθηκε στη Λοζάννη την 14^η Μαρτίου 2003 όπου παρέστησαν και έδωσαν τις σχετικές καταθέσεις όλοι οι διάδικοι.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η έφεση είναι παραδεκτή αφενός γιατί η απόφαση του αρμόδιου οργάνου της FINA Panel με ημερομηνία 27.09.2000 που επέβαλε κύρωση, ελήφθη από την εκκαλούσα στις 24.10.2000, αφετέρου η έφεση της εκκαλούσας κατατέθηκε στις 20.11.2000 και συνεπώς είναι εντός της προθεσμίας του ενός μήνα που καθορίζεται στα άρθρα C12.8.2 και C 12.8.3 του Συντάγματος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αθλημάτων του Υγρού Στίβου FINA.
- Οι «εφαρμοστέοι κανονισμοί» στην υπόθεση αυτή είναι οι κανονισμοί που περιέχονται στους κανόνες της FINA. Οι αντίδικοι δεν έχουν συμφωνήσει ρητά ή με εννοούμενο τρόπο σε μία επιλογή εφαρμοστέου δικαίου για τις διαδικασίες αυτές ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον Αθλητισμό CAS. Εφόσον η έδρα της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αθλημάτων του Υγρού Στίβου FINA είναι στη Λοζάννη, στην Ελβετία, το αρμόδιο όργανο Panel θα εφαρμόζει την ελβετική νομοθεσία.

- Η εφαρμοστέα διαδικασία στην υπόθεση αυτή είναι η διαδικασία της έφεσης που προβλέπεται από τα άρθρα R47 και R57. Κατά συνέπεια το αρμόδιο όργανο Panel, δεν δεσμεύεται από τα ευρήματα ή τα τεκμήρια που προσκομίζονται ως αποδείξεις ενώπιον άλλου δικαστηρίου ή φορέα που έχει λάβει απόφαση για τη συγκεκριμένη υπόθεση.
- Η έφεση που υποβλήθηκε από την Κ.Μ. στις 20.11.2000 επικυρώνεται εν μέρει. Επιβάλλεται στην Κ,Μ, αποκλεισμός από κάθε αθλητική δραστηριότητα για χρονικό διάστημα δύο ετών, αρχομένης από 08.05.2002. Χρονικό διάστημα επτά μηνών και τεσσάρων ημερών θα αφαιρεθεί από αυτόν τον διετή αποκλεισμό από κάθε αθλητική δραστηριότητα. Όλα τα αποτελέσματα που επιτεύχθηκαν από την Κ.Μ. κατά τη συμμετοχή της σε αθλητικούς αγώνες στην περίοδο από 06.03.1999 έως και 26.09.2000 ακυρώνονται. Η απόφαση εκδίδεται χωρίς έξοδα εκτός από την αμοιβή της Γραμματείας του Δικαστηρίου και έχουν ήδη καταβληθεί από την εκκαλούσα, και κρατούνται από το CAS.

2. Arbitration CAS 96/156 S. / Fédération Equestre Internationale (FEI), award of 25 June 1996

Σύνθεση Δικαστηρίου: Τζέραρντ Ράσκιν (Λουξεμβούργο), Χανς Ούλριχ Σάτερ (Ελβετία), Ράινερ Κλίμκε (Γερμανία).

Ιστορικό: Το άλογο Β., το οποίο ίππευε ο εφεσιβάλλων S, πήρε μέρος, μεταξύ άλλων, σε δύο CSI-W το Δεκέμβριο του 1990. Είχε υποβληθεί σε έλεγχο φαρμάκων και στις δύο διοργανώσεις. Στις 2 και στις 15 Ιανουαρίου 1991, το εργαστήριο Ιπποδρομιών Ltd στο Newmarket / GB (HFL) ανέλυσε τα δύο "Α" δείγματα ούρων. Ήταν και τα δύο θετικά και περιείχαν hydroxyethylhydroxypromazine, μια απαγορευμένη ουσία κατά την έννοια του άρθρου 1013 των κανονισμών Κτηνιατρικής του FEI. Στις 22 και 30 Ιανουαρίου 1991, η βρετανική Ομοσπονδία Ιππασίας ζήτησε να εκτελεστεί επιβεβαιωτική ανάλυση του "Β" δείγματος ούρων, και ότι αυτό θα πρέπει να επιβλέπεται από τον καθηγητή Manfred Donike, υπεύθυνο για ντόπινγκ στο Ομοσπονδιακό Ινστιτούτο SportwissenschaftInstitut für Biochemie, Deutsche Sporthochschule Köln.

Στις 12 Φεβρουαρίου 1991 ο καθηγητής Donike και ο εφεσιβάλλων πήγαν στο HFL στο Newmarket να παρουσιαστούν για την ανάλυση των "Β" ούρων. Ο

καθηγητής Donike σημείωσε ότι, εκ πρώτης όψεως, τα βάζα που περιείχαν τα δείγματα φαινόταν να είναι σωστά σφραγισμένα. Ωστόσο, σε μια πιο προσεκτική εξέταση παρατήρησε ότι τα δύο μήκη του σύρματος δεν ήταν τυλιγμένα γύρω τους πριν από την σφραγίδα. Έτσι ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να βγάλει τη σφραγίδα, χωρίς να προκληθεί ζημιά, κατά μήκος του μεταλλικού σύρματος. Αυτό που εξάγεται ως συμπέρασμα λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις του τμήματος III του παραρτήματος III Α.8 των Κτηνιατρικών Κανονισμών της FEI είναι ότι είχε παραβιαστεί και έτσι ο καθηγητής Donike αρνήθηκε να εποπτεύει την επιβεβαίωση της ανάλυσης. Στις 14 Φεβρουαρίου 1991, το FEI ρώτησε το HFL για να εκτελέσει μια ανάλυση για τα "B" Δείγματα ούρων. Στις 22 Φεβρουαρίου 1991, το εργαστήριο ενημέρωσε την FEI ότι τα δείγματα ήταν θετικά και περιείχαν hydroxyethylhydroxypromazine. Στις 3 Ιουνίου 1991 η Δικαστική Επιτροπή της FEI αποφάσισε να αποκλείσει τον προσφεύγοντα και το άλογο B. από το CSI-W, να αναστείλει την αναιρεσείουσα για μια περίοδο έξι μηνών και να τον διατάξει τον εναγόμενο πληρώσει το άθροισμα των 3000 SFR- ως διαδικαστικά έξοδα. Στις 24 Ιουλίου, 1991, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του CAS.

Η ομάδα άκουσε τα επιχειρήματα και των δυο πλευρών και ήταν σε θέση να εξετάσει τον εξοπλισμό για τη λήψη των δειγμάτων που χρησιμοποιούνται από τον εναγόμενο, ενώ δέχθηκε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία από τον καθηγητή Donike από όπου και προέκυψαν τα ακόλουθα ουσιώδη στοιχεία. Ειδικότερα: Τα δύο βάζα τα οποία παρουσιάστηκαν από τον καθηγητή Donike στις 12 Φεβρουαρίου 1991, τα οποία περιείχαν τα "B" δείγματα ούρων που επρόκειτο να αναλυθούν ήταν και τα δύο, με τον ίδιο τρόπο, σφραγισμένα εσφαλμένα επειδή τα δύο μήκη του σύρματος σφράγισης δεν τυλίγονταν γύρω τους, σύμφωνα με τους κανονισμούς Κτηνιατρικής της FEI. Μέσα από την προβολή ενός βίντεο που άσκησε η Donike μαρτύρων, φαίνεται ότι η στεγανότητα του δοχείου επηρεάστηκε αφού το καπάκι είχε ξεβιδωθεί, έστω και λίγο. Το καπάκι θα μπορούσε να ξεβιδωθεί παρά το μεταλλικό σύρμα, και η σφραγίδα έμπαινε εσφαλμένα κατά μήκος του σύρματος. Η επιχείρηση αυτή διευκολύνεται όταν το βάζο είναι μικρό, όπως και ήταν και το περιεχόμενο του βάζου θα μπορούσε να αλλοιωθεί με την εισαγωγή ενός ξένου υγρού.

Εν τέλει, ο εφεσιβάλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της FEI στις 3 Ιουνίου 1991 καταργείται και ότι ο ίδιος απαλλάσσεται από κάθε ποινή.

Στο σημείο αυτό, κρίνεται σκόπιμη η παρουσίαση του νομικού πλαισίου αναφορικά με την υπό κρίση περίπτωση. Εν προκειμένω, η αρμοδιότητα του CAS για να ακούσει την προσφυγή κατά των αποφάσεων της Δικαστικής επιτροπής του FEI απορρέει από τα άρθρα 051.6.2 και 053,1 του καταστατικού της FEI. Επιπλέον, η αίτηση αναιρέσεως πληροί τις απαιτήσεις που καθορίζονται ενώ δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων είναι ο υπεύθυνος για το άλογο B., κατά την έννοια του άρθρου 145 των Γενικών Κανονισμών της FEI.

Η διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 177 των Γενικών Κανονισμών της FEI, 18η έκδοση, που είναι σε ισχύ από τις 23 Ιουλίου 1990 ορίζει ότι η διαπίστωση σχετικά με την ανάλυση μιας απαγορευμένης ουσίας, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου 149, παράγραφος 2, συνεπάγεται πάντα την απώλεια του αλόγου και την αποχή από την εκδήλωση (άρθρο 177.5.1). Αν ανιχνευτεί ουσία σε ανάλυση μπορεί να εκληφθεί ως μια εσκεμμένη προσπάθεια να επηρεαστεί η απόδοση του αλόγου, ή, στην περίπτωση των επαναλαμβανόμενων παραπτωμάτων, η ποινή συνεπάγεται με αναστολή του υπεύθυνου από 3-24 μήνες. Αν αυτά τα αποτελέσματα των ευρημάτων δεν μπορούν να ερμηνευθούν ως μια εσκεμμένη προσπάθεια να επηρεαστεί η απόδοση του αλόγου ή αν το αποτέλεσμα των ευρημάτων μπορεί να ερμηνευθεί ως αποτέλεσμα της νόμιμης μεταχείρισης του αλόγου, αυτό επίσης συνεπάγει πρόστιμο ύψους ελβετικών φράγκων. 1.000 -. ΣεSFR. 15000.

Στην προκειμένη περίπτωση, η Δικαστική Επιτροπή της FEI αναστέλλει τον εναγόμενο για περίοδο έξι μηνών και του επιβάλλει ως πρόστιμο το ποσό των ελβετικών φράγκων. 3000 - ως διαδικαστικά έξοδα. Ως εκ τούτου, εφαρμόζεται εμμέσως το άρθρο 177.5.2 των Γενικών Κανονισμών του FEI καθώς η διάταξη αυτή επιτρέπει μόνο την αναστολή αυτού του διαστήματος που πρέπει να επιβληθεί στον υπεύθυνο. Το γεγονός ότι ο καθηγητής αρνήθηκε να είναι παρών για την επιβεβαιωτική ανάλυση των δειγμάτων "B" ούρων και ότι κατά συνέπεια δεν επέβλεπε, όπως προβλέπεται από το άρθρο 1023,4 των κανόνων κτηνιατρικής της FEI οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτό το δείγμα ήταν θετικό. Θα μπορούσε να αποδειχθεί από την έγγραφη διαδικασία και ιδίως στην ακρόαση του καθηγητή Donike, ότι τα δύο βάζα που περιέχουν τα "B" δείγματα ούρων που πρέπει να αναλυθούν δεν είχαν κλείσει, σύμφωνα με τις διατάξεις των Κτηνιατρικών Κανονισμών του FEI: τα δύο μήκη του σύρματος κλεισίματος δεν γύριζαν γύρω αρκετές φορές όπως ορίζεται από την παράγραφο III.8 του παραρτήματος III του παρόντος κανονισμού. Ως αποτέλεσμα αυτού του σφάλματος,

ήταν δυνατόν, να συρθεί το σφράγισμα κατά μήκος του κλεισίματος με το μεταλλικό σύρμα, και να ξεβιδωθεί ελαφρώς το καπάκι του βάζου, και, ως εκ τούτου να καταστρέψει την αεροστεγανότητα αυτών. Σε αυτό το σημείο υπάρχει αμφιβολία η οποία θα εκτιμηθεί ελεύθερα κατά την κρίση του Δικαστηρίου στα πλαίσια εξέτασης και εξαγωγής συμπερασμάτων και από την ακροαματική διαδικασία.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η προσφυγή της αναιρεσείουσας πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή και η απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής της FEI της 3ης Ιουνίου του 1991 θα πρέπει να ακυρωθεί.
- Η απόφαση της 3ης Ιουνίου 1991 από τη δικαστική επιτροπή της (FEI) έχει ακυρωθεί.

3. Arbitration CAS 2002/A/376 B. v/ International Olympic Committee (IOC), award of 15 October 2002

Σύνθεση Δικαστηρίου: Ντέιβιντ Ρίβκιν (Η.Π.Α.), Ρίτσαρντ ΜακΛάρνεν (Καναδάς), Ντερκ Ραίνερ Μάρτενς (Γερμανία).

Ιστορικό: Ο Α.Μ. συμμετείχε ως μέλος της Βρετανικής ομάδας στον αθλητικό αγώνα αλπικής χιονοδρομίας σλάλομ ανδρών, ο οποίος έλαβε χώρα στις 23.02.2002 στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες στο Σολτ Λέικ Σίτι. Τερμάτισε τρίτος και του απονεμήθηκε το χάλκινο μετάλλιο στη διοργάνωση. Ο κύριος Μ. έχει αποδεδειγμένο χρόνιο ιατρικό πρόβλημα ρινικής συμφόρησης, στα πλαίσια του ως άνω προβλήματος χρησιμοποιεί συσκευή εισπνοής Vicks Vapor Inhaler, για τη χορήγηση της οποίας δεν απαιτείται συνταγή ιατρού, προκειμένου να επιτευχθεί υποχώρηση της ρινικής συμφόρησης ανάλογα με τις ανάγκες της εκάστοτε περίπτωσης για πολλά χρόνια. Η συσκευή εισπνοής Vicks συμπεριλαμβάνεται στη λίστα των επιτρεπόμενων ουσιών, την οποία δημοσιεύει το Αθλητικό Συμβούλιο του Ηνωμένου Βασιλείου. Η συσκευή Vicks η οποία πωλείται χωρίς τη συνταγή ιατρού στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει διαφορετική σύσταση από το προϊόν, το οποίο πωλείται στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το προϊόν της συσκευής εισπνοής, το οποίο κυκλοφορεί στην αγορά των ΗΠΑ, περιέχει την ουσία «λεβομεταμφεταμίνη».

Όταν ο Μ. αντιμετώπισε για πρώτη φορά πρόβλημα ρινικής συμφόρησης στο Σολτ Λέικ Σίτι, συμβουλευθηκε τον ιατρό της βρετανικής ομάδας για πιθανή

φαρμακευτική αγωγή, την οποία θα μπορούσε να ακολουθήσει. Ο ιατρός της ομάδας συνέστησε ένα διαφορετικό προϊόν Vicks από τη συσκευή εισπνοής Vicks. Ο αθλητής χρησιμοποίησε τα προϊόντα αυτά, αλλά χωρίς ικανοποιητικά αποτελέσματα. Παρ' όλα αυτά, όταν ο Μ. είδε τη συσκευή εισπνοής Vicks Vapor να διατίθεται προς πώληση σε κατάστημα στο Park City, το αγόρασε και δεν συμβουλευθηκε τον ιατρό της ομάδας, διότι, όπως ισχυρίστηκε, το προϊόν φαινόταν να είναι το ίδιο με αυτό το οποίο χρησιμοποιούσε τακτικά στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ο Μ. είπε ότι δεν διάβαζε το πίσω μέρος της συσκευασίας, όπου αναφέρεται με σαφήνεια η λεβομεταμφεταμίνη ως δραστική ουσία που περιέχεται στη συσκευή εισπνοής Vicks και σύμφωνα με τον ίδιο, ξεκίνησε να χρησιμοποιεί τη συσκευή εισπνοής στις 17.02.2002 και συνέχισε τη χρήση του προϊόντος ανάλογα με τις ανάγκες του μέχρι τη συμμετοχή του στον αθλητικό αγώνα στις 23 Φεβρουαρίου. Εφόσον διακρίθηκε σε θέση, στην οποία του απονεμήθηκε μετάλλιο, ζητήθηκε από τον Μ. να υποβληθεί σε τέστ ντόπινγκ, για το οποίο έδωσε δείγμα ούρων.

Στις 25.02.2002, το μικροβιολογικό εργαστήριο που είναι πιστοποιημένο από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή στο Σολτ Λέικ Σίτι ενημέρωσε την Ιατρική Επιτροπή της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής για αντικανονικό αποτέλεσμα στην ανάλυση, η οποία έγινε στο δείγμα Α που ελήφθη από τον Μ. στις 23 Φεβρουαρίου. Το εργαστήριο ανέφερε την παρουσία της ουσίας «μεθαμφεταμίνη» σε τιμή περίπου 20-25 ng/ml. Ο Μ. δέχεται ότι ήταν δικό του το δείγμα, το οποίο υπεβλήθη στις εξετάσεις και ότι τα αποτελέσματα των εξετάσεων ήταν ακριβή. Η αιτία αυτών των αποτελεσμάτων είναι συνεπής με την εξήγηση, την οποία έδωσε ο Μ. ενώπιον του αρμόδιου διαιτητικού οργάνου, Panel.

Στις 4, 6 και 11 Μαρτίου 2002, ο Μ. ζήτησε τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή να δώσει οδηγία στο πιστοποιημένο μικροβιολογικό εργαστήριο του Πανεπιστημίου UCLA να διεξάγει διαχωρισμό ισομερών στο Α και Β δείγμα του, για να φανεί ποια μορφή μεθαμφεταμίνης, dextro ή levo, ανιχνεύθηκε στο σύστημά του κατά τη συμμετοχή του στον αθλητικό αγώνα. Τα αιτήματα αυτά απορρίφθηκαν.

Σύμφωνα με τον «OMAC» (Εσωτερικός Κανονισμός του Κώδικα του Ολυμπιακού Κινήματος κατά του Ντόπινγκ), συστάθηκε μία Επιτροπή Διερεύνησης, η οποία και συγκάλυψε διερευνητική ακροαματική διαδικασία στις 15 Μαρτίου 2002 στα κεντρικά γραφεία της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής στη Λοζάννη, όπου παρευρέθηκαν ο Μ, ο δικηγόρος του, ο προπονητής του και μέλη της Βρετανικής Ολυμπιακής Ένωσης. Κατά τη διάρκεια αυτής της ακροαματικής διαδικασίας, η

Επιτροπή εισάκουσε αποδεικτικά στοιχεία ότι και το δείγμα Α και το δείγμα Β των ούρων του κυρίου Μ. έδωσαν θετικά αποτελέσματα, κατά την ανάλυση, για την παρουσία μεθαμφεταμίνης.

Η Επιτροπή Διερεύνησης κατέληξε ότι η απαγορευμένη ουσία υπήρχε στο σώμα του Μ. όταν έλαβε μέρος στον αθλητικό αγώνα αλπικής χιονοδρομίας σλάλομ ανδρών και παρέπεμψε το θέμα στην Πειθαρχική Επιτροπή της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής. Η Πειθαρχική Επιτροπή συγκάλεσε ακροαματική διαδικασία στις 16.03.2002 στα κεντρικά γραφεία της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής στη Λοζάννη, όπου παρευρέθηκαν ο Μ, ο δικηγόρος του, ο προπονητής του και μέλη της Βρετανικής Ολυμπιακής Ένωσης. Η Πειθαρχική Επιτροπή πρότεινε ομόφωνα στο Εκτελεστικό Διοικητικό Συμβούλιο της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής να ακυρώσει τη συμμετοχή του Μ. από τον αθλητικό αγώνα αλπικής χιονοδρομίας σλάλομ ανδρών, να του αφαιρεθούν το δίπλωμα και το χάλκινο μετάλλιο και να αποκλειστεί από τους 19^{ους} Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Σολτ Λέικ Σίτι 2002.

Στις 21 Μαρτίου 2002, το Εκτελεστικό Διοικητικό Συμβούλιο της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής επικύρωσε την απόφαση ακύρωσης της συμμετοχής του Μ. και του αφαίρεσε το δίπλωμα και το χάλκινο μετάλλιο. Ο Μ. άσκησε έφεση για την απόφαση αυτή στο CAS επιδίδοντας δήλωση έφεσης στις 11.04.2002. Ο Μ. αιτήθηκε από το αρμόδιο διαιτητικό όργανο, Panel, να ζητήσει από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή, πρώτον, να δώσει εντολή στο μικροβιολογικό εργαστήριο το οποίο είναι πιστοποιημένο από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή στο πανεπιστήμιο UCLA να εκτελέσει ανάλυση διαχωρισμού ισομερών στο υπόλοιπο του δείγματος Α και Β του Μ., δεύτερον, να αποκαταστήσουν τη συμμετοχή του στον αθλητικό αγώνα αλπικής χιονοδρομίας σλάλομ ανδρών, ο οποίος έλαβε χώρα στα πλαίσια της διοργάνωσης των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων του Σολτ Λέικ Σίτι 2002, τρίτον, να του επιστραφεί τα χάλκινο μετάλλιο και το δίπλωμα και, τέταρτον, να του καταβληθούν τα έξοδα της δικαστικής διαδικασίας. Το CAS διόρισε τρεις διαιτητές για την εξέταση της έφεσης, ενώ το αρμόδιο όργανο διαιτησίας, Panel, έλαβε διάφορα αποδεικτικά στοιχεία από τους αντιδίκους, μεταξύ των οποίων έγγραφα, καταθέσεις μαρτύρων, εκθέσεις συνοπτικές αναφορές εμπειρογνομόνων και εξέδωσε πολλές εντολές διαδικασίας. Το ως άνω αρμόδιο όργανο συγκάλεσε και ακροαματική διαδικασία στο Λονδίνο στις 5-6 Σεπτεμβρίου 2002. Ως συνέπεια του θετικού αποτελέσματος τα ανάλυσης ούρων, η Διεθνής Ομοσπονδία Χιονοδρομίας

(FIS) επέβαλε ποινή αποκλεισμού του κυρίου Μ. από συμμετοχή σε κάθε αθλητική δραστηριότητα για τρεις μήνες. Ο Μ. δεν προσέβαλε την κύρωση αποκλεισμού του από συμμετοχή σε κάθε αθλητική δραστηριότητα ή τη χρονική διάρκεια της κύρωσης, αλλά σε ξεχωριστή διαδικασία του CAS, αλλά έκανε έφεση για τον τρόπο υπολογισμού της περιόδου των τριών μηνών. Ένα άλλο αρμόδιο όργανο του CAS, το CAS panel, επικύρωσε την έφεση και υπολόγισε εκ νέου τις ημερομηνίες ισχύος της κύρωσης αποκλεισμού από κάθε αθλητική δραστηριότητα διάρκειας τριών μηνών. Το θέμα όποιου αποκλεισμού από κάθε αθλητική δραστηριότητα δεν εξετάζεται ενώπιον αυτού του αρμόδιου οργάνου διαιτησίας, Panel, από το οποίο έχει ζητηθεί μόνο ο καθορισμός της καταλληλότητας της ακύρωσης των αποτελεσμάτων της συμμετοχής του Μ. στον αθλητικό αγώνα στους Ολυμπιακούς.

Το CAS έχει δικαιοδοσία λόγω του Κώδικα OMAC, κεφάλαιο III Άρθρο 1, που προβλέπει ότι: *« Κάθε συμμετέχων ο οποίος επηρεάζεται από μία απόφαση που λαμβάνεται εφαρμόζοντας τον Κώδικα OMAC από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή (..) μπορεί να προσφύγει με έφεση για την απόφαση αυτή στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό, σύμφωνα με τις διατάξεις, οι οποίες εφαρμόζονται από το δικαστήριο αυτό».*

Το διέπον δίκαιο είναι ο Κώδικας OMAC και η ελβετική νομοθεσία (νομοθεσία της έδρας της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής) και η δικαιοδοσία και το διέπον δίκαιο δεν μπορούν να αμφισβητηθούν στην υπόθεση αυτή.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Απορρίπτει την έφεση που υπέβαλε ο Μ. και επικυρώνει την απόφαση που έλαβε το Διοικητικό Συμβούλιο της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής ακυρώνοντας τη συμμετοχή του Α.Μ. από τον αθλητικό αγώνα αλπικής χιονοδρομίας σλάλομ ανδρών που έλαβε χώρα στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Σολτ Λέικ Σίτι, αφαιρώντας του το χάλκινο μετάλλιο και το δίπλωμα και επιβάλλοντας τον αποκλεισμό του από τους 19^{ους} Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Σολτ Λέικ Σίτι 2002.
- Δηλώνει ότι η απόφαση εκδίδεται χωρίς έξοδα εκτός από την αμοιβή της Γραμματείας του Δικαστηρίου και έχουν ήδη καταβληθεί από τον Μ. και κρατούνται από το Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό, CAS.

4. Arbitration CAS 2004/A/ 690 H. v. Association of Tennis Professionals (ATP), award of 24 March 2005

Σύνθεση Δικαστηρίου: Στέφαν Νέτζλ (Ελβετία), Καντίτο Πας- Αρες (Ισπανία), Υβ Φορτιέ (Καναδάς).

Ιστορικό: Ο ATP είναι ένας μη κερδοσκοπικός οργανισμός τα μέλη του οποίου είναι άνδρες επαγγελματίες τενίστες. Η έδρα του είναι στο Ponte Vedra Beach, στην Φλόριντα στις ΗΠΑ. Οι πραγματικοί λόγοι για αυτή τη διαιτητική διαδικασία ξεκίνησε σε κυρώσεις της ATP στο τουρνουά "Bell South Open" που πραγματοποιήθηκε στο Vina del Mar στη Χιλή τον Φεβρουάριο του 2004. Ο εναγόμενος συμμετείχε σε αυτό τουρνουά.

Στις 9 Φεβρουαρίου 2004, ένα δείγμα ούρων συλλέχτηκε από τον αθλητή. Το δείγμα ούρων είχε αποσταλεί από τη Χιλή στο Laboratoire de Controle de Dopage IRNS-Institut Armand-Frappier στο Μόντρεαλ, του Καναδά. Στις 27 Φεβρουαρίου 2004, το εργαστήριο εξέδωσε αναλυτική έκθεση η οποία διαπίστωνε την παρουσία της "Κοκαΐνης και των μεταβολιτών». Στις 27 Απριλίου 2004, το εργαστήριο εκτέλεσε μια δοκιμή επιβεβαίωσης με το Β-δείγμα, το οποίο έδειξε επίσης την παρουσία της «κοκαΐνης και των μεταβολιτών». Μετά την έκθεση από το εργαστήριο, ο Διαχειριστής του Προγράμματος Αντι-Ντόπινγκ στο πλαίσιο του προγράμματος Anti-Ντόπινγκ του τένις το 2004 («Κανόνες ATP») ίδρυσε το συμβούλιο επιθεώρησης που προβλέπεται από κανονισμό της ATP. Στο Συμβούλιο Εξέτασης συζητούνται οιαναφορές σχετικά με τα Α-και Β-δείγματα ούρων.

Ο αθλητής δεν αμφισβήτησε τις διαπιστώσεις του εργαστηρίου του, αλλά υποστήριξε ότι με την κατανάλωση ήθελε να αποφύγει τα συμπτώματα της ασθένειας και ότι δεν γνώριζε ότι έτρωγε φύλλα κόκας.

Το Anti-Doping Tribunal (το δικαστήριο) έκρινε ότι: (α) η ανάλυση στο εργαστήριο και τα αναλυτικά αποτελέσματα ήταν ορθά και αδιαμφισβήτητα, (β) η παρουσία μιας απαγορευμένης ουσίας στο δείγμα ούρων του αθλητή ήταν βέβαιη (γ) ο εφαρμοστέος κανόνας αντί-ντόπινγκ του Κανονισμού της ATP ήταν μία αντικειμενική ευθύνη, (δ) ο αθλητής έπρεπε, επομένως, να αποκλειστεί από το τουρνουά στη Χιλή (ε) δεν υπήρχαν λόγοι να παραδεχτεί ότι «δεν υπήρχε σημαντική υπαιτιότητα ή Αμέλεια "εκ μέρους του εναγομένου κατά την έννοια του M.5.b κανόνα της εφαρμοστέας anti doping ATP κανόνες (στ) Ως εκ τούτου, εφαρμόστηκε μια διετής περίοδος αποκλεισμού, με ισχύ από την ημερομηνία της απόφασης (ζ)

Επιπλέον, όλα τα άλλα αποτελέσματα από την ημερομηνία της συλλογή του δείγματος στις 9 Φεβρουαρίου 2004 θα πρέπει να ακυρωθούν.

Στις 23 Ιουλίου του 2004, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης κοινοποίησε στον αθλητή με courier την απόφαση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης («η απόφαση»), το περιεχόμενο της οποίας έχει ως εξής: «1) Μια πρώτη παράβαση ντόπινγκ έχει συμβεί σύμφωνα με τον κανόνα C1. A, 2) Σύμφωνα με το άρθρο L.1. αποφασίστηκε ότι τα αποτελέσματα του παίκτη που επετεύχθησαν στο «Bell south Open" ακυρώθηκαν. Ως εκ τούτου, τα χρήματα τα μετάλλια, οι τίτλοι, τα χρηματικά έπαθλα που κέρδισε στο τουρνουά «Bell south Open" στο Vina del Mar στην Χιλή, το 2004 πρέπει να ακυρωθούν. Το βραβεία και τα χρήματα πρέπει να επιστραφούν στον ATP χωρίς έκπτωση του φόρου που καταβάλλονται σύμφωνα με το άρθρο M. 8, 3) Σύμφωνα με το άρθρο M. 2., Εφόσον δεν υπάρχει Εξαιρετική Περίσταση επιβάλλεται περίοδος αποκλεισμού δύο ετών για την πρώτη παράβαση. Η έναρξη της περιόδου είναι σύμφωνα με το άρθρο M. 8, 4) Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο M. 7. αποφασίστηκε ότι από τις 9 Φεβρουαρίου 2004, ημερομηνία συλλογής του δείγματος, μέχρι την έναρξη της όλα τα άλλα αποτελέσματα πρέπει να ακυρωθούν. Ως εκ τούτου, πρέπει όλα τα μετάλλια, οι τίτλοι, και τα χρηματικά έπαθλα να επιστραφούν. 5) Σύμφωνα με το άρθρο M. 9. αποφασίστηκε ότι κατά την περίοδο αποκλεισμού ο αθλητής δεν μπορεί να συμμετάσχει υπό οποιαδήποτε ιδιότητα σε μια εκδήλωση ή δραστηριότητα που οργανώθηκε από την ATP».

Στις 13 Αυγούστου 2004, ο αθλητής υπέβαλε δήλωση προσφυγής στο CAS. Μετά την επίλυση των διαδικαστικών ζητημάτων, ο αθλητής κατέθεσε σύντομη προσφυγή στις 18 Οκτωβρίου 2004. Ο αθλητής υπέβαλε τα ακόλουθα αιτήματα για την ανακούφιση: «Όλα τα έξοδα που απαιτούνται από την παρούσα διαδικασία πρέπει να αναληφθούν από την ATP και πρωτίστως:

1. Να ακυρωθεί η απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο της ATP Tour Αντι-Ντόπινγκ στις 23 Ιουλίου 2004
2. Να αποφασιστεί ότι ο παίκτης δεν έχει καμία υπαιτιότητα ή αμέλεια σχετικά με την υπόθεση αυτή και ότι δεν πρέπει να υπάρχει περίοδος αποκλεισμού σε σχέση με τους κανόνες του ATP.
3. Να ακυρωθεί η απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο ATP Tour Αντι-Ντόπινγκ στις 23 Ιουλίου 2004
4. Να αποφασίσει ότι ο παίκτης δεν έχει καμία σημαντική υπαιτιότητα ή αμέλεια σχετικά με την υπόθεση αυτή και ότι η περίοδος αποκλεισμού θα πρέπει να είναι

ενός έτους σε σχέση με τους κανόνες του ATP. Η περίοδος αποκλεισμού αρχίζει στις 9 Φεβρουαρίου 2004, ημερομηνία συλλογής του δείγματος . Στις 11 Νοεμβρίου 2004, ο εναγόμενος κατέθεσε σύντομη απάντηση. Ο ATP κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «το πορίσματα και συμπεράσματα του Δικαστηρίου δεν θα πρέπει να αλλαχτούν». Στις 20 Δεκεμβρίου 2004, ο πρόεδρος της ομάδας επιβεβαίωσε ότι η υπόθεση θα πρέπει να αποφασιστεί μόνο βάσει των γραπτών παρατηρήσεων.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η προσφυγή που άσκησε ο H. γίνεται εν μέρει δεκτή.
- Η απόφαση της ATP Αντι-Ντόπινγκ Δικαστήριο με ημερομηνία 23 Ιουλίου 2004 είναι δεκτή, εκτός από τα σημεία 3 και 4, οι οποίες έχουν τροποποιηθεί ως εξής: [Πρόταση 1 έχει ακυρωθεί] Η περίοδος αποκλεισμού άρχισε στις 9 Φεβρουαρίου 2004 και θα λήξει στις 8 Φεβρουαρίου 2006, [Πρόταση 1 ακυρώνεται] που διέταξε να ακυρωθούν τα μετάλλια, οι τίτλοι, και χρηματικό έπαθλο που κέρδισε από τις 9 του Φεβρουαρίου, 2004. [Πρόταση 3 επικυρώθηκε] ».

5. Arbitration CAS 94/129 USA Shooting & Q. / Union Internationale de Tir (UIT), award of 23 May 1995

Σύνθεση Δικαστηρίου: Γιάν Παουλσον (Γαλλία), Ντένις Όσβαλντ (Ελβετία), Λουκ Αργκαντ (Ελβετία).

Ιστορικό: Ο αθλητής Q. αγωνίστηκε ως μέλος της Ομάδας Σκοποβολής των ΗΠΑ σε εκδηλώσεις skeet των ανδρών υπό την αιγίδα της Union Internationale de Tir (UIT) στο Κάιρο τον Απρίλιο του 1994. Ο διαγωνισμός skeet πραγματοποιήθηκε σε δύο ημέρες. Μετά την πρώτη ημέρα ο Q ήταν στη δεύτερη θέση και αισθανόταν άρρωστος για αρκετές ημέρες αλλά η κατάστασή του επιδεινώθηκε απότομα εκείνο το βράδυ. Είχε πυρετό, βήχα, και παραισθήσεις. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Γύρω στις 03.00 π.μ. κάλεσε τον προπονητή της ομάδας Shooting των ΗΠΑ ο οποίος κάλεσε αμέσως το γιατρό του ξενοδοχείου, τον κ. Z. Μετά από διεξοδική εξέταση ο γιατρός διέγνωσε βρογχίτιδα και μια μόλυνση στο στήθος. Συνέστησε να λάβει φαρμακευτική αγωγή, επιστρέφοντας με αντιβιοτικά και σιρόπι για τον βήχα. Ο Q κατέθεσε ενώπιον της επιτροπής ότι το εμφιαλωμένο σιρόπι για τον βήχα ήρθε σε ένα κουτί στο οποίο

υπήρχε γραφή που φαίνεται να είναι αραβικά και την οποία δεν είχε αντιληφτεί. Το ίδιο το μπουκάλι, δήλωσε ότι ήταν σημαδεμένο. Η USOC Κάρτα Ελέγχου των Ναρκωτικών παρουσιάστηκε στον Δρ Ζ. Αυτή η κάρτα περιείχε έναν κατάλογο φαρμάκων και περιελάμβανε διάκριση μεταξύ των επιτρεπτών και απαγορευμένων ουσιών, τις απαγορευμένες ουσίες (με κόκκινο χρώμα) και τις επιτρεπόμενες ουσίες (σε μπλε χρώμα). Επιπροσθέτως, επεξηγήθηκε στο γιατρό ότι ο Q. θα αγωνιζόταν σε μια εκδήλωση του Παγκοσμίου Κυπέλλου, ότι δεν επιτρέπεται να λάβει οποιαδήποτε από τις απαγορευμένες ουσίες, και ότι εάν υπήρχε πιθανότητα για λήψη απαγορευμένης ουσίας, θα γινόταν αντιληπτή από τον έλεγχο την επόμενη μέρα. Ο Δρ Ζ. είχε μια καλή γνώση της αγγλικής γλώσσας. Φάνηκε να εξετάζει την κάρτα με μεγάλη φροντίδα. Σημείωσε ότι τα αντιβιοτικά που συνέστησε εμφανίζονται με μπλε χρώμα και ως εκ τούτου επιτρέπονται. Ίσως δεν είχε δει ότι αναφέρονται κάτω από τον τίτλο "απαγορεύονται - Φάρμακα για κρύωμα" όπου υπήρχαν αναφορές σε "εφεδρίνη, ψευδό-εφεδρίνη κτλ ...". Εναλλακτικά, δεν γνώριζε ότι το σιρόπι για τον βήχα ανήκει στην κατηγορία των "Bronchophane", και στην πραγματικότητα περιέχει εφεδρίνη.

Σε κάθε περίπτωση ο Δρ Ζ. είπε στον Q. και τον προπονητή του ότι ούτε τα αντιβιοτικά ούτε το σιρόπι για τον βήχα ήταν απαγορευμένα σύμφωνα με την Κάρτα Ελέγχου των ουσιών. Υπέγραψε ένα χειρόγραφο σημείωμα δηλώνοντας ότι ο Q. Έπασχε από «βρογχίτιδα και λοίμωξη αναπνευστικού με βήχα» και ότι ο ίδιος (ο Δρ Ζ.) συνέστησε το "Duricef" (Το αντιβιοτικό) και το "σιρόπι Bronchophane". Ο Q. πήρε μερικές γουλιές από το σιρόπι για τον βήχα εκείνη τη νύχτα και στη συνέχεια λίγες το επόμενο πρωί. Ο Q κέρδισε το χρυσό μετάλλιο στην εκδήλωση αργότερα την ίδια ημέρα. Ως νικητής χρυσού μεταλλίου κλήθηκε να περάσει από ντόπινγκ τεστ. Ο Q. και ο βοηθός του προπονητή του υπέγραψαν το ρεκόρ του στο έντυπο Ελέγχου Ντόπινγκ τουUIT, το οποίο φέρει την αναφορά που προβλέπεται για τα "φάρμακα που χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των τελευταίων επτά ημερών, "και οQ. Δήλωσε ότι είχε κάνει λήψη των φαρμάκων duricef και Bronchophane.

Στις 19 Μαΐου 1994 ο Γενικός Γραμματέας τουUIT ενημέρωσε την ομοσπονδία σκοποβολής των Η.Π.Α με επιστολή ότι το "A" Δείγμα είχε θετικά αποτελέσματα. Η ομοσπονδία σκοποβολής ρωτήθηκε αν επιθυμούσε να επωφεληθεί από το δικαίωμα τους να ορίσουν έναν τρίτο που θα τους εκπροσωπήσει στη δοκιμή του "B" Δείγματος. Για λόγους κόστους, η ομοσπονδία σκοποβολής των ΗΠΑ αρνήθηκε να το πράξει, αλλά συμφώνησε με τον διορισμό του Δρ HeinzLosel,

πρόεδρο της UIT υγειονομικής επιτροπής, να ενεργήσειως παρατηρητής της διαδικασίας. Με τον τρόπο αυτό, η ομοσπονδία σκοποβολής επεδίωξε να μην παραιτηθεί από το δικαίωμα να αμφισβητήσει την εγκυρότητα της διαδικασίας ή τα αποτελέσματα των δειγμάτων "Α" ή "Β". Η δειγματοληψία διεξήχθη στις 22 Ιουνίου 1994 από τον καθηγητή Donike στο εργαστήριό του στην Κολωνία. Σε αίτημα της ομοσπονδίας σκοποβολής το "Β" δείγμα ελέγχθηκε όχι μόνο για να διαπιστωθεί κατά πόσον ήταν παρούσα η εφεδρίνη αλλά και το επίπεδο της εφεδρίνης και αν τα άλλα συστατικά του σιροπιού βήχα Bronchophane ήταν παρόντα στο δείγμα. Τα αποτελέσματα επιβεβαίωσαν την παρουσία της εφεδρίνης (με προφανώς υψηλό επίπεδο - 85 ppm), σε συνδυασμό με την παρουσία και των άλλων ουσιών που αναφέρονται από το κατασκευαστή ως συστατικά του Bronchophane.

Το UIT ενημέρωσε την ομοσπονδία σκοποβολής των Η.Π.Α για τα αποτελέσματα αυτά και προγραμματίσε μια συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής της για 20 Ιουλίου 1994 στην οποία θα αποφασιζόταν ποια θα ήταν η μοίρα του Q. Ούτε ο Q. ούτε η ομοσπονδία σκοποβολής εκπροσωπηθήκαν κατά τη διαδικασία, παρά τα αιτήματά τους να τους επιτραπεί. Ωστόσο, ένα λεπτομερές αρχείο αποδεικνύει τα παραπάνω γεγονότα της 31ης Μαΐου 1994, το οποίο είχε παρασκευαστεί από την ομοσπονδία και υποβλήθηκε στην Επιτροπή. Την 1η Αυγούστου 1994, η UIT ενημέρωσε την ομοσπονδία για την απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής ως εξής: *«Οι αναλύσεις έδειξαν ότι η αναλογία της εφεδρίνης με τις άλλες ουσίες στο σιρόπι Bronchophane είναι τέτοια ώστε καμία άλλη πρόσθετη εφεδρίνη λήφθηκε εκτός από το σιρόπι για τον βήχα, Bronchophane. Η Εκτελεστική Επιτροπή έλαβε ως δεδομένο ότι τα στοιχεία που δίνονται από τον σκοπευτή, τους προπονητές του αλλά και τον συγκάτοικό του, είναι αληθή. Η Εκτελεστική Επιτροπή είναι πεπεισμένη ότι ο Q. δεν είχε την πρόθεση να χρησιμοποιήσει απαγορευμένη φαρμακευτική αγωγή, προκειμένου να βελτιώσει την απόδοσή του και να αποκτήσει πλεονέκτημα έναντι των ανταγωνιστών του. Η τιμή του Q ως σκοπευτής δεν αμφισβητήθηκε από την εκτελεστική επιτροπή. Ωστόσο, η Εκτελεστική Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι ο παίκτης αγωνίστηκε υπό την επίδραση της εφεδρίνης σε ένα σημαντικό ποσοστό. Η αρχή της ίσης μεταχείρισης όλων των αθλητών ακολουθείται πάντα από την εκτελεστική επιτροπή. Έχει επιβεβαιωθεί από την ιατρική έρευνα των Υγειονομικών Επιτροπών της ΔΟΕ και της UIT ότι η "εφεδρίνη" μπορεί να έχει μια επίδραση στην τόνωση των επιδόσεων και ως εκ τούτου η Εκτελεστική Επιτροπή με ομόφωνη απόφαση και μία αποχή έλαβε την απόφαση αναστολής του Q.*

για την ακούσια χρήση του απαγορευμένου φαρμάκου για 3 μήνες, δηλαδή από 7 Απρ έως 6 Ιουν 1994. Τα αποτελέσματα του σκοπευτή στο Skeetaκυρώθηκαν και, παρακαλείται να επιστρέψει το μετάλλιο και το δίπλωμα.»

Το 1994 η εκδήλωση του Καΐρου χαρακτηρίστηκε ως ένα γεγονός του οποίου ο νικητής κέρδισε (για τη χώρα του), μία από τις τρεις πιθανές θέσεις εκπροσώπησης της σκοποβολής για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1996. Ως αποτέλεσμα της ακύρωσης του Q, η ομοσπονδία σκοποβολής των Η.Π.Α χάνει αυτόματα μια εκπροσώπηση στους ολυμπιακούς αγώνες αλλά και την πιθανότητα απόκτησης μεταλλίου.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Χορηγεί την απαλλαγή που ζητήθηκε από τους προσφυγόντες, και ως εκ τούτου επαναφέρει τον Q ως τον νικητή του UIT το 1994 στο Κάιρο στο παγκόσμιο πρωτάθλημα κυπέλλου και το δικαίωμα του να διατηρήσει το χρυσό μετάλλιο από το γεγονός αυτό, και διευκρινίζει ότι η ομοσπονδία σκοποβολής των ΗΠΑ έχει το δικαίωμα για τον τίτλο ως η Ολυμπιακή χώρα υποδοχής της ποσόστωσης που είχε κερδίσει ως αποτέλεσμα της απόδοσης του Q. (ενώ αναγνωρίζεται ότι αυτή η υποδοχή δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην πράξη, στο βαθμό που οι αθλητές των ΗΠΑ έχουν ήδη επιτύχει το μέγιστο των τριών slots για κάθε χώρα).
- Δεν κάνει καμία επιδίκαση των εξόδων.

6. Arbitration CAS OG 02/005 Fédération Internationale de Bobsleigh & Tobogganing (FIBT), award of 18 February 2002

Σύνθεση Δικαστηρίου: Ρόμπερτ Έλλικοτ (Αυστραλία), Ντερκ Ράινερ Μάρτενς (Γερμανία), Όλι Ράουστε (Φινλανδία).

Ιστορικό: Η διοργάνωση των αθλητικών αγώνων για το Κύπελλο Challenge Cup, την οποία ανέλαβε η Διεθνής Ομοσπονδία FIBT, έλαβε χώρα στο Όλντεμπεργκ της Γερμανίας στις 25 και 26 Ιανουαρίου 2002. Ο βασικός στόχος της διοργάνωσης ήταν η επιλογή οκτώ αθλητών για τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του 2002 από χώρες, στις οποίες το άθλημα του skeleton δεν είναι ακόμη ιδιαίτερα διαδεδομένο και ανεπτυγμένο. Υπό τους κανόνες που αρμόζουν, μόνο ένας αθλητής/ αθλήτρια

από εκάστη χώρα μπορούσε να λάβει μέρος, κατά αυτόν τον τρόπο, οι χώρες των οποίων οι οδηγοί έχουν απόδοση που τους κατατάσσει μεταξύ των θέσεων 1-8 στη διοργάνωση για το Challenge Cup, μπορούν να λάβουν μέρος με τη συμμετοχή ενός αθλητή/μίας αθλήτριας στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Στην υπό ανωτέρω στοιχεία διοργάνωση, ο εκκαλών τερμάτισε στην 11^η θέση. Μεταξύ των αθλητών, οι οποίοι τερμάτισαν στις πρώτες οκτώ θέσεις, ήταν δύο αθλητές από τη Λετονία και δύο αθλητές από τη Τσεχία, κατά συνέπεια, σύμφωνα και με την ερμηνεία του εκκαλούντος, ο ίδιος τερμάτισε στην 9^η θέση, όσον αφορά τα κριτήρια προκριματικών διοργανώσεων για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Στη συνέχεια, η Νότιος Αφρική δεν έλαβε μέρος με τον αθλητή της στους Ολυμπιακούς Αγώνες, παρ' ότι ο αθλητής είχε τερματίσει στην έκτη θέση στη διοργάνωση για το Challenge Cup. Σύμφωνα με την ερμηνεία του εκκαλούντος, κατόπιν του προαναφερθέντος γεγονότος μία θέση συμμετοχής κατέστη διαθέσιμη γι' αυτόν λόγω του ότι η Νότιος Αφρική ακύρωσε τη συμμετοχή της στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Ως εκ τούτου, ο εκκαλών έκανε αίτηση προκειμένου να «προωθηθεί» στη διαθέσιμη θέση. Ωστόσο η FIBT απέρριψε το αίτημά του με βάση το επιχείρημα ότι είχε ήδη αποφασιστεί πως κανένας από τους αθλητές που είχαν τερματίσει εκτός των θέσεων 1-8 δεν θα «προωθείτο» ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία κάποιες χώρες ακύρωναν τη συμμετοχή τους από τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων.

Εν συνεχεία, ο εκκαλών προσέφυγε στο Εσωτερικό Διαιτητικό Δικαστήριο της FIBT, υποβάλλοντας το αίτημα του, το οποίο στις 16.02.2002 απέρριψε το αίτημά του, εξάγοντας δικαστικό πόρισμα σύμφωνα με το οποίο η FIBT είχε ενεργήσει ορθώς κατά τον χειρισμό της υπόθεσης του εκκαλούντος, σύμφωνα με τους προβλεπόμενους διεθνείς κανόνες και ότι τα διοικητικά στελέχη της FIBT είχαν προβεί στις σωστές ενέργειες χωρίς ίχνος εύνοιας ή προκατάληψης. Παρ' όλα αυτά, το Εσωτερικό Διαιτητικό Δικαστήριο της FIBT πρότεινε την πρόσκληση του εκκαλούντος για συμμετοχή σε θέση «προδρόμου» στη διοργάνωση των αθλητικών αγώνων skeleton στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες.

Σημειωτέον, ότι πριν τη λήξη της προθεσμίας για την υποβολή αιτήσεων συμμετοχής, η Ολυμπιακή Επιτροπή των Παρθένων Νήσων είχε δηλώσει τη συμμετοχή του M. στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες, όχι με την ιδιότητα του αθλητή, αλλά με την ιδιότητα του διοικητικού υπαλλήλου για τη συγκεκριμένη ομάδα με αποκλειστικό σκοπό να του δοθεί η ευκαιρία να διαμένει στο Ολυμπιακό Χωριό, ώστε να μπορεί να προετοιμαστεί για τη συμμετοχή του στους αθλητικούς

αγώνες Skeleton. Κατά συνέπεια, ο Μ. έλαβε πιστοποίηση με την ιδιότητα του διοικητικού υπαλλήλου από την Οργανωτική Επιτροπή των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων Σολτ Λέικ Σίτι 2002.

Αυτές οι δικαστικές διαδικασίες διέπονται από τους Κανόνες Διαιτησίας του CAS (CAS Arbitration Rules) για τους 19^{ους} Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες του Σολτ Λέικ Σίτι, οι οποίοι θεσπίστηκαν από τη Διεθνή Επιτροπή Διαιτησίας για τον αθλητισμό στις 05.11.2001. Επιπλέον, διέπονται από το Κεφάλαιο 12 του Διεθνούς Ελβετικού Κώδικα Ιδιωτικού Δικαίου της 18^{ης} Δεκεμβρίου 1987 (Κώδικας PIL) ο οποίος εφαρμόζεται στην παρούσα διαιτησία συνεπεία της ρητής επιλογής του νόμου που περιέχεται στο άρθρο 17 των Κανόνων μεμονωμένων υποθέσεων Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον αθλητισμό και ως αποτέλεσμα της επιλογής της Λοζάννης στην Ελβετία για την έδρα του Τμήματος εξέτασης μεμονωμένων υποθέσεων και των αρμοδίων οργάνων διαιτητών του Τμήματος, σύμφωνα με το άρθρο 7 των Κανόνων εξέτασης μεμονωμένων υποθέσεων του CAS.

Σύμφωνα με το άρθρο 17 των Κανόνων μεμονωμένων υποθέσεων Διαιτητικού Δικαστηρίου CAS, το αρμόδιο όργανο, Panel, πρέπει να εκδίδει απόφαση για την επίλυση της διαφωνίας σύμφωνα με τον « Ολυμπιακό Καταστατικό Χάρτη, τους ισχύοντες κανονισμούς, τις γενικές αρχές της νομοθεσίας και των κανόνων της νομοθεσίας, η εφαρμογή των οποίων κρίνεται δέουσα ». Σύμφωνα με το άρθρο 16 των κανόνων μεμονωμένων υποθέσεων του CAS, το αρμόδιο όργανο, Panel, έχει «πλήρη εξουσία για την τεκμηρίωση των γεγονότων στα οποία βασίζεται η εφαρμογή των κανόνων».

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Το CAS δεν έχει καμία δικαιοδοσία για την ακρόαση της παρούσας έφεσης διότι δεν έχει υποβληθεί έγκυρη αίτηση συμμετοχής του εκκαλούντος με την ιδιότητα του αθλητή, στην οποία πρέπει να στηρίζεται η δικαιοδοσία (άρθρο 1 του CAS ad hoc Rules). Αλλά ακόμη και αν το Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό είχε δικαιοδοσία, το αρμόδιο διαιτητικό όργανο, θα απέρριπτε την έφεση επί της ουσίας της υποθέσεως.
- Η παρούσα ερμηνεία των σχετικών διατάξεων των κανόνων τα FIBT δεν βασίζεται στη μαρτυρία που λήφθηκε από τους κυρίους Φέλι και Στουπ εκ μέρους της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής και επιβεβαιώθηκε από την Εφεσίβλητη, σύμφωνα με την οποία η Διεθνής Ολυμπιακής Επιτροπή και η

FIBT έχουν συνάψει προφορική συμφωνία ότι θα εφαρμοστεί πολιτική «μη προώθησης», όσον αφορά το άθλημα Skeleton. Ακόμη και χωρίς καταφατική δήλωση, ο υπό εξέταση Κανόνας καθιστά ευλόγως σαφές ότι μόνο οι μεμονωμένοι αθλητές που λαμβάνουν τις οκτώ πρώτες θέσεις της σειράς κατάταξης προκρίνονται για συμμετοχή στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το αρμόδιο διαιτητικό όργανο, δεν έχει πρόβλημα διάκρισης της υπό εξέταση υπόθεσης από την περίπτωση που έλαβε χώρα στη διοργάνωση των αθλητικών αγώνων half-ripe γυναικών κατά τη διάρκεια των ίδιων Ολυμπιακών Αγώνων και για την οποία φαίνεται να υπάρχει συμφωνία μεταξύ της Διεθνούς Οργανωτικής Επιτροπής και της FIS (Διεθνούς Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας), περίπτωση κατά την οποία επιτράπηκε σε δύο αθλήτριες να προωθηθούν σε θέσεις που δεν χρησιμοποιήθηκαν από αθλήτριες που είχαν υψηλότερη θέση στη σειρά κατάταξης. Δεν εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του CAS να αμφισβητεί τον λόγο για τον οποίο η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή συμφώνησε σε μία πολιτική «προώθησης» στους αγώνες και δεν έκανε το ίδιο στην υπό εξέταση υπόθεση ακόμη κι αν η στάση αυτή προκλήθηκε από την μικρή απόσταση των ημερομηνιών των αγώνων του Challenge Cup και την προθεσμία υποβολής αίτησης συμμετοχής στους συγκεκριμένους Ολυμπιακούς Αγώνες.

- Το αρμόδιο διαιτητικό όργανο δεν έχει πρόβλημα να διακρίνει μεταξύ της υπό εξέταση υπόθεσης και της περίπτωσης όπου η εφεσίβλητη επέτρεψε στην ομάδα γυναικών bobsleigh η οποία έλαβε την 13^η θέση στη σειρά κατάταξης να αντικαταστήσει μία ομάδα με καλύτερη θέση στη σειρά κατάταξης η οποία αποφάσισε να μη συμμετάσχει. Οι κανόνες της FIBT όσον αφορά τη συμμετοχή στους αγώνες bobsleigh κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων βασίζονται σε απλή σειρά κατάταξης χωρίς αυστηρό ποσοστό συμμετοχής. Η περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί με τον υπό εξέταση κανόνα για το άθλημα Skeleton που έχει σύστημα προκριματικής έγκρισης δύο τρίτων, με το δεύτερο να βασίζεται στη σειρά κατάταξης μεμονωμένων αθλητών από χώρες που το άθλημα του skeleton είναι λιγότερο διαδεδομένο και ανεπτυγμένο και με αυστηρό ποσοστό συμμετοχής.

- Δεδομένης της απουσίας ενός κανόνα που να ορίζει το αντίθετο, οι κανόνες της FIBT για το άθλημα του Skeleton δεν επιτρέπουν την «προώθηση» αθλητών στη σειρά κατάταξης.
- Βάσει των προαναφερθέντων γεγονότων και των νομικών πτυχών, η έφευξη που υποβλήθηκε από τον T.M. απορρίπτεται.

7. Arbitration CAS 98/211 B. / Fédération Internationale de Natation (FINA), award of 7 June 1999.

Σύνθεση Δικαστηρίου: Υβ Φορτιέ (Καναδάς), Μίκαελ Μπέλοφ (Αγγλία), Ντένις Οσβαλντ (Ελβετία).

Ιστορικό: Στις 6 Αυγούστου 1998, η προσφεύγουσα Β ανεστάλη για περίοδο τεσσάρων (4) ετών από το Doping Panel της Διεθνούς Ερασιτεχνικής Ομοσπονδίας Κολύμβησης (FINA), όπου διαπιστώθηκε ότι έχει διαπράξει αδίκημα ντόπινγκ σύμφωνα με το άρθρο FINA DC 1,2. Στις 2 Σεπτεμβρίου 1998, η Β υπέβαλε προσφυγή στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό (CAS) . "Κάθε πρόσωπο που θίγεται από την απόφαση της επιτροπής Ντόπινγκ της FINA μπορεί να ασκήσει έφεση στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό (CAS), σύμφωνα με το άρθρο FINA C.10.8.3." «Μια ομάδα μπορεί να ασκήσει έφεση στην απόφαση του πειθαρχικού δικαστηρίου ή σε παρόμοιο σώμα ομοσπονδίας, ένωσης ή αθλητικής οργάνωσης, εφόσον στο καταστατικό ή τους κανονισμούς του εν λόγω οργανισμού, τα μέρη έχουν συνάψει ειδική συμφωνία διαιτησίας και στο μέτρο που η προσφεύγουσα έχει εξαντλήσει τα ένδικα μέσα που έχει στη διάθεσή της πριν από στην έκκληση, σύμφωνα με το καταστατικό ή τους κανονισμούς του εν λόγω αθλητικού σώματος». Στις 9 Σεπτεμβρίου 1998, η Β άσκησε σύντομη προσφυγή που συνοδεύεται από τέσσερις φακέλους εκθεμάτων, τρία αντίγραφα των αποδεικτικών στοιχείων, βίντεο και μια γραπτή δήλωση πριν από την επ 'ακροατηρίου συζήτηση ενώ στις 5 Οκτωβρίου 1998, η FINA υπέβαλε την απάντησή της στην αίτηση της Β, η οποία συνοδεύτηκε από έναν όγκο εκθεμάτων.

Μετά από διαβούλευση με τα ενδιαφερόμενα μέρη, σύμφωνα με το R 44.3 του Κώδικα, η επιτροπή ανακοίνωσε στα μέρη στις 14 Απριλίου 1999 την απόφασή της να ορίσει το Institut de Police Scientifique et de Criminologie (ή "Institut"), που εδρεύει στη Λωζάννη, ως εμπειρογνώμονα, και ορίζονται τα εξής:

- το δοχείο (B-δείγμα) που χρησιμοποιήθηκε από τον [B.] δεν δείχνει κανένα σημάδι ότι υπήρξε οποιαδήποτε απόπειρα να ανοιχτεί παράνομα το δοχείο και να κλειστεί πάλι πριν από τη δοκιμή.

- Είναι δυνατόν να ανοιχτεί παράνομα με οποιοδήποτε τρόπο ένα δοχείο VersaPak, παρόμοιο με εκείνο που χρησιμοποιείται από τον [B.], και να κλειστεί πάλι χωρίς να αφήσει καμία ένδειξη ότι έχει ανοιχτεί και έχει κλειστεί;

Στις 30 Απριλίου 1999, το Institut διεξήγαγε διαδικασία με την παρουσία των εκπροσώπων των διαδίκων. Την ίδια ημέρα, το Ινστιτούτο υπέβαλε την έκθεσή του και αντίγραφο αυτής. Κατόπιν αιτήματος της B και με τη σύμφωνη γνώμη του εναγομένου, η επιτροπή αποφάσισε ότι η ακρόαση θα πραγματοποιηθεί δημόσια.

Στις 3 και 4 Μαΐου 1999, η συνεδρίαση πραγματοποιήθηκε στο ξενοδοχείο Savoy στη Λωζάννη, σύμφωνα με τη διαδικασία έκδοσης διαταγής που εκδόθηκε από τον πρόεδρο στις 15 Μαρτίου 1999.

Τα ακόλουθα πρόσωπα έδωσαν προφορικά αποδεικτικά στοιχεία:

Για την B:

- Η B τον εαυτό της

Για τον εναγόμενο

- Ο κ. Γ

- Ο Δρ Jordi Segura

- Οκ. Jeff Hatton

- Οκ. Staffan Sahlström

Κάθε μάρτυρας έδωσε γραπτή δήλωση πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Το ακόλουθο πρόσωπο έδωσε στοιχεία για λογαριασμό του εμπειρογνώμονα της ειδικής ομάδας: κα Monica Bonfanti. R 57 του κώδικα προβλέπει τα εξής: «Η ομάδα πρέπει να έχει πλήρη εξουσία να επανεξετάσει τα πραγματικά περιστατικά και το δίκαιο». Ως εκ τούτου, η επιτροπή δεν περιορίζεται στην εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Doping Panel της FINA, αλλά εξέτασε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία, προφορικά και γραπτά, που προσκομίστηκαν ενώπιόν του. Κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλαν τα μέρη, που αναφέρονται παρακάτω δεν επηρεάζει την ευθύνη της ομάδας στο θέμα αυτό. Με λίγα λόγια, η ακρόαση ενώπιον της ειδικής ομάδας αποτελούσε ακρόαση de novo, δηλαδή, μια επανεκδίκαση της ουσίας της υπόθεσης.

Στις 5 Ιανουαρίου 1998, η Διεθνής Οργάνωση Δοκιμών Ντόπινγκ και Διαχείρισης (IDTM), η οποία διεξάγει ντόπινγκ ελέγχους για λογαριασμό της FINA,

ζήτησε από τα στελέχη της δειγματοληψίας, τον κ. Γ. και τη σύζυγό του κ. Γ., να πάρουν για λογαριασμό της ένα δείγμα ούρων από την Β.

Στις 10 Ιανουαρίου 1998, οι δύο αξιωματικοί δειγματοληψίας έφτασαν στο σπίτι της προσφεύγουσας για να πραγματοποιηθεί η διαδικασία της δειγματοληψίας. Στο σπίτι της αθλήτριας Β, η Β αφού ολοκλήρωσε τα 70 χιλιοστόλιτρα που είναι ικανοποιητικά για τον έλεγχο παρέδωσε δείγμα ούρων ενώπιον της κ Γ σε δυο δόσεις. Ως εκ τούτου ο κ. και η κα. Γ μάζεψαν τον εξοπλισμό τους και βγήκαν από το σπίτι το ταχύτερο δυνατόν. Ο κ. και η κα Γ. επέστρεψαν στο αυτοκίνητο τους, στο οποίο τοποθετήθηκε η σακούλα που περιείχε τα δείγματα της Β. Μετά την εκκίνηση του αυτοκινήτου, ο κ. Γ. ρώτησε την κα Γ. αν "μύριζε κάτι" κατά τη διάρκεια της διαδικασίας συλλογής. Αυτή η ερώτηση προκάλεσε στην κα Γ την υποψία ότι ενώ καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας μετά το δεύτερο δείγμα, παρατήρησε μια γλυκιά μυρωδιά που της θύμιζε "Irish Mist", ένα γλυκό λικέρ ούισκι. Ο κ. Γ. δήλωσε ότι είχε παρατηρήσει και αυτός μια μυρωδιά αν και γι 'αυτόν η μυρωδιά έμοιαζε περισσότερο με "Southern Comfort ". Τόσο ο κ. Γ όσο και η κα Γ. κατέθεσαν ότι επέλεξαν να μην πουν τίποτα για τη μυρωδιά εκείνη την ώρα, είτε επειδή η μυρωδιά δεν αποτελούσε επαρκές στοιχείο για να αναφερθούν περαιτέρω κατά της Β είτε επειδή φάνηκε ότι το δείγμα είχε όντως παραχθεί σωστά. Παρ 'όλα αυτά, ο κ. και η κα Γ. συμφώνησαν ότι οι παρατηρήσεις τους θα πρέπει να αναφέρονται στην έκθεση ("Περίληψη αποστολής") που αποστέλλεται στα IDTM. Αυτό έγινε, και η σημείωση "περίεργη οσμή - γλυκό αλκοόλ "είχε συμπεριληφθεί στην έκθεση. Το πρωί της 12ης Ιανουαρίου, ο κ. Γ. τηλεφώνησε στην DHL και η εταιρεία ταχυμεταφορών έφθασε στο σπίτι του. Στις 14 Ιανουαρίου 1998, το εργαστήριο στη Βαρκελώνη επιβεβαίωσε την παραλαβή των δύο δοχείων. Στις 30 Ιανουαρίου 1998, το εργαστήριο έστειλε την antidoping Έκθεση Ανάλυσης της FINA. Η Έκθεση δήλωσε: «Παρουσιάζονται σαφή σημάδια της νοθείας που έχουν βρεθεί στο δείγμα και κωδικοποιούνται ως A 074396. Η περιεκτικότητα της αλκοόλης του δείγματος (συγκέντρωση μεγαλύτερη από 100 mg / ml) δεν είναι κατά κανένα τρόπο συμβατή με την ανθρώπινη κατανάλωση και το δείγμα παρουσιάζει μια πολύ έντονη οσμή από ούισκι.»

Στις 27 Απριλίου 1998, η Β. ενημερώθηκε από τη FINA ότι είχε διαπράξει αδίκημα σύμφωνα με τους Κανόνες DC 1.2 (β), DC 2.1 και DC 3.1 (β) της FINA σε σχέση με το "Α" δείγμα που συλλέχθηκε στις 10 Ιανουαρίου 1998, και ότι FINA ήταν έτοιμη να προχωρήσει με την ανάλυση του δείγματος Β. Η ανάλυση του "Β" δείγματος πραγματοποιήθηκε στις 21 Μαΐου 1998 στο εργαστήριο. Η περιεκτικότητα

της αιθανόλης του δείγματος (συγκέντρωση μεγαλύτερη από 100 mg / ml) δεν είναι κατά κανένα τρόπο συμβατή με την ανθρώπινη κατανάλωση και το δείγμα παρουσιάζει μια πολύ ισχυρή οσμή ουίσκι. Αυτά τα αποτελέσματα είναι σε συμφωνία με εκείνα που βρέθηκαν στην αντίστοιχη ποσότητα του Α δείγματος . Μια ακρόαση ενώπιον του Panel ντόπινγκ της FINA πραγματοποιήθηκε στις 24 Ιουλίου 1998.Στις 6 Αυγούστου 1998, η επιτροπή Ντόπινγκ της FINA διαπίστωσε ότι η Β είχε διαπράξει ένα αδίκημα κατά του κανονισμού ντόπινγκ της FINA. Η απόφαση ήταν να ανασταλούν όλες οι συμμετοχές της σε δραστηριότητες της FINA, για μια περίοδο τεσσάρων ετών με άμεση ισχύ.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η έφεση που κατατέθηκε από την Β. στις 2 Σεπτεμβρίου 1998 απορρίφθηκε.
- Η απόφαση που εκδίδεται από την FINA (ντόπινγκ) στις 6 Αυγούστου 1998 επιβεβαιώνεται.

8. Arbitration CAS 98/200 AEK Athens and SK Slavia Prague / Union of European Football Associations (UEFA), award of 20 August 1999

Σύνθεση Δικαστηρίου: Μάσιμο Κότσια (Ιταλία), Κρίστοφ Βέντερ (Γερμανία), Ντιρκ Ράινερ Μαρτενς (Γερμανία).

Ιστορικό: Ο αιτών AEK ΠΑΕ (εφεξής «ΑΕΚ») είναι μια ελληνική ποδοσφαιρική ομάδα η οποία έχει συσταθεί σύμφωνα με τους νόμους της Ελληνικής Δημοκρατίας και έχει έδρα την Αθήνα. Η ΑΕΚ παίζει σήμερα στην ελληνική Α εθνική και όλα αυτά τα χρόνια έχει προκριθεί για τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις που διοργανώνει η UEFA. Στο τέλος της σεζόν 1997/98 η ΑΕΚ, στο ποδόσφαιρο κατείχε την τρίτη θέση στο ελληνικό πρωτάθλημα, και έτσι δικαιούται να συμμετάσχει στη διασυλλογική διοργάνωση της UEFA την περίοδο 1998-1999 που ονομάζεται «UEFA Cup». Η ΑΕΚ ανήκει σε ποσοστό 78,4% στην ENIC Hellas SA, μια εταιρεία που ελέγχεται εξ ολοκλήρου, μέσω θυγατρικών, από την αγγλική εταιρεία ENIC plc.

Ο αιτών SK Slavia Praha (εφεξής «Slavia») είναι μια τσεχική ποδοσφαιρική ομάδα η οποία έχει συσταθεί σύμφωνα με τη νομοθεσία της Τσεχικής Δημοκρατίας και έχει την έδρα της στην Πράγα. Η Slavia παίζει σήμερα στην Α εθνική της Τσεχίας-Μοραβίας και όλα αυτά τα χρόνια έχει συχνά προκριθεί για τους αγώνες

UEFA. Στο τέλος της σεζόν 1997/98, η Slavia κατέλαβε τη δεύτερη θέση στο πρωτάθλημα Τσεχίας-Μοραβίας, και έτσι δικαιούται να συμμετάσχει στο, UEFA Cup του 1998/99. Η Slavia ανήκει, κατά 53,7% στην Football ENIC Management Sarl, μια εταιρεία που ελέγχεται εξ ολοκλήρου, μέσω θυγατρικών, την ENIC plc.

Τόσο η AEK όσο και Slavia είναι υπό τον έλεγχο της ENIC plc (στο εξής «ENIC»), μια εταιρεία που έχει συσταθεί σύμφωνα με τους νόμους της Αγγλίας και είναι εισηγμένη στο Χρηματιστήριο του Λονδίνου. Κατά τα τελευταία δύο χρόνια η ENIC, μέσω θυγατρικών, έχει επενδύσει σε αρκετές ευρωπαϊκές ποδοσφαιρικές ομάδες, αποκτώντας τον έλεγχο των συμφερόντων της AEK, της Slavia, και του ιταλικού συλλόγου Vicenza Calcio Spa, της Ελβετικής ομάδας FC Basel, καθώς και δικαιώματα μειοψηφίας του Σκωτσέζικου Rangers FC.

Ο εναγόμενος Union of European Football Associations, (Ένωση των Ευρωπαϊκών Ποδοσφαιρικών Ομοσπονδιών) (στο εξής «UEFA»), είναι μια ένωση η οποία έχει την έδρα της στο Νyon της Ελβετίας, και απαρτίζεται από 51 μέλη όσες είναι και οι ομοσπονδίες ποδοσφαίρου σε όλη την Ευρώπη. Η UEFA είναι αρμόδια για το ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο, ασχολείται με όλα τα θέματα που αφορούν στο ευρωπαϊκό ποδόσφαιρο και την άσκηση των ρυθμιστικών, εποπτικών και πειθαρχικών λειτουργιών πάνω στις εθνικές ενώσεις, τα σωματεία, τους υπαλλήλους και τους παίκτες. Βάσει του καταστατικού της UEFA, οι ενώσεις μέλη πρέπει να συμμορφώνονται με το εν λόγω καταστατικό, με άλλους κανονισμούς και αποφάσεις, και να τις εφαρμόζουν στους δικούς συλλόγους και μέλη τους. Μέχρι την περίοδο 1998/99 η UEFA διοργάνωσε τρεις βασικές διοργανώσεις μεταξύ σωματείων: «the Champions' League, the Cup Winners' Cup and the UEFA Cup. Η UEFA πρόσφατα αποφάσισε να ακυρώσει το Cup Winners' Cup και, από την περίοδο 1999/2000, μείωσε τις συμμετοχές στις διασυλλογικές διοργανώσεις του Champions' League και του UEFA Cup. Κατά τη διάρκεια του έτους 1997 η ENIC απέκτησε τα ανωτέρω δικαιώματα της AEK, της Slavia και της Vicenza. Το 1997-1998, οι τρεις σύλλογοι συμμετείχαν στο UEFA Cup Winners' Cup και κατείχαν όλες τις προδιαγραφές για τον τελικό. Σε αυτό το στάδιο, οι τρεις ομάδες που ανήκουν στην ENIC σχεδιάστηκε να μην παίξουν η μια εναντίον της άλλης και μόνο μία από αυτές θα έφτανε στα ημιτελικά (η AEK έχασε από τον ρωσικό σύλλογο Λοκομοτιβ της Μόσχας, η Slavia έχασε από τη γερμανική ομάδα VfB Stuttgart club, ενώ η Βιτσέντζα νίκησε την ολλανδική ομάδα Roda JC). Όντας αντιμέτωποι με μια

κατάσταση όπου τρία από τα οκτώ σωματεία στον ίδιο διαγωνισμό ανήκαν σε έναν μόνο ιδιοκτήτη, η UEFA άρχισε να εξετάζει τα προβλήματα που διακυβεύονται.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1998 κατόπιν αιτήσεως της ENIC, οι εκπρόσωποι της UEFA και της ENIC κλήθηκαν προκειμένου να συζητήσουν το ζήτημα της «κυριότητας των multi-club», δηλαδή τα ηθικά και μη ηθικά ερωτήματα που προκύπτουν από το γεγονός ότι δύο ή περισσότερα σωματεία που ελέγχονται από τον ίδιο ιδιοκτήτη θα λάβουν μέρος στον ίδιο διαγωνισμό. Σε αυτή την συνάντηση η ENIC πρότεινε στην UEFA ένα «κώδικα δεοντολογίας» που πρέπει να υιοθετηθεί από τους ποδοσφαιρικούς συλλόγους, με σκοπό να πείσουν την UEFA να μην υιοθετήσουν έναν κανόνα που απαγορεύει στις ομάδες με κοινό ιδιοκτησιακό καθεστώς να συμμετέχουν στην ίδια διοργάνωση της UEFA. Μετά τη συνάντηση, η ENIC αντάλλαξε αλληλογραφία με την UEFA και υπέβαλλε ένα σχέδιο του κώδικα δεοντολογίας για εξέταση. Εν συνεχεία, η UEFA αναφέρθηκε στο θέμα της πολλαπλής κυριότητας σε ορισμένα από τα εσωτερικά του όργανα, δηλαδή την Επιτροπή Μη-Ερασιτεχνών ποδόσφαιρου, τη νομική επιτροπή και την επιτροπή των διαγωνισμών. Αυτοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε καμία εγγύηση και ότι ο κώδικας δεοντολογίας θα πρέπει να εφαρμόζεται αποτελεσματικά και ότι δεν θα αποτελούσε βιώσιμη λύση. Ως εκ τούτου συστήθηκε στην εκτελεστική επιτροπή της UEFA να θεσπίσει τον επίμαχο κανόνα στην παρούσα διαιτησία.

Στις 7 Μαΐου 1998, η UEFA απέστειλε στις ενώσεις-μέλη της διάφορα έγγραφα όπου γνωστοποιούσε τα σωματεία που δικαιούνται να συμμετέχουν στο Κύπελλο UEFA 1998-1999. Συγκεκριμένα, η UEFA έστειλε τους κανονισμούς και τα έντυπα εισόδου για το Κύπελλο UEFA το 1998-1999 και το βιβλίο «Ασφάλεια και προστασία στο γήπεδο - Για όλους τους αγώνες στις διοργανώσεις της UEFA». Στον κανονισμό της UEFA Cup καθορίζονται οι όροι συμμετοχής, χωρίς καμία αναφορά στους περιορισμούς σχετικά με την ιδιοκτησία των multi-club. Επιπλέον, οι κανονισμοί δεν κάνουν αναφορά για μελλοντικές τροποποιήσεις, εκτός από την περίπτωση «ανωτέρας βίας». Εκείνη την εποχή, σύμφωνα με τους Κανονισμούς, τόσο η ΑΕΚ όσο και η Slavia είχαν το δικαίωμα να συμμετέχουν στο Κύπελλο UEFA το 1998-1999, λόγω των αποτελεσμάτων τους το 1997-1998 στα εθνικά πρωταθλήματα. Στις 19 Μαΐου 1998, η Εκτελεστική Επιτροπή της UEFA οριστικοποίησε το θέμα της ιδιοκτησίας των multi-club και εξέδωσε τον κανόνα στην παρούσα διαδικασία (στο εξής η «επίδικη ρύθμιση»). Η επίμαχη διάταξη έφερε τον τίτλο «Ακεραιότητα στις

διασυλλογικές διοργανώσεις της UEFA: ανεξαρτησία των σωματείων» και έχει ως εξής:

«Α. Γενική αρχή

Είναι θεμελιώδους σημασίας η αθλητική ακεραιότητα των διοργανώσεων της UEFA να προστατεύεται. Για την επίτευξη του στόχου αυτού, η UEFA διατηρεί το δικαίωμα να παρεμβαίνει και να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα σε οποιαδήποτε περίπτωση κατά την οποία προκύπτει ότι το ίδιο πρόσωπο ή νομική οντότητα είναι σε θέση να επηρεάσει τη διαχείριση, τη διοίκηση ή ακόμα και την αθλητική απόδοση περισσότερων από μία ομάδες που συμμετέχουν στην ίδια διοργάνωση της UEFA.

Β. Κριτήρια

Όσον αφορά στην συμμετοχή στις διοργανώσεις της UEFA, τα ακόλουθα κριτήρια ισχύουν επιπλέον στους αντίστοιχους κανονισμούς των εκάστοτε διοργανώσεων:

1. Απαγορεύεται η συμμετοχή σε διοργανώσεις της UEFA, είτε άμεσα είτε έμμεσα: (α) να διατηρεί ή να διαπραγματεύεται τίτλους ή μετοχές άλλου σωματείου, ή (β) να είναι μέλος οποιουδήποτε άλλου σωματείου, ή (γ) να εμπλέκονται με οποιαδήποτε ιδιότητα στην εκτέλεση διοίκησης, διαχείρισης ή / και στην αθλητική επίδοση άλλου σωματείου, ή (δ) να διατηρεί οποιαδήποτε εξουσία στη διοίκηση, στη διαχείριση ή και στην αθλητική επίδοση οποιουδήποτε άλλου σωματείου που συμμετέχει στην ίδια διοργάνωση της UEFA.

2. Κανένα πρόσωπο δεν μπορεί συγχρόνως, είτε άμεσα είτε έμμεσα, να συμμετέχει με οποιαδήποτε ιδιότητα κατά την εκτέλεση διοίκησης, διαχείρισης ή / και στην αθλητική επίδοση σε περισσότερα από ένα σωματεία που συμμετέχουν στην ίδια διοργάνωση της UEFA.

3. Στην περίπτωση που δύο ή περισσότερα σωματεία βρίσκονται κάτω από κοινό έλεγχο, μόνο ένας μπορεί να συμμετέχει στην ίδια διοργάνωση της UEFA. Στο πλαίσιο αυτό, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει τον έλεγχο ενός σωματείου, όπου αυτός / αυτή / αυτό: (α) κατέχει την πλειοψηφία των δικαιωμάτων ψήφου των μετόχων, ή (β) έχει το δικαίωμα να διορίζει ή να παύει την πλειονότητα των μελών της του σώματος των διοικητικών, διαχειριστικών ή εποπτικών, ή (γ) είναι μέτοχος και ο μόνος που ελέγχει την πλειοψηφία των δικαιωμάτων ψήφου των μετόχων βάσει συμφωνίας που έχει συνάψει με άλλους μετόχους του συλλόγου αυτού.

4. Η Επιτροπή των διασυλλογικών διοργανώσεων της UEFA θα λάβει την τελική απόφαση σχετικά με τη συμμετοχή σωματείων στις εν λόγω διοργανώσεις.

Περαιτέρω, διατηρεί το δικαίωμα να ενεργήσει έναντι των σωματείων τα οποία παύουν να πληρούν τα παραπάνω κριτήρια κατά τη διάρκεια μιας εν εξελίξει διοργάνωσης».

Στις 20 Μαΐου 1998, η UEFA κυκλοφόρησε μια δήλωση Τύπου που ανακοινώνει την έκδοση της επίδικης ρύθμισης. Στις 26 Μαΐου 1998, η UEFA ανακοίνωσε την επίδικη ρύθμιση σε όλες τις ενώσεις-μέλη, αντίγραφο της οποίας εστάλη στην ENIC, και πληροφορεί ότι η νέα διάταξη θα τεθεί σε ισχύ από την έναρξη της νέας σεζόν. Στη συνέχεια, σύμφωνα με την παράγραφο Β.4 από την επίμαχη διάταξη, η Επιτροπή Διαγωνισμών της UEFA αποφάσισε ότι τα ακόλουθα κριτήρια θα καθορίσουν ποιος από τους δύο ή περισσότερους συλλόγους που της ανήκουν θα πρέπει να εισαχθεί σε διοργανώσεις της UEFA: πρώτον θα γίνεται δεκτός, ο σύλλογος με την υψηλότερη βαθμολογία (με βάση τα αποτελέσματα του συλλόγου από τα προηγούμενα πέντε έτη) , αν η βαθμολογία ήταν η ίδια, τότε θα γίνεται δεκτό το σωματείο με την υψηλότερη βαθμολογία σε εθνικό επίπεδο (με βάση τα προηγούμενα αποτελέσματα όλων των ομάδων μιας εθνικής ομοσπονδίας) τέλος, σε περίπτωση ίσης εθνικής βαθμολογίας, τα μέρη θα πρέπει να εξαχθούν.

Στις 25 Ιουνίου 1998, η UEFA ενημέρωσε την ΑΕΚ ότι από τα κριτήρια που εγκρίθηκαν από την Επιτροπή Διαγωνισμών της UEFA προκύπτει η μη εισδοχή της ΑΕΚ στο Κύπελλο UEFA, ενώ στη Slavia επιτράπη να αγωνιστεί. Με επιστολή της η UEFA χορήγησε στην ΑΕΚ μια τελευταία ευκαιρία να λάβει μέρος στο διαγωνισμό, εάν θα υπέβαλε δήλωση που επιβεβαιώνει την αλλαγή του ελέγχου, σύμφωνα με την επίμαχη διάταξη έως την 1η Ιουλίου 1998 (το οποίο στη συνέχεια παρατάθηκε έως τις 20 Ιουλίου 1998). Στις 12 Ιουνίου 1998, τα μέρη επήλθαν σε συμφωνία, με την οποία συμφώνησαν να καταθέσουν την υπό κρίση διαφορά στο Διαιτητικό Δικαστήριο Αθλητισμού («CAS»), σύμφωνα με τον Κώδικα που σχετίζεται με την Διαιτησία του αθλητισμού ενώ στις 15 Ιουνίου 1998, η ΑΕΚ και η Slavia κατέθεσαν στο CAS ένα αίτημα για διαιτησία μαζί με πολλά εκθέματα κυρίως ότι η επίμαχη διάταξη (επίδικη ρύθμιση) θα πρέπει να κηρυχθεί άκυρη. Την ίδια ημέρα, η ΑΕΚ και η Slavia κατέθεσαν επίσης αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

Η UEFA κατέθεσε απάντησή στο αίτημα των εναγόντων για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων στις 26 Ιουνίου 1998 και κατέθεσε την απάντησή της στην αίτηση για διαιτησία, με κάποια εκθέματα, στις 22 Ιουλίου 1998. Στις 15 Ιουλίου 1998, ο Πρόεδρος της Τακτικής του CAS προέβη σε ακρόαση στα γραφεία του CAS

στην Λωζάννη, όπου τα κόμματα και οι σύμβουλοι απάντησαν στις ερωτήσεις των πραγματικών και νομικών στοιχείων που έθεσε ο Πρόεδρος και ο δικηγόρος που αγόρευσε. Στις 16 Ιουλίου 1998, το CAS εξέδωσε «Κανονιστική Διάταξη για αίτηση για προκαταρκτική ανακούφιση», με τη χορήγηση ασφαλιστικών μέτρων: «1. Για τη διάρκεια αυτής της διαιτησίας ή για όλη τη διάρκεια του 1998-1999 του UEFA Cup, όποιο από τα δύο είναι μικρότερο, ο καθ' ού δεν υποχρεούται στην απόφαση που ελήφθη από την Εκτελεστική Επιτροπή της στις 19 Μαΐου 1998, σχετικά με την "ακεραιότητα των διασυλλογικών διοργανώσεων της UEFA: ανεξαρτησία των σωματείων".

2. Ως αποτέλεσμα, ο εναγόμενος πρέπει να αποδεχτεί την ΑΕΚ στο UEFA Cup 1998-1999 και να απορρίψει τη Slavia Πράγας.

3. Οι δαπάνες του σημερινού σταδίου της διαδικασίας πρέπει να επιδικαστούν στην τελική ανάθεση ή σε οποιαδήποτε άλλη τελική διάθεση αυτής της διαιτησίας».

Ως αποτέλεσμα, η ΑΕΚ και η Slavia είχαν τη δυνατότητα να συμμετάσχουν στο Κύπελλο UEFA 1998-1999 (όπου αποκλείστηκαν αφού νίκησαν μερικούς αγώνες του διαγωνισμού και δεν κατέληξαν να παίξουν ο ένας με τον άλλον). Σύμφωνα με την προσωρινή διάταξη η οποία εξεδόθη την επόμενη μέρα, το CAS στηρίχθηκε κυρίως στο γεγονός ότι η UEFA παραβίασε τα καθήκοντα της καλής πίστης και τη διαδικαστική δικαιοσύνη αφού όταν θέσπισε την επίδικη ρύθμιση ήταν πάρα πολύ αργά, αφού οι κανονισμοί για το Κύπελλο της σεζόν 1998 - 1999 που δεν περιέχουν κανένα περιορισμό για πολλαπλή ιδιοκτησία είχαν ήδη εγκριθεί, και λίγο πριν την έναρξη της σεζόν 1998/99, σε μία εποχή όπου η ENIC και τα κλαμπ μπορούσαν θεμιτά να αναμένουν ότι δεν υπάρχει περιορισμός και δεν επρόκειτο να υιοθετηθεί για την εν λόγω σεζόν. Η προσωρινή απόφαση του CAS παραμένει ανοιχτή για την τελική ανάθεση του ζητήματος για το αν η επίμαχη διάταξη θα μπορούσε να θεωρηθεί νόμιμη βάσει του δικαίου του ανταγωνισμού και του αστικού δικαίου, σύμφωνα με την οποία όλες οι διαπιστώσεις και οι νομικές εκτιμήσεις έγιναν εκ πρώτης όψεως, με την επιφύλαξη του CAS ως τελικό στάδιο ανάθεσης που θα παρέχονταν μετά από επιπλέον πραγματική και νομική έρευνα. Στις 23 Ιουλίου 1998, το CAS εξέδωσε ανακοίνωση ότι η επιτροπή διαιτησίας CAS για την παρούσα διαφορά (στο εξής η «επιτροπή») συστάθηκε με την ακόλουθη σύνθεση: κ. Massimo Coccia ως Πρόεδρος, ο Δρ Christoph Vedder ως διαιτητής που θα οριστεί από τους ενάγοντες και ο κ. George Abela ως διαιτητής που θα οριστεί από τον εναγόμενο.

Στις 4 Σεπτεμβρίου 1998, κατόπιν αιτήματος των εναγόντων, σύμφωνα με το άρθρο R44.3 του κώδικα, η ομάδα διέταξε τον εναγόμενο να προσκομίσει τις εκθέσεις και τα πρακτικά των συνεδριάσεων της Δικαστικής Επιτροπής της UEFA και της Επιτροπής Πρωταθλημάτων της UEFA που σχετίζονται με την προκειμένη περίπτωση. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1998, το CAS εξέδωσε διαταγή της διαδικασίας, για λεπτομερείς κατευθυντήριες γραμμές για τη διεξαγωγή της διαιτησίας. Η διαδικασία έκδοσης διαταγής έγινε δεκτή και προσυπογράφηκε και από τις δύο πλευρές. Στις 15 Οκτωβρίου 1998, οι ενάγοντες κατέθεσαν μετά από αίτημά τους, έντεκα δεσμίδες με εκθέματα. Η απάντηση της UEFA, μαζί με σαράντα εκθέματα, υποβλήθηκε στο CAS στις 27 Νοεμβρίου 1998. Στις 18 Νοεμβρίου 1998, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν στο CAS μια αναφορά σύμφωνα με το άρθρο R34 του κώδικα, αμφισβητώντας το διορισμό του κ. George Abela ως διαιτητή, με την αιτιολογία ότι ορισμένες συνθήκες δημιούργησαν εύλογες αμφιβολίες για την ανεξαρτησία του έναντι της UEFA, και ζητώντας την απομάκρυνσή του. Στις 25 Νοεμβρίου 1998, ο κ. Abela κοινοποίησε στο CAS ότι θεωρεί τους ισχυρισμούς των εναγόντων εντελώς αβάσιμους και αδικαιολόγητους. Ωστόσο, λόγω του γεγονότος για αμφιβολίες σχετικά με την ανεξαρτησία και την αμεροληψία του, για χάρη του CAS ένωθε ότι έπρεπε να παραιτηθεί από τη λειτουργία του ως διαιτητής στην προκειμένη περίπτωση. Στις 3 Δεκεμβρίου 1998, κοινοποιήθηκε στο CAS ότι, σε αντικατάσταση του κ. Abela, ορίστηκε ως διαιτητής ο Δρ Dirk-Reiner Martens. Ως εκ τούτου, η ομάδα ανασυγκροτήθηκε στο νέο σχηματισμό που περιλαμβάνει τον κ. Coccia ως Πρόεδρο και τους κ.κ. Vedder και Martens ως διαιτητές. Δεν διατυπώθηκε αντίρρηση από κανένα συμβαλλόμενο μέρος σε σχέση με το νέο σχηματισμό της ομάδας. Στις 24 Δεκεμβρίου 1998, οι ενάγοντες κατέθεσαν στο CAS απάντησή τους στην αντιμετώπιση της UEFA. Την 1η Φεβρουαρίου 1999, η εναγόμενη κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως. Στη συνέχεια, στις 26 και 28 Φεβρουαρίου 1999 και οι δύο πλευρές υπέβαλαν τους καταλόγους των μαρτύρων και εμπειρογνομόνων που επρόκειτο να κληθούν στην ακρόαση.

Η ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 25 και 26 Μαρτίου 1999 στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στη Λωζάννη. Κατά τη διάρκεια δυο ημερών με κατάθεση μαρτύρων και πραγματογνωμόνων ακούστηκαν: ο κ. Gerald Boon (οικονομολόγος της Deloitte & Touche), ο κ. Ivo Trijbits (νομικός σύμβουλος στην ολλανδική ομάδα AFC Ajax NV), κ. Daniel Levy (διευθύνων σύμβουλος της ENIC), Σερ Τζον Σμιθ (σύμβουλος σε θέματα ασφάλειας της αγγλικής Football Association), ο Λόρδος

Kingsland QC (τέως μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου) και ο καθηγητής Paul Weiler (καθηγητής νομικής στο Harvard Law School), ο κ. Gordon Taylor (διευθύνων σύμβουλος της Ένωσης Επαγγελματιών Ποδοσφαιριστών) και ο καθηγητής Gary Roberts (καθηγητής Νομικής στο Πανεπιστήμιο Tulane). Κάθε μάρτυρας κλήθηκε από την επιτροπή να συστηθεί και να πει την αλήθεια για δηλώσεις σχετικές με τα γεγονότα, και τους γνωστοποιήθηκαν οι κυρώσεις της ψευδορκίας σύμφωνα με το άρθρο R44.2 του Κώδικα και των άρθρων 307 και 309 του Ελβετικού Ποινικού Κώδικα.

Οι διάδικοι ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους στις 25 Μαρτίου 1999 και τα τελικά επιχειρήματά τους στις 26 Μαρτίου 1999. Ο εναγόμενος έχει το λόγο τελευταίος, σύμφωνα με το άρθρο R44.2 του κώδικα. Στο τέλος των τελικών επιχειρημάτων και οι δύο πλευρές επιβεβαίωσαν γραπτά τις νομικές αναφορές τους, με συνήγορο για τους ενάγοντες ότι η προσωρινή παραμονή της επίμαχης διάταξης θα επεκταθεί επ' αόριστον και ότι η ανάθεση πρέπει να κοινοποιείται στα μέλη την Παρασκευή, μετά το κλείσιμο του London Stock Exchange. Στις 26 Μαρτίου 1999, μετά τα τελικά επιχειρήματα των μερών, η επιτροπή κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας και εξέδωσε την οριστική της απόφαση.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- 1. Απορρίπτει τις αναφορές από την ΑΕΚ και Σλάβια Πράγας και ακυρώνει το ψήφισμα που εγκρίθηκε από την UEFA στις 19 Μαΐου 1998, για την «Ακεραιότητα των διασυλλογικών διοργανώσεων της UEFA: ανεξαρτησία των σωματείων».
- 2. Εν μέρει επικυρώνοντας την αναφορά της ΑΕΚ και της Σλάβια Πράγας να παραταθεί επ' αόριστον η προσωρινή διαμονή, το CAS στις 16 Ιουλίου 1998 διέταξε την παράταση της παραμονής μέχρι το τέλος της σεζόν 1999/2000 του ποδοσφαίρου και, κατά συνέπεια, η UEFA να μην αρνηθεί εγγραφή ή να αποκλείσει συλλόγους από το 1999/2000 στις διασυλλογικές διοργανώσεις της UEFA, με την αιτιολογία ότι βρίσκονται κάτω από κοινό έλεγχο. Ως εκ τούτου, η UEFA επιτρέπεται να εφαρμόσει το ψήφισμα της 19ης Μαΐου 1998 αρχής γενομένης από το 2000/2001 εποχή ποδοσφαίρου.
- 3. Απορρίπτει όλες τις άλλες αναφορές που υποβάλλονται από ΑΕΚ και Σλάβια Πράγας.

9. Arbitration CAS 92/80 /International Basketball Federation (FIBA), award of 25 March 1993

Ιστορικό: Ο παίκτης της καλαθοσφαίρισης Β. έχει εκ γεννήσεως την αμερικανική και τη βελγική ιθαγένεια. Έπαιξε ως αλλοδαπός, με αμερικανική ιθαγένεια καλαθοσφαίρισης σε μία ελβετική ομάδα για τη σεζόν 1990-1991 και σε μία γαλλική ομάδα για την επόμενη σεζόν. Στη συνέχεια, προσελήφθη από μία βελγική ομάδα, για το χρονικό διάστημα από 1 Αυγούστου 1992 έως 31 Ιουλίου 1995. Στις 20 Αυγούστου 1992, η Διεθνής Ομοσπονδία Καλαθοσφαίρισης γνωστοποίησε στη Βασιλική Ομοσπονδία Καλαθοσφαίρισης του Βελγίου ότι, σύμφωνα με τον Κανονισμό της, ο οποίος διέπει την εθνική κατάσταση των παικτών, ο Β, είχε την αμερικανική ιθαγένεια καλαθοσφαίρισης για τους Ευρωπαϊκούς αγώνες των ομάδων και ότι μπορούσε να ζητήσει την μεταβολή της ιθαγένειάς του στην καλαθοσφαίριση, αλλά η προθεσμία αναμονής των τριών ετών έπρεπε να παρέλθει πριν του δοθεί η δυνατότητα να παίξει με την βελγική ιθαγένεια καλαθοσφαίρισης.

Ο Β. και η FIBA παρέπεμψαν την υπόθεση στο CAS. Ο καλαθοσφαιριστής ζήτησε από το διαιτητικό δικαστήριο να αποφανθεί ότι, εφόσον έχει τη βελγική ιθαγένεια εκ γεννήσεως, δικαιούται να συμμετάσχει με την ομάδα του στις αθλητικές αναμετρήσεις, οι οποίες διεξάγονται στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού κυπέλλου και στα πλαίσια του εθνικού πρωταθλήματος του Βελγίου, ως επαγγελματίας παίκτης με βελγική ιθαγένεια. Επεσήμανε ιδιαίτερα το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο οποίο αναφέρεται ειδικότερα το άρθρο 48 της Συνθήκης της Ρώμης, υποστηρίζοντας ότι η εφαρμογή των κανόνων της FIBA ουσιαστικά δημιουργούσε φραγμούς στην ελευθερία αυτή.

Στο άρθρο 187 παρ. 1 LDIP προβλέπεται ότι το Διαιτητικό Δικαστήριο αποφαινεται σύμφωνα με τους κανόνες δικαίου, οι οποίοι επιλέγονται από τα μέρη ή ελλείπει τέτοιας επιλογής, σύμφωνα με τους κανόνες δικαίου, με τους οποίους συνδέεται περισσότερο η υπόθεση. Στην προκειμένη περίπτωση, το διαιτητικό δικαστήριο έκρινε ότι, ελλείπει επιλογής εκ μέρους των μερών, η διαφορά δεν παρουσιάζει κανένα στοιχείο σύνδεσης με την Ελβετία, εκτός από το γεγονός ότι η χώρα αυτή αποτελεί τον τόπο της έδρας της διαιτησίας, το οποίο όμως δεν αρκεί για να θεμελιώσει την εφαρμογή του ελβετικού δικαίου επί της ουσίας. Για το λόγο αυτό, το CAS απέκλεισε την εφαρμογή του δικαίου αυτού, στη συνέχεια αποδεχόμενοι τους

ισχυρισμούς του ενάγοντος οι οποίοι ανεπτύχθησαν με τις προτάσεις του, οι διαιτητές απέκλεισαν επίσης την εφαρμογή του Γερμανικού δικαίου, το οποίο διέπει βεβαίως την FIBA, με την ιδιότητα της ως Οργάνωσης που εδρεύει στην Γερμανία, αλλά στην ουσία δεν συνδέεται στενά με την διαφορά. Τέλος, όσον αφορά στην εφαρμογή του Κοινοτικού Δικαίου, το CAS παρέπεμψε στην νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, το οποίο ουσιαστικά περιόρισε την έκταση εφαρμογής της αρχής της μη διάκρισης λόγω ιθαγένειας, ορίζοντας τα εξής : η αρχή αυτή « δεν αναφέρεται στην σύνθεση των αθλητικών ομάδων, ιδιαίτερα υπό την μορφή των εθνικών ομάδων, καθώς η σύνθεση των ομάδων αυτών αποτελεί θέμα που ενδιαφέρει αποκλειστικά τον αθλητισμό και, ως εκ τούτου, είναι άσχετο προς την οικονομική δραστηριότητα. Κατ' ακολουθία, το TAS έκρινε ότι, όσον αφορά στο θέμα της οικονομικής δραστηριότητας του B – και όχι στο θέμα της επιλογής του για συμμετοχή στους ευρωπαϊκούς αγώνες των ομάδων, το οποίο δεν συνδέεται με αυτό τον τομέα δραστηριότητας – η πρόσληψή του ως παίκτη του αμερικανικού ή του βελγικού μπάσκετ από μία βελγική ομάδα δεν παρουσιάζει κανένα σημείο σύνδεσης με άλλο κράτος μέλος. Κατά συνέπεια, όπως φαίνεται δεν μπορεί να γίνει λόγος για ελεύθερη κυκλοφορία στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 48 της Συνθήκης της Ρώμης, γεγονός που οδήγησε το δικαστήριο να αποκλείσει την εφαρμογή του Κοινοτικού δικαίου στην υπό κρίση υπόθεση.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Εάν τα μέρη δεν έχουν καθορίσει το εφαρμοστέο στην προκειμένη περίπτωση εθνικό δίκαιο, τότε υπάγονται στο καταστατικό και στους κανονισμούς της FIBA(..). Το ομοσπονδιακό δίκαιο, το οποίο διέπει την εν λόγω ομοσπονδία είναι ένα σύνολο κανόνων ιδιωτικού δικαίου με διεθνή ή παγκόσμια ισχύ, το οποίο πρέπει να εφαρμόζεται στα πλαίσια της νομοθετικής ρύθμισης της καλαθοσφαίρισης. Έτσι για την επίλυση της κρινόμενης διαφοράς, το Διαιτητικό Δικαστήριο εφάρμοσε αυτό το ομοσπονδιακό δίκαιο, χωρίς να προσφύγει σε οποιοδήποτε εθνικό δίκαιο επί της ουσίας. Ερμήνευσε μάλιστα τις διατάξεις του ομοσπονδιακού αυτού δικαίου υπό το πρίσμα των γενικών αρχών του δικαίου.
- Απέρριψε την αίτηση του B., επικαλούμενο συγχρόνως την σύγκυση, η οποία δημιουργείται μεταξύ της έννοιας της «νομικής ιθαγένειας» και εκείνης της

«αθλαστικής της καλαθοσφαίρισης» ενός παίκτη, σύμφωνα με τους όρους που χρησιμοποιούνται στα άρθρα 1.6 και 1.7 του Κανονισμού της FIBA.

10. Arbitration CAS 2004/A/659 Galatasaray SK v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Club Regatas Vasco da Gama & F. J., award of 17 March 2005

Σύνθεση Δικαστηρίου: Λουκ Άργκαντ (Ελβετία), Ζαν Πιέρ Μοράντ (Ελβετία), Μπαρτ Ράκιν Μελντβεντ (Νορβηγία).

Ιστορικό: Η Galatasaray SK («Galatasaray» ή η «Λέσχη») με έδρα στην Κωνσταντινούπολη, είναι ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος στην τουρκική Α κατηγορία. Ο κ. FJ ("ο Παίκτης") είναι ένας επαγγελματίας ποδοσφαιριστής. Η Βάσκο Ντα Γκάμα ("Vasco") είναι μια βραζιλιάνικη ποδοσφαιρική ομάδα με έδρα το Ρίο ντε Τζανέιρο στη Βραζιλία. Ως γνωστόν, η Fédération Internationale de Football Association (FIFA) είναι μια ένωση που καταχωρήθηκε στο Μητρώο του Εμπορίου, σύμφωνα με τα άρθρα 60 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα (CCS). Η έδρα της FIFA βρίσκεται στην Ζυρίχη στην Ελβετία.

Την 1η Ιουλίου 2002, η Galatasaray αφενός, και η Βάσκο και η e-football B.V. από την άλλη πλευρά, συνήψαν συμβόλαιο (το «Συμβόλαιο») σχετικά με τη μεταφορά του κ. FJ Vasco ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον κ. Alexandre Da Silva Martins ("Ο κ. Martins»). Δυνάμει του άρθρου 2 της Σύμβασης, η Galatasaray πλήρωσε 3 εκατομμύρια δολάρια στη Vasco και στη e-football B.V., προκειμένου να αποκτήσει το 50% των οικονομικών και αθλητικών δικαιωμάτων του παίκτη. Η πληρωμή του ως άνω ποσού πραγματοποιήθηκε, σύμφωνα με τις οδηγίες που ορίζονται στο άρθρο 4 της Σύμβασης, που έχουν ως εξής: *«Η Λέσχη που αγοράζει "θα πρέπει να καταβάλει τα ποσά που αναφέρονται στις ενότητες 3 απευθείας στο λογαριασμό του e-football B.V. (...).»*

Μια συμβατική διαφορά προέκυψε μεταξύ του παίκτη και της Γαλατασαράι μετά τη μονομερή καταγγελία της σύμβασης από τον παίκτη στις 9 Ιανουαρίου 2003. Η διαφορά επιλύθηκε με την επιδίκαση του CAS, στις 11 Νοεμβρίου 2003 (CAS 2003/O/453). Η Galatasaray άσκησε έφεση βάση του δημόσιου δίκαιου κατά της αποφάσεως αυτής με το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο (TF). Με διάταξη της 6ης Μαΐου 2004, η TF απέρριψε την προσφυγή της Λέσχης.

Την 1η Ιουλίου 2004, που είναι δύο χρόνια από την ημέρα μετά την υπογραφή της σύμβασης, η Galatasaray υπέβαλε αίτηση στο Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA (CRL), προκειμένου να απαιτήσει από τη Vasco και τον παίκτη να προσκομίσουν όλα τα τραπεζικά έγγραφα που σχετίζονται με το ποσό των USD 3 εκατ. ευρώ που καταβλήθηκαν από τη Galatasaray υπέρ της Vasco για να αποκτήσει τα οικονομικά και αθλητικά δικαιώματα του παίκτη. Μόλις μια τέτοια έρευνα ολοκληρωθεί και υπό την προϋπόθεση ότι θα αποδείξει ότι το σύνολο των USD 3 εκατ. ευρώ δεν είχαν πράγματι εισπραχθεί από την Vasco, ο Σύλλογος ζητά από την Vasco να επιστρέψουν το ποσό. Με επιστολή που απέστειλε στις 5 Ιουλίου 2004 στην τουρκική ομοσπονδία ποδοσφαίρου, η FIFA απάντησε ως εξής: *«Όπως θα παρατηρήσετε, η Galatasaray SK ζητά από τη FIFA να διενεργήσει έρευνα σχετικά με τη μεταγραφή του παίκτη FJ, δεδομένου ότι πιστεύει ότι το ποσό που καταβάλλεται για την μεταγραφή ουδέποτε απεδόθηκε στο club Regatas Vasco da Gama, αλλά, αντ' αυτού, πληρώθηκε σε μια off-shore εταιρεία. Σας παρακαλούμε να ενημερώσετε τις θυγατρικές σας ότι η FIFA δεν είναι αρμόδια να ερευνήσει μια τέτοια κατηγορία και ότι το θέμα αυτό θα πρέπει να αναφερθεί στις αρμόδιες δικωτικές αρχές».*

Η επιστολή, η οποία εκπονήθηκε στο όνομα και για λογαριασμό της Επιτροπής Ποδοσφαιριστών, υπεγράφη από τον κ. Heinz Tännler, προϊστάμενο της Νομικής Υπηρεσίας, και από τον κ. Gianpaolo Monteneri, επικεφαλής της Επιτροπής Ποδοσφαιριστών. Στις 14 Ιουλίου 2004 η Galatasaray γνωστοποίησε την πρόθεσή της να προσφύγει στο CAS κατά της επιστολής της 5ης Ιουλίου 2004, η οποία θεωρείται ότι είναι μια "απόφαση". Στις 28 Ιουλίου 2004, ο δικηγόρος του παίκτη και της Vasco ενημέρωσε την πρώτη Σύμβουλο στο CAS ότι οι πελάτες τους δεν αποδέχονται την αρμοδιότητα του CAS να κρίνει το ζήτημα αυτό. Ως εκ τούτου ανακοίνωσε ότι οι πελάτες του αποποιούνται το διορισμό ενός συνηγόρου.

Στις 10 Αυγούστου 2004, η FIFA υπέβαλε τη θέση της στο CAS. Τον Οκτώβριο του 2004, το CAS υπέβαλε διαδικαστική διάταξη στους διαδίκους. Σύμφωνα με το R 29 του κώδικα, η γλώσσα της παρούσας απόφασης είναι στα αγγλικά.

Η ακρόαση πραγματοποιήθηκε στη Λωζάνη στις 11 Ιανουαρίου 2005. Μόνο η FIFA και η Galatasaray ήταν παρόντες.

Η ποδοσφαιρική ομάδα της Galatasaray προέβη στις ακόλουθες απαντήσεις:

«Το CAS ζητά από τη CRL να διεξάγει έρευνά για να απαιτήσει οι εναγόμενοι να καταθέσουν όλα τα τραπεζικά έγγραφα που σχετίζονται με το τέλος μεταβίβασης που κατέβαλλε η Γαλατασαράι για όφελος της Vasco».

Για να αποκτήσει τα δικαιώματα σχετικά με τον παίκτη, η Γαλατασαράι είχε μεταφέρει στη Vasco τα απαραίτητα κεφάλαια για την απόκτηση αυτών των δικαιωμάτων. Η Λέσχη καθορίζει έτσι την επιθυμία της να σέβονται τους κανόνες της FIFA, και ιδίως το άρθρο 32 του κανονισμού της FIFA σχετικά με το καθεστώς και τις μεταγραφές παικτών (οι «Κανονισμοί παικτών»). Αυτό το άρθρο προβλέπει ότι «μόνο οι σύλλογοι και οι παίκτες έχουν το δικαίωμα αποζημίωσης, όπως προβλέπεται στις παρούσες ρυθμίσεις». Κατά τη διάρκεια της έρευνας από το CAS της υποθέσεως 2003/O/453, η Galatasaray είχε μάθει, μέσω του Τύπου, ότι ο κ. Martins, που αντιπροσώπευε τη Vasco, είχε φυλακιστεί για την εκτροπή κεφαλαίων που αποκτήθηκαν κατά τη διάρκεια της μεταφοράς των παικτών. Αμφιβάλλοντας για τον τελικό προορισμό των κεφαλαίων, η Galatasaray επιθυμούσε ως εκ τούτου να επιβεβαιώσει ότι τα ποσά που καταβλήθηκαν πραγματικά είχαν παραληφθεί από τη Vasco.

Προς στήριξη του αιτήματός της, η Galatasaray επικαλέστηκε την ακόλουθη υπόθεση: Αν υποθετικά τα χρήματα δεν είχαν καταβληθεί εξ ολοκλήρου στο Club, αλλά αντίθετα ήταν ένα μέρος που καταβλήθηκε σε τρίτους, αυτό σημαίνει ότι το ποσό που απαιτείται για τη χορήγηση των δικαιωμάτων του παίκτη στην πραγματικότητα δεν έχουν υπηρετήσει το σκοπό αυτό.

Η Galatasaray θεωρεί, εξάλλου, ότι το «γράμμα» της 5ης Ιουλίου 2004 είναι μια απόφαση, δεδομένου ότι επηρεάζει τους ισχυρισμούς της. Η Λέσχη είναι της γνώμης ότι η FIFA βρίσκεται σε μοναδική θέση για να αποφανθεί επί της ουσίας ή να καταστήσει μια απόφαση. Ωστόσο, δεν μπορεί να κρίνει ότι είναι χωρίς αρμοδιότητες. Επιπλέον, ο Όμιλος θεωρεί ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή της θεωρίας του δεδικασμένου που προέβαλε η FIFA στην προκειμένη περίπτωση και οι διάδικοι στην παρούσα διαφορά και δεν είναι οι ίδιοι με αυτούς που έχουν λάβει μέρος στη διαδικασία που κατέληξε στην απόφαση του CAS 2004/A/65 11ης Νοεμβρίου 2003.

Με επιστολή της 10ης Αυγούστου 2004, η FIFA έχει δώσει τις παρακάτω απαντήσεις:

«Υπό το φως των ανωτέρω, η FIFA ζητεί, κυρίως από το CAS:

1. Να μην εξετάσει την "έκκληση" που κατατέθηκε από τη Λέσχη Galatasaray SK δεδομένου ότι δεν υπήρχε επίσημη απόφαση που ψηφίστηκε από τη FIFA που υπόκειται σε έφεση.

2. Να καταδικάσει τη Galatasaray να πληρώσει όλα τα έξοδα της παρούσας διαδικασίας

3. Να καταδικάσει τη Galatasaray να πληρώσει όλα τα δικαστικά έξοδα της FIFA σχετικά με την παρούσα διαδικασία.

Εναλλακτικά, αν το CAS ήταν να απορρίψει τα αιτήματα αυτά, η FIFA απαιτεί:

1. Το CAS να απορρίψει την "έφεση", δεδομένου ότι αναφέρεται σε ένα δεδικασμένο, ή

2. να δηλώσει ότι η FIFA δεν είναι αρμόδια να ερευνήσει τις εικαζόμενες συναλλαγές

3. Να καταδικάσει τη Galatasaray να πληρώσει όλα τα έξοδα της παρούσας διαδικασίας

4. Να καταδικάσει τη Galatasaray να πληρώσει όλα τα δικαστικά έξοδα της FIFA όσον αφορά την παρούσα διαδικασία ».

Η FIFA θεωρεί ότι το CAS πρέπει να θεωρήσει ότι δεν είναι αρμόδιο, εφόσον το έγγραφο της 5ης Ιουλίου 2004 (το οποίο δεν αναφέρει τη δυνατότητα προσφυγής ούτε την αρμόδια αρχή), δεν είναι μια «απόφαση», αλλά μια απλή "επικοινωνία" που μεταδόθηκε αποκλειστικά στην Τουρκική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου. Επιπροσθέτως, σημειώνει ότι πολλά αιτήματα αποστέλλονται σε αυτήν κάθε χρόνο. Έτσι, όταν κρίνει ότι τα αιτήματα αυτά δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητά της, προτιμά να απαντήσει με απλή επιστολή, προκειμένου να αποφύγει να εμπλακεί σε μεταγενέστερη διαδικασία προσφυγής. Σημειωτέον, ότι έχει δηλώσει, ότι ακόμη και αν υποθεθεί ότι το CAS θα μπορούσε να δεχθεί ότι η επιστολή της 5ης Ιουλίου 2004 ήταν μια επίσημη απόφαση, δεν θα έχει ούτε αρμοδιότητα ούτε τους πόρους, ούτε την «τεχνική» που είναι αναγκαία για να αναλάβει τέτοια μέτρα.

Σε κάθε περίπτωση, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, λόγω του δεδικασμένου. Η διαφορά μεταξύ των μερών έχει ήδη επιλυθεί με μια οριστική απόφαση (ATF της 6ης Μαΐου 2004).

Τέλος, υποστήριξε ότι το άρθρο 32 του Κανονισμού παικτών δεν αναφέρει ρητώς το ζήτημα του «τέλους μεταβίβασης» και δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως νομική βάση για τις αξιώσεις της Galatasaray.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Επιβεβαιώνει τη δικαιοδοσία του CAS επί της προσφυγής που κατατέθηκε από την Galatasaray
- Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως
- Απορρίπτει όλες ή περαιτέρω ασυμφωνίες - διαφωνίες των διαδίκων

11. Arbitration CAS 2006/A/1100 E. v. Club Gaziantepspor, award of 15 November 2006

Σύνθεση Δικαστηρίου: Ουλριχ Χαας (Γερμανία), Εφραίμ Μπαράκ (Ισραήλ), Ζαν Φιλίπ Ροσάτ (Ελβετία).

Ιστορικό: Ο εφεσιβάλλων, Ε., ("ο Παίκτης") είναι ένας ποδοσφαιριστής. Το Club Γκαζιάντεπσπορ, (η «ομάδα» ή «η Καθ'») είναι μια τουρκική ποδοσφαιρική ομάδα με έδρα του στο Gaziantep στην Τουρκία. Η ομάδα ανήκει στην τουρκική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου, η οποία με τη σειρά της είναι μέλος της Ομοσπονδίας Internationale de Football Association (FIFA). Η FIFA είναι η διεθνής αθλητική ομοσπονδία που διέπει το άθλημα του ποδοσφαίρου σε όλο τον κόσμο. Η FIFA είναι μια ένωση που ιδρύθηκε σύμφωνα με το άρθρο. 60 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα και έχει την έδρα της στη Ζυρίχη (Ελβετία).

Στις 15 Ιουνίου 2004, ο εφεσιβάλλων και ο εναγόμενος σύναψαν σύμβαση εργασίας που ονομάζεται "protooled'accord" (εφεξής "η Σύμβαση"), σύμφωνα με την οποία ο εφεσιβάλλων θα παίξει για τον εναγόμενο από την 1η Ιουλίου 2004 έως τις 30 Ιουνίου 2007. Στις 14 Μαρτίου 2006 ο εκπρόσωπος του παίκτη και οι νομικοί σύμβουλοι έγραψαν μια επιστολή στην FIFA στην οποία παραπονέθηκαν για επανειλημμένες καθυστερήσεις από την ομάδα όσον αφορά τις μηνιαίες πληρωμές. Η επιστολή αναφέρει, μεταξύ άλλων:

"... Αυτή τη στιγμή στον πελάτη μας δεν έχει καταβληθεί ο μισθός του Δεκεμβρίου του 2005 και του Ιανουαρίου του 2006. Ο μισθός του που επρόκειτο να καταβληθεί στις 15 Δεκεμβρίου 2005 ελήφθη πράγματι στις 6 Φεβρουαρίου 2006.

Αυτό είναι εντελώς απαράδεκτο και θεωρούμε ότι η ομάδα έχει παραβιάσει μονομερώς τη σύμβαση του πελάτη μας.

Υπό τις συνθήκες αυτές χαρακτηρίζουμε τη σύμβαση ως λήξασα και έχουμε ενημερώσει τον πελάτη μας ότι είναι ελεύθερος να υπογράψει σε άλλη ομάδα.

Στις 17 Μαρτίου 2006 ο Όμιλος κατέθεσε αίτημα στην FIFA κατά του παίκτη για την αδικαιολόγητη απουσία του από τις 15 Μαρτίου 2006 και ζήτησε να επιστρέψει στην ομάδα αμέσως. Στις 17 και 18 Μαρτίου 2006 έγιναν αναφορές στις τουρκικές εφημερίδες στις οποίες ο Αντιπρόεδρος της ομάδας δήλωσε: «Είμαστε απόγονοι ενός γέρου μαχητή ταύρου και αγωνιστές. Στην δική μας τακτική όποιος δραπετεύει από τον πόλεμο εκτελείται με θανατική ποινή. Η δική μας πορεία με τον Ε. διαχωρίζεται. Θα λάβουμε τις απαραίτητες διαδικασίες εναντίον του ». Ο Πρόεδρος του Ομίλου παρατίθεται ως εξής: «Εγώ θα τον καταγγείλω. Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι ποτέ δεν θα επιστρέψει στο Gaziantep και ο ίδιος ποτέ δεν θα παίζει ποδόσφαιρο πια ».

Λίγο μετά τα άρθρα των εφημερίδων που δημοσιεύθηκαν ο παίκτη εγκατέλειψε την Τουρκία. Με επιστολή του στις 20 Μαρτίου 2006 ο εκπρόσωπος του παίκτη και νομικός σύμβουλος ζήτησε από τον Πρόεδρο της ομάδας να μην προβαίνει σε δηλώσεις που φαίνεται να είναι μια προσπάθεια να δυσφημίσει την ακεραιότητα του παίκτη και ότι βλάπτει τη φήμη του, τόσο στην τουρκική κοινότητα όσο και στο εξωτερικό.

Με την επιστολή της 24ης Μαρτίου 2006 η FIFA ζήτησε από την ομάδα να γνωστοποιήσει τη θέση της σχετικά με τους ισχυρισμούς του παίκτη, και να καταθέσει γραπτές αποδείξεις από τις εκπληρώσεις όλων των οικονομικών υποχρεώσεων στον παίκτη. Με την επιστολή της 4ης Απριλίου 2005, στην FIFA η ομάδα σχολίασε τους ισχυρισμούς του παίκτη. Στην εν λόγω επιστολή, η εναγόμενη ισχυρίστηκε ότι είχε εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις που αναφέρονται στην σύμβαση. Για το σκοπό αυτό υπέβαλε αντίγραφα των αποδείξεων πληρωμής.

Επιπλέον, η εναγόμενη ζήτησε από τον παίκτη να επιστρέψει στην ομάδα αμέσως. Με επιστολή της 12ης Απριλίου 2006 στην FIFA ο παίκτης σχολίασε την επιστολή της ομάδας και επεσήμανε ότι τα στοιχεία της στις πληρωμές που έγιναν δεν ήταν σωστές. Επιπλέον, τόνισε ότι δεν έλαβε καμία πληρωμή απολύτως στις 31 Ιανουαρίου 2006 και δεν είχε υπογράψει καμία απόδειξη πληρωμής και ότι, επομένως, η απόδειξη πληρωμής της 19^{ης} Δεκεμβρίου 2005 ήταν πλαστή. Ζήτησε λοιπόν από την ομάδα να υποβάλλει τα πρωτότυπα των αποδείξεων πληρωμής, έτσι ώστε η γνησιότητά τους να μπορούσε να εξεταστεί.

Με επιστολή της στις 20 Απριλίου 2006, η εναγόμενη υπέβαλε τις πρωτότυπες αποδείξεις πληρωμής στην Ομάδα Επίλυσης Διαφορών της FIFA. Με την επιστολή της 26ης Απριλίου 2006, ο ποδοσφαιριστής ζήτησε από την Ομάδα Επίλυσης

Διαφορών να εξεταστούν όλες οι αποδείξεις πληρωμής για να διαπιστωθεί αν ήταν πλάστες. Μετά από διερεύνηση του θέματος από την Ομάδα Επίλυσης Διαφορών, αποφάσισε στις 27 Απριλίου 2006 («η απόφαση»), ότι ο ισχυρισμός του παίκτη για την πληρωμή των ανεξόφλητων αποδοχών απορρίπτεται και ότι η αίτηση της ομάδας ότι ο παίκτης είναι υποχρεωμένος να επιστρέψει στην ομάδα και να αναλάβει τα καθήκοντα του αμέσως γίνεται δεκτή. Η Ομάδα Επίλυσης Διαφορών δήλωσε επίσης ότι «σε περίπτωση που ο παίκτης E δεν συμμορφώνεται με την παρούσα απόφαση, το θέμα υποβάλλεται στην Πειθαρχική Επιτροπή της FIFA, έτσι ώστε να επιβληθούν οι αναγκαίες πειθαρχικές κυρώσεις ». Με την επιστολή της 6ης Ιουνίου 2006, ο παίκτης άσκησε προσφυγή στο CAS κατά της απόφασης.

Με την επιστολή της 16ης Ιουνίου 2006, ο παίκτης άσκησε σύντομη προσφυγή, με την οποία ζητούσε, μεταξύ άλλων, την προσωρινή ανακούφιση, δηλαδή

(1) «να χορηγήσει μια προσωρινή άδεια στον παίκτη να υπογράψει νέο συμβόλαιο με μια νέα ομάδα χωρίς καμία ποινή και χωρίς αμοιβή μεταγραφής και υπό την προϋπόθεση ότι η σύμβαση θα τερματιστεί αμέσως χωρίς κυρώσεις, στην απίθανη περίπτωση που το CAS θα επικύρωνε την απόφαση της Ομάδα Επίλυσης Διαφορών », και

(2) «να αναστείλει την εκτέλεση της απόφασης της Ομάδα Επίλυσης Διαφορών σχετικά με το αίτημα που υπέβαλλε ο παίκτης E. εναντίον της ομάδας Gaziantepspor, στις 27 Απριλίου 2006".

Στην προσφυγή του ο παίκτης ζητεί, μεταξύ άλλων:

α) «το CAS" να ακυρώσει την απόφαση της Ομάδα Επίλυσης Διαφορών στις 27 Απρίλη του 2006»

β) «το CAS να επιβεβαιώσει ότι ο παίκτης E. ενεργούσε πάντοτε με επαγγελματικό τρόπο και σύμφωνα με τις υποχρεώσεις της σύμβασης του προς την ομάδα»

γ) "το CAS να αποφανθεί ότι η ομάδα έχει καταγγείλει μονομερώς τη σύμβαση χωρίς νόμιμη αιτία, λόγω της επίμονης και επαναλαμβανόμενης καθυστέρησης καταβολής των μισθών και των μόνους"

δ) «το CAS να επιβεβαιώσει ότι ο παίκτης E. είναι ελεύθερος να υπογράψει νέο συμβόλαιο με νέα ομάδα, χωρίς καμία ποινή και χωρίς την καταβολή του τέλους μεταγραφής."

ε) "Το CAS να διατάξει την ομάδα να πληρώσει στον E. αποζημίωση που αποτελείται από

- Τρεισήμισι μήνες καθυστερούμενων μισθών και επιδομάτων για την περίοδο από 1η Δεκεμβρίου 2005 έως την 14, Μάρτη, 2006 και
- Αποζημίωση για την περίοδο από 15 Μαρτίου 2006 μέχρι την πρώτη ημερομηνία καταβολής κάθε νέας σύμβασης που θα υπογραφεί με μια νέα ομάδα"
- στ) "το CAS να επιβάλλει κυρώσεις κατά της ομάδας όσον αφορά την δυσφήμιση του χαρακτήρα του Ε. στα αθλητικά τουρκικά μέσα ενημέρωσης " και
- ζ) "Το CAS να διατάξει τη Γκαζιάντεπσπορ να πληρώσει όλα τα έξοδα που αφορούν την προετοιμασία και τη διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον της Ομάδας Επίλυσης Διαφορών και της διαιτησίας, συμπεριλαμβανομένων αυτά των δικηγόρων και συμβούλων ».

Με απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, ο πρόεδρος του τμήματος Διαιτησίας αποφάσισε να επιτρέψει την αίτηση του Ε. και να παραμείνει η απόφαση που εκδόθηκε στις 27 Απριλίου 2006 από το Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA. Στις 14 Ιουλίου 2006, η επιτροπή εξέδωσε διαταγή, σύμφωνα με την οποία: "Η αίτηση από την ομάδα Γκαζιάντεπσπορ για την καταβολή του Ε. 1.000.000 δολάρια ως εγγύηση σε έναν δεσμευμένο λογαριασμό CAS απορρίπτεται». Με επιστολή της 11ης Ιουλίου 2006, η εναγόμενη κατέθεσε την απάντησή της, σύμφωνα με το άρθρ. R55 του κώδικα.

Στην απάντησή της η ομάδα ζητά: α) " να απορριφθούν πλήρως οι προσφυγές", β) «να αποδείξει ότι η ομάδα ενήργησε σε απόλυτη συμφωνία με τις υποχρεώσεις της σύμβασης έναντι του παίκτη", γ) "να αποδειχτεί ότι ο παίκτης έχει ακόμα υποχρεώσεις βάση σύμβασης ως προς τον εναγόμενο και ότι ως εκ τούτου, πρέπει να εκτελέσει τη σύμβαση της 15ης Ιουνίου 2004», δ) "να αποδειχτεί ότι ο παίκτης πρέπει να ξαναρχίσει αμέσως τα καθήκοντα του στη ομάδα ", ε) «να καταδικαστεί ο παίκτης ως ο μόνος υπεύθυνος αυτής της δίκης, με την καταβολή των νομικών εξόδων", στ) "να αποδειχτεί ότι οι δαπάνες της διαδικασίας διαιτησίας βαρύνουν τον παίκτη ως τον μόνο υπεύθυνο αυτής της δίκης».

Δευτερεύον τα αιτήματα της ομάδας μεταξύ άλλων είναι: α) "να απορριφθούν πλήρως οι προσφυγές", β) «να αποδειχτεί ότι η ομάδα ενήργησε σε απόλυτη συμφωνία με τις υποχρεώσεις που αναφέρονται στη σύμβαση έναντι του παίκτη", γ) "να αποδειχτεί ότι ο παίκτης έχει παραβιάσει τη σύμβαση εργασίας του, χωρίς νόμιμη αιτία.", δ) "εκτίμηση του ποσού της αποζημίωσης για παραβίαση της σύμβασης που θα πρέπει να καταβληθεί από τον προσφεύγοντα στον εναγόμενο.", ε) "να κατοχυρωθεί ότι η επόμενη ομάδα που θα πάει ο παίκτης της θα καταβάλει

ολόκληρη την αποζημίωση που οφείλεται στον εναγόμενο", στ) "να επιβληθεί μια αθλητική κύρωση του προσφεύγοντος, σύμφωνα με το άρθρο. 17 (3) του Κανονισμού ", ζ) "να επιβληθεί αθλητική ποινή στην επόμενη ομάδα του παίκτη για την υποκίνηση στην λύση της σύμβασης σύμφωνα με το άρθρο. 17 (4) του Κανονισμού ", η) "να καταδικαστεί ο παίκτης ως ο μόνος υπεύθυνος αυτής της δίκης, με την καταβολή του υπέρ των νομικών εξόδων που προκύπτουν» και θ) "να αποδειχτεί ότι οι δαπάνες της διαδικασίας διαιτησίας βαρύνουν τον παίκτη ως τον μόνο υπεύθυνο αυτής της δίκης».

Με επιστολή της 14ης Ιουλίου 2006, το CAS ενημέρωσε τον παίκτη ότι η ομάδα είχε καταθέσει ανταγωγή στην απάντησή της και χορήγησε στον παίκτη προθεσμία 20 ημερών για να καταθέσει μια απάντηση στην ανταγωγή. Η προθεσμία αυτή παρατάθηκε μέχρι τις 9 Αυγούστου 2006. Με επιστολή της 9ης Αυγούστου 2006, ο παίκτης υπέβαλε την απάντησή του. Με επιστολή της 11ης Αυγούστου 2006, το CAS ενημέρωσε τους διαδίκους ότι η επιτροπή είχε αποφασίσει να διατάξει τη γνώμη των εμπειρογνομόνων. Ζήτησε από τον παίκτη, τη γνησιότητα των υπογραφών στις αποδείξεις της 19ης Δεκεμβρίου και της 31ης Ιανουαρίου, η οποία φέρεται ότι είχε υπογραφεί από τον παίκτη. Επιπλέον, τα μέρη ενημερώθηκαν σχετικά με το όνομα του διορισθέντος από την ομάδα, δηλαδή του κ. Christian Jacquard. Για να προχωρήσουμε με τη γνώμη των εμπειρογνομόνων η ομάδα διατάχθηκε να υποβάλλει όλα τα πρωτότυπα των αποδείξεων στο CAS και ο παίκτης υποχρεώθηκε να παράσχει στο CAS την τεκμηρίωση που απαιτείται για μια τέτοια γνωμοδότηση.

Η ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 2006 στην έδρα του CAS στη Λωζάνη, της Ελβετίας.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η προσφυγή του Ε. κατά της απόφασης που εκδόθηκε στις 27 Απριλίου 2006 από το Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA είναι εν μέρει δεκτή.
- Η ανταγωγή που κατατέθηκε από την ομάδα Gaziantepspor γίνεται εν μέρει δεκτή.
- Η απόφαση που εκδόθηκε στις 27 Απριλίου 2006 από το Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA να αναιρεθεί και να αναπεμφθεί στη FIFA για μια νέα απόφαση, σύμφωνα με το σκεπτικό της παρούσας απόφασης.

12. Arbitration CAS 2003/O/482 Ariel Ortega v/ Fenerbahçe & Fédération Internationale de Football Association (FIFA), award of 5 November 2002

Σύνθεση Δικαστηρίου: Μίκαελ Μπέλοφ (Ηνωμένο Βασίλειο), Ολιβιέ Γκαράρ (Ελβετία), Ντιρκ-Ράινερ Μάρτενς (Γερμανία).

Ιστορικό: Ο κ. Ortega είναι ένας διεθνής ποδοσφαιριστής σημαντικής φήμης. Είχε μια καριέρα, παίζοντας για την Ρίβερ Πλέιτ στην Αργεντινή, την Βαλένθια στην Ισπανία, την Sampdoria και την Πάλμα, στην Ιταλία. Η τελευταία ομάδα που έλαβε μέρος, είναι ένας από τους κορυφαίους συλλόγους της Τουρκίας. Φιλοδοξώντας να ενισχύσει την επιτυχία της, ο κ. Ortega υπέγραψε, παρουσιάζοντας ενδιαφέρον στον τουρκικό Τύπο. Τα σημαντικότερα στάδια στη σχέση τους έχουν ως εξής:

Κατ' αρχάς, στις 23 Μαΐου 2002, η ομάδα, Ρίβερ Πλέιτ, και ο κ. Ortega υπέγραψαν μια συμφωνία να μεταγραφεί ο κ. Ortega από την Ρίβερ Πλέιτ στην ομάδα με αντίτιμο το ποσό των USD 7.500.000. Στις 8 Ιουνίου 2002, ο Ortega υπέγραψε με την ομάδα μια παγκόσμια σύμβαση, μεταξύ άλλων και για τα δικαιώματα προβολής, ("Global Σύμβαση") για τα οποία πληρώθηκε 2.000.000 USD ανά σεζόν. Στις 24 Ιουνίου 2002, ο κ. Ortega υπέγραψε συμβόλαιο για να παίξει ποδόσφαιρο στην ομάδα για 4 έτη («Σύμβαση με απασχόληση») με μισθό 1.000.000 δολάρια ανά σεζόν, που καταβάλλεται σε 10 δόσεις.

Κατά το πρώτο μισό της ποδοσφαιρικής σεζόν, 2002-2003, το αστέρι του κ. Ορτέγκα έλαμψε ακτά διαστήματα. Υπήρχαν προβλήματα και στις δύο πλευρές, τόσο εντός όσο και εκτός γηπέδου. Από τα μέσα Δεκεμβρίου 2002 και τα μέσα Ιανουαρίου 2003, ο Ortega επέστρεψε στην Αργεντινή, μετά από έναν τραυματισμό. Υπήρξε μια αναταραχή στην επικοινωνία μεταξύ του κ. Ortega και της ομάδας κατά την περίοδο της Πρωτοχρονιάς. Η ομάδα ανησύχησε για την καθυστερημένη επιστροφή του στην Τουρκία.

Στις 12 Φεβρουαρίου 2003, ο κ. Ortega έπαιξε σ' ένα φιλικό αγώνα που πραγματοποιήθηκε μεταξύ της Αργεντινής και της Ολλανδίας στο Άμστερνταμ. Αντί να επιστρέψει στη συνέχεια στην Τουρκία, ο κ. Ortega πέταξε στην Αργεντινή (ο ίδιος ισχυρίζεται - αλλά ο σύλλογος αρνείται), με την άδεια του Προέδρου για να είναι παρών κατά τη διάρκεια επικείμενου τοκετού της συζύγου του στο τρίτο τους παιδί. Στις 18 Φεβρουαρίου 2003, ο Σύλλογος απέστειλε φαξ καταγγέλλοντας τον εκπρόσωπο του κ. Ortega, τον κ. Juan Berros. Στη συνέχεια ακολούθησαν

συζητήσεις μεταξύ της ομάδας και της Ρίβερ Πλέιτ για τον κ. Ορτέγκα και για την πιθανή μεταγραφή του εκ νέου πίσω στην Αργεντινή. Στις 6 Μαρτίου 2003 η ομάδα έστειλε φαξ απαιτώντας άμεση επιστροφή του Ορτέγκα. Την ίδια ημερομηνία ο κ. Ortega έστειλε φαξ στην ομάδα, για τον καθορισμό ειδικών όρων για την επιστροφή του. Η ομάδα δεν έδωσε καμία άμεση απάντηση. Ωστόσο, στις 11 Απριλίου 2003, ο Ortega δεν έχει επιστρέψει και ο σύλλογος έκανε αίτηση στη FIFA.

Στις 6 Ιουνίου 2003, η Επιτροπή Επίλυσης Διαφορών της Επιτροπής Ποδοσφαιριστών της FIFA , σε περίπτωση απουσίας του κ. Ortega ή οποιουδήποτε αντιπροσώπου, έκρινε ότι ο κ. Ariel Arnaldo Ortega ("Ο κ. Ortega") παραβίασε τη σύμβαση του, χωρίς νόμιμη αιτία, και διέταξε («η απόφαση»), μεταξύ άλλων, ο κ. Ortega να πληρώσει την ομάδα FENERBAHÇE (η «ομάδα») το ποσό των 11.000.000 ως αποζημίωση για την παραβίαση της σύμβασης εργασίας («η αποζημίωση») και δήλωσε ότι ο κ. Ortega δεν θα παίζει για καμιά ομάδα μέχρι τις 30 Δεκέμβρη 2003. («Η διαταγή αναστολής»).

Στις 15 Ιουλίου 2003, ο κ. Ortega υπέβαλε αίτηση για διαιτησία στο Διαιτητικό Δικαστήριο Αθλητισμού ("CAS") για να αναιρέσει την απόφαση. Επίσης κατέθεσε και αίτηση αναστολής της εκτέλεσης της εντολής αποζημίωσης και της διάταξης περί αναστολής.

Στις 28 Ιουλίου 2003, ο Όμιλος και η FIFA κατέθεσαν την αντίθεσή τους στην αίτηση αναστολής της διαταγής αναστολής. Όσον αφορά την απόφαση αποζημίωσης, η FIFA δεν έλαβε θέση.

Από τις 6 Αυγούστου έως τις 29 Αυγούστου, τα μέρη αντάλλαξαν γραπτές παρατηρήσεις. Στις 19 Αυγούστου 2003, η επιτροπή διέταξε την αναστολή της διαταγής. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2003 η ομάδα πραγματοποίησε μια ακρόαση στη Λωζάνη και προκύπτουν τα ακόλουθα ζητήματα: (I) γίνεται δεκτή η προσφυγή του κ. Ortega με την αιτιολογία ότι δεν ενημερωθεί από την επιτροπή επίλυσης διαφορών, (Ii) Με ποια νομοθεσία διέπεται η σύμβαση εργασίας («δίκαιο των συμβάσεων»); (Iii) Ποιοι ήταν οι όροι της σύμβασης του κ. Ορτέγκα με την ομάδα («Όροι»); (Iv) Παραβίασε η παρούσα ομάδα τους όρους αυτούς ή έκανε παράβαση (αν υπάρχει) στα δικαιώματα του κ. Ortega ώστε να λήξει η σύμβαση ("Παραβίαση ομάδας") (V) Εναλλακτικά, ο κ. Ortega έκανε μονομερή παραβίαση των όρων αυτών χωρίς νόμιμη αιτία, (Vi) Αν ο κ. Ortega έκανε παράβαση, ποιες ήταν οι αποφάσεις της επιτροπής επίλυσης διαφορών; (Vii) είχε το δικαίωμα να αναστείλει τον κ.

Ortega η επιτροπή επίλυσης διαφορών; (Viii) Μήπως η επιτροπή επίλυσης διαφορών δεν υπολόγισε σωστά την αποζημίωση ("αποζημίωση");

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η αίτηση για διαιτησία που κατατέθηκε στις 15 Ιουλίου 2003 από τον κ. Arnaldo Ariel Ortega, σε σχέση με την απόφαση που εκδόθηκε στις 6 Ιουνίου 2003 από τη FIFA απορρίπτεται.
- Η απόφαση που εκδόθηκε στις 6 Ιουνίου 2003 από το Τμήμα Επίλυσης Διαφορών της Επιτροπής ποδοσφαιριστών, επιβεβαιώθηκε και ο κ. Arnaldo Ariel Ortega έτσι καταδικάζεται να πληρώσει USD 11.000.000 (έντεκα εκατομμύρια αμερικανικά δολάρια) στην FENERBAHÇE.

13. Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais, preliminary award of 15 September 2003

Σύνθεση Δικαστηρίου: Φιλίπ Ροσάτ (Ελβετία), Ζαν Πάουλσον (Γαλλία), Ντιρκ-Ράινερ Μάρτενς (Γερμανία).

Ιστορικό: Στις 28 Ιουνίου 2003, η Εκτελεστική Επιτροπή της FIFA εξέδωσε απόφαση, σύμφωνα με την οποία η Fulham Football Club («Φούλαμ») υποχρεούται να καταβάλει 30.000.000 γαλλικά φράγκα, που αντιστοιχούν στο ποσό των 4,573,470.52 («το χρηματικό βραβείο») στην Olympique Lyonnais SASP ("OL"), ως αμοιβή αποζημιώσεων, για τη διεθνή μεταφορά του παίκτη Steve Marlet. Η απόφαση κοινοποιήθηκε στα μέλη την 1η Ιουλίου 2003. Στις 21 Ιουλίου 2003, η Φούλαμ κατέθεσε αίτηση στο CAS για να προσβάλει την απόφαση. Στο αίτημα για διαιτησία αναφέρεται η OL ως εναγόμενος. Υποστήριξε ότι η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί και ότι η OL υποχρεούται να καταβάλει 90.000.000 γαλλικά φράγκα στην Φούλαμ.

Στις 8 Αυγούστου του 2003, η OL κατέθεσε την απάντησή της, με την οποία υποστήριξε ότι η Fulham είναι υποχρεωμένη να καταβάλει το χρηματικό ποσό προσαυξημένο με τόκο, 8% ετησίως από τις 14 Δεκεμβρίου μέχρι την ημερομηνία της απόφασης του CAS. Τελικά, η OL ζήτησε, να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις πληρωμής, σύμφωνα με τους όρους της σύμβασης των διαδίκων πριν από την εξέταση των αιτημάτων του αιτούντος, σε περίπτωση που το Διαιτητικό Δικαστήριο

θεωρεί ότι το σύνολο ή μέρος των απαιτήσεων τους απαιτούν την εξέταση επί της ουσίας. Αυτή η διαταγή θα πρέπει να περιέχει διατάξεις που επιβάλλουν καθημερινά κυρώσεις για ποσό όχι λιγότερο από 1.000 ευρώ για κάθε μέρα μη συμμόρφωσης.

Εν συνέχεια, στα πλαίσια της εκδίκασης της υπό κρίση περίπτωσης, χρήσιμο και ουσιώδες είναι να αναφερθεί το νομοθετικό πλαίσιο που ίσχυε και στα πλαίσια του οποίου καλούνταν το CAS να αποφανθεί. Ειδικότερα:

1. Το άρθρο R27 του Κώδικα της Διαιτησίας που σχετίζεται με τον κώδικα του αθλητισμού («κώδικας»), δείχνει ότι ο κώδικας εφαρμόζεται εφόσον τα συμβαλλόμενα μέρη συμφώνησαν να λύσουν τις αθλητικές τους διαφορές στο CAS. Αυτές οι διαφορές μπορεί να προκύπτουν από μια σύμβαση που περιέχει ρήτρα διαιτησίας, ή μπορεί να αποτελέσουν αντικείμενο συμφωνίας για μεταγενέστερη συμφωνία διαιτησίας.

2. Η απόφαση προέβλεπε ότι:

"Μπορεί να ασκηθεί έφεση ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθλητισμού (CAS) εντός 20 ημερών από την παραλαβή της κοινοποίησης της παρούσας απόφασης, επικοινωνώντας άμεσα εγγράφως με το δικαστήριο. "

3. Η εν λόγω διάταξη πρέπει να θεωρηθεί ως προσφορά από τη FIFA για τη σύναψη ειδικής συμφωνίας (βλ. CAS 2002/O/422, σελ. 6-7).

4. Στην προκειμένη περίπτωση, η Φούλαμ έχει καταθέσει αίτηση για διαιτησία. Η OL άνευ όρων προχώρησε με την κατάθεση της απάντησής της. Ως εκ τούτου, τα δύο μέρη συμφώνησαν να παραπέμψουν την υπόθεση στο CAS.

5. Επομένως, το CAS είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της παρούσας διαφοράς σχετικά με την Φούλαμ και την OL.

6. Το άρθρο R45 του κώδικα ορίζει ότι η επιτροπή αποφαινεται επί της διαφοράς σύμφωνα με τους κανόνες δίκαιου που επέλεξαν τα συμβαλλόμενα μέρη σύμφωνα με το ελβετικό δίκαιο.

7. Στην προκειμένη περίπτωση, οι διάδικοι αναφέρθηκαν μόνο στους κανονισμούς της FIFA. Δεν έχουν συμφωνήσει σχετικά με την εφαρμογή οποιουδήποτε άλλου συγκεκριμένου δικαίου. Δεν έχουν αποφασίσει ότι το ελβετικό δίκαιο είναι αυτό που θα μπορούσε να εφαρμοστεί.

8. Σε αντίθεση με ότι υποστηρίζει η OL στην απάντησή της, (εκτός εάν τα μέρη συμφωνήσουν), το άρθρο R45 του Κώδικα προβλέπει την εφαρμογή του ελβετικού δικαίου εν απουσία της επιλογής οποιουδήποτε άλλου δικαίου.

9. Ως εκ τούτου, θα γίνει πρωτίστως εφαρμογή των κανονισμών της FIFA και το ελβετικό δίκαιο θα εφαρμόζεται συμπληρωματικά.

10. Το αίτημα της διαιτησίας της Φούλαμ κατατέθηκε εντός της προθεσμίας, που αναφέρεται στην απόφαση, δηλαδή είκοσι ημέρες μετά την κοινοποίηση της ίδιας της απόφασης. Είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις του άρθρου R38 του κώδικα.

11. Επομένως, η αίτηση για διαιτησία είναι αποδεκτή.

Αίτηση αναστολής

12. Φούλαμ είχε υποβάλει αίτηση για την αναστολή της εκτέλεσης της απόφασης. Στο πλαίσιο της τακτικής διαιτητικής διαδικασίας, σύμφωνα με το R37 του κώδικα, αντιμετωπίζεται ως αίτηση για προσωρινά και συντηρητικά μέτρα,.

13. Η οπτική της εν λόγω ομάδας είναι ότι εν προκειμένω, δεν χρειάζεται, και, συνεπώς, δεν υπάρχει νομική βάση, για να ανασταλεί η απόφαση. Σύμφωνα με την απόφαση, η Φούλαμ θα πρέπει να πληρώσει στην OL ένα συγκεκριμένο χρηματικό ποσό. Για να εκτελεστεί και να επιβληθεί μια τέτοια απόφαση, η OL θα χρειαστεί τη βοήθεια των αρμόδιων. Ωστόσο, η OL δεν είναι νομικά σε θέση να εφαρμόσει την απόφαση. Η ομάδα βασίζεται και υιοθετεί το σκεπτικό του CAS στην απόφασή της 16ης Ιουνίου 2003: «Η ομάδα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν χρειάζεται καμία απόφαση σχετικά με την αίτηση. Η απόφαση πάρθηκε από μια ελβετική ιδιωτική ένωση, και ως εκ τούτου δεν μπορεί να εφαρμοστεί υποχρεωτικά, εάν αμφισβητηθεί, είτε ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων, είτε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, ενώπιον διαιτητικού δικαστηρίου, όπως το CAS, σύμφωνα με το άρθρ. 75 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα,.

14. Ως εκ τούτου, η επιτροπή απορρίπτει την αίτηση της Φούλαμ για τη λήψη προσωρινών μέτρων με σκοπό την αναστολή της εκτέλεσης της απόφασης και το αίτημα της OL με στόχο την άμεση καταβολή χρηματικής αποζημίωσης

15. Η OL επίσης προφανώς ζητά από την Φούλαμ να καταβάλει το χρηματικό έπαθλο. Αυτό πράγματι θα ισοδυναμούσε με την άμεση εκτέλεση της απόφασης, ως προσωρινό μέτρο.

16. Σύμφωνα με το άρθρο R37 του κώδικα δεν ορίζεται συγκεκριμένα σε ποιες περιπτώσεις το CAS μπορεί να εκδώσει κάποια προσωρινά μέτρα.

17. Σύμφωνα με τη νομολογία του CAS, κατά γενικό κανόνα, όταν αποφασίζεται χορήγηση προσωρινών μέτρων, είναι απαραίτητο να εξεταστεί το κατά πόσον το μέτρο είναι χρήσιμο για την προστασία της αναιρεσειούσας, η πιθανότητα επιτυχίας της προσφυγής και αν τα συμφέροντα της αναιρεσειούσας υπερτερούν εκείνων του

αντιδίκου. Είναι απαραίτητο να συγκρίνουν τους κινδύνους που προκύπτουν για την αναιρεσειούσα, σε περίπτωση άμεσης εκτέλεσης της απόφασης και τα μειονεκτήματα για τον εναγόμενο. (στάθμιση των συμφερόντων). Ο προσφεύγων πρέπει να κάνει τουλάχιστον μια εύλογη υπόθεση ότι τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται από τον ίδιο και τα δικαιώματα που επιδιώκει να επιβάλει υπάρχουν.

18. Η OL δεν απέδειξε, ούτε καν εκ πρώτης όψεως, ότι θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημία αν η Φούλαμ δεν εκτελέσει άμεσα την απόφαση.

19. Σύμφωνα με τον κυρίαρχο ελβετικό νόμο, η αναμενόμενη εκτέλεση χρηματικής απαίτησης δεν είναι ένα προσωρινό μέτρο που το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να εκδώσει. Η ομάδα του CAS υιοθετεί την άποψη αυτή και θεωρεί ότι δεν είναι σε θέση να εκδώσει το προσωρινό μέτρο όπως ζητήθηκε από τον εναγόμενο OL.

20. Επομένως, η αίτηση της OL πρέπει να απορριφθεί.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Το Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό (CAS) έχει δικαιοδοσία να αποφανθεί επί της παρούσας διαφοράς μεταξύ Fulham Football Club («Φούλαμ») και Olympique Lyonnais SASP ("OL").
- Η αίτηση για διαιτησία που κατατέθηκε στις 27 Μαΐου 2003 από την Φούλαμ, σε σχέση με την απόφαση που εκδόθηκε στις 28 Ιουνίου 2003 από τη FIFA είναι αποδεκτή.
- Το εφαρμοστέο δίκαιο στην παρούσα διαφορά είναι κυρίως η νομοθεσία της FIFA και συμπληρωματικά το ελβετικό δίκαιο.
- Η αίτηση από την Φούλαμ για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε και ισοδυναμεί με την παραμονή της εν λόγω απόφασης.
- Η αίτηση της OL για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε και ισοδυναμεί με την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης που εκδόθηκε στις 28 Ιουνίου 2003 από τη FIFA.
- Τα έξοδα της παρούσας προκαταρκτικής εξέτασης θα καθορίζονται από την τελική ανάθεση.

14. Arbitration CAS 2006/A/1180 Galatasaray SK v. Frank Ribéry & Olympique de Marseille, award of 24 April 2007

Σύνθεση Δικαστηρίου: Ούλριχ Χάας (Γερμανία), Χοσέ Πίντο (Ισπανία), Ζαν – Ζακ Μπερτραντ (Γαλλία).

Ιστορικό: Η αναιρεσειούσα, Galatasaray SK («η αναιρεσειούσα») είναι μια τουρκική ποδοσφαιρική ομάδα με έδρα την Κωνσταντινούπολη στην Τουρκία. Η αναιρεσειούσα είναι συνδεδεμένη με την τουρκική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου, η οποία με τη σειρά της είναι μέλος της Fédération Internationale de Football Association (FIFA). Η FIFA είναι η διεθνής αθλητική ομοσπονδία που διέπει το άθλημα του ποδοσφαίρου σε όλο τον κόσμο. Η FIFA είναι μια ένωση που ιδρύθηκε σύμφωνα με το άρθρο. 60 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα και έχει την έδρα της στη Ζυρίχη (Ελβετία). Ο K. Frank Ribéry ("ο Παίκτης") είναι ποδοσφαιριστής με γαλλική ιθαγένεια. Γεννήθηκε στις 7 Απριλίου 1983 στο Boulogne-sur-Mer της Γαλλίας ενώ η Olympique de Marseille (OM) είναι ένας ποδοσφαιρικός σύλλογος με έδρα την Μασσαλία στη Γαλλία. Είναι συνδεδεμένη με τη Γαλλική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου, η οποία με τη σειρά της είναι μέλος της FIFA.

Την 1η Φεβρουαρίου 2005, ο παίκτης και η αναιρεσειούσα υπέγραψαν συμβόλαιο εργασίας («το συμβόλαιο») το οποίο ισχύει από την ημερομηνία υπογραφής μέχρι τις 30 Ιουνίου 2008. Η αγγλική μετάφραση του συμβολαίου - που υπέγραψε η Γαλατασαράι ενώπιον της επιτροπής προβλέπει μεταξύ άλλων: «3.18. Ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής δεν πρέπει να έρθει σε επαφή με οποιοδήποτε άλλο σύλλογο είτε άμεσα είτε έμμεσα, για οποιαδήποτε μεταβίβαση στο μέλλον σύμφωνα με τη διάρκεια ισχύος της παρούσας σύμβασης. Ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής πρέπει να κοινοποιήσει την ομάδα, με την οποία επιθυμεί να διαπραγματευτεί τη μεταγραφή του, αλλά ποτέ δεν πρέπει να διεξαγάγει μια προσωπική διαπραγμάτευση (..), 4.2.1. Σχέση ανάμεσα στην ομάδα και του επαγγελματικό ποδοσφαιριστή ξεκινά από την 1η Φεβρουαρίου του 2005, 4.2.2 βασικός μισθός: Ο Σύλλογος αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει 400.000 ευρώ στον επαγγελματία ποδοσφαιριστή. Αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει ως τέλος μεταγραφής το ποσό των 200.000 ευρώ μεταξύ 1 Φλεβάρη του 2005 - 28 Φεβρουαρίου 2005. Το υπόλοιπο θα καταβληθεί ως εξής: 40.000 ευρώ ανά μήνα, έως την 1η Ιουλίου 2005. Επιπλέον, θα πρέπει να καταβληθεί μόνους 5.000 ευρώ για κάθε φορά που θα συμμετέχει σε αποστολή αποτελούμενη από 18 παίκτες. Αν ο παίκτης παίζει 10 αγώνες, τότε θα πρέπει να καταβληθεί ένα ποσό πριμοδότησης των 75.000 €.

1) Η ομοσπονδία αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλλει ένα τέλος μεταφοράς 708.000 ευρώ στον επαγγελματία ποδοσφαιριστή κατά την περίοδο μεταξύ της πρώτης Ιουλίου του 2005 και 31 Ιουνίου 2006. Η πληρωμή θα πρέπει να πραγματοποιηθεί ως εξής: το ποσό των 300.000 ευρώ να καταβληθεί στις 31 Αυγούστου του 2005 και το υπόλοιπο να καταβληθεί σε μηνιαίες δόσεις ποσού των 34.000 ευρώ μέχρι την 1η Ιουλίου 2006. Η ομάδα αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει τέλη μεταγραφής το ποσό των 7.500 ευρώ σε κάθε επαγγελματία ποδοσφαιριστή, το οποίο θα είναι μεταβαλλόμενο, την περίοδο αυτή. Αν ο παίκτης λαμβάνει μέρος στο βασικό προσωπικό της ομάδας θα πρέπει να καταβάλλεται το 100% του τέλους, εάν θα συμπεριληφθεί στο παιχνίδι αργότερα, τότε θα πρέπει να καταβληθεί το 50% του τέλους, και αν ο ίδιος δεν παίζει, παρά το ότι είχε ληφθεί ως προσωπικό τότε θα πρέπει να καταβληθεί το 25% του τέλους.

2) Η ομάδα αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλλει ένα τέλος μεταφοράς το 708.000 ευρώ στον επαγγελματία ποδοσφαιριστή κατά την περίοδο μεταξύ 1 Ιουλίου 2006 και 31ης Ιουνίου 2007. Η πληρωμή θα πρέπει να πραγματοποιηθεί ως εξής: το ποσό των 300.000 ευρώ θα πρέπει να καταβληθεί στις 31 του Αυγούστου του 2006 και το υπόλοιπο θα καταβληθεί σε μηνιαίες δόσεις 34.000 ευρώ μέχρι την 1η Ιουλίου 2007. Η ομάδα αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει τέλη μεταβίβασης το ποσό των 7.500 ευρώ για κάθε επαγγελματία ποδοσφαιριστή το οποίο θα είναι μεταβαλλόμενο, την περίοδο αυτή. Αν ο παίκτης λαμβάνει μέρος στο βασικό προσωπικό της ομάδας θα πρέπει να καταβάλλεται το 100% του τέλους, εάν θα συμπεριληφθεί στο παιχνίδι αργότερα, τότε θα πρέπει να καταβληθεί το 50% του τέλους, και αν ο ίδιος δεν παίζει, παρά το ότι είχε ληφθεί ως προσωπικό τότε θα πρέπει να καταβληθεί το 25% του τέλους.

3) Ο Σύλλογος αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλλει ένα τέλος μεταφοράς 904.000 ευρώ στον επαγγελματία ποδοσφαιριστή κατά την περίοδο μεταξύ 1 Ιουλίου 2007 και 31 Ιουνίου 2008. Η πληρωμή θα πρέπει να πραγματοποιηθεί ως εξής: το ποσό των 400.000 ευρώ θα καταβληθεί στις 31 Αυγούστου 2007 και το υπόλοιπο θα καταβληθεί σε μηνιαίες δόσεις ποσού των 42.000 ευρώ μέχρι την 1η Ιουλίου 2007.

...

5.1. Σε περίπτωση που η ομάδα που είναι υπεύθυνη μόνιμα παραβιάζει τις διατάξεις και τους όρους της παρούσας σύμβασης, ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής, αφού χρησιμοποιήσει τα δικαιώματά του που αναφέρονται στο άρθρο 5.5 του παρόντος, πρέπει να δώσει γραπτή ειδοποίηση μέσα σε 3 ημέρες. Τότε θα πρέπει να είναι σε

θέση να καταγγείλει την παρούσα σύμβαση . Η ομάδα , μπορεί να αντιταθεί κατά της εν λόγω καταγγελίας σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 42 και 43 του νέου κανονισμού της FIFA σχετικά με το καταστατικό και τις μεταγραφές των επαγγελματιών ποδοσφαιριστών.

5.2 Σε κάθε περίπτωση, η ομάδα διατηρεί αμετάκλητα τα δικαιώματά της σε σχέση με ζημιές και απώλειες που καθορίζονται στο άρθρο 22 του νέου κανονισμού της FIFA σχετικά με το καταστατικό και τις μεταγραφές των επαγγελματιών ποδοσφαιριστών, καθώς και τα δικαιώματά που αναφέρονται στο άρθρο 13 του ίδιου κανονισμού.

5.3. Σε περίπτωση που ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής κριθεί ένοχος για άδικη και άβολη στάση, αν αυτός παραβιάσει την κατάρτιση και τους κανόνες πειθαρχίας ή είχε μια στάση σε αντίθεση με το νόμο ή δεν πληροί τους όρους της παρούσας σύμβασης, η ομάδα μπορεί να καταθέσει μικρότερο ποσό ή και να εφαρμόσει ποινή στέλλοντας αποστολή μακριά τον ποδοσφαιριστή για περίοδο μικρότερη από 14 ημέρες. Η ομάδα κοινοποιεί την απόφασή της και περιγράφει τους λόγους που προκύπτει σε μια τέτοια απόφαση. Όλες αυτές οι πληροφορίες πρέπει να είναι εγγεγραμμένες στα αρχεία της ομάδας.

5.4. Αν η ομάδα έχει καθυστερήσει να κάνει τις πληρωμές περισσότερο από 90 ημέρες, ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής έχει το δικαίωμα να δώσει ανακοίνωση στην οποία να αναφέρεται μια τέτοια κατάσταση σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 42.1.a του νέου κανονισμού της FIFA σχετικά με το καταστατικό και τις μεταγραφές των επαγγελματιών ποδοσφαιριστών.

5.5. Σε περίπτωση που ο παίκτης δεν έχει καμία απαίτηση σχετικά με τη δουλειά του, θα πρέπει να ακολουθήσει τις παρακάτω διαδικασίες: α) Για πρώτη φορά να ενημερώσει τον διαχειριστή της ομάδας για την καταγγελία του, β) Μπορεί να δώσει γραπτή ειδοποίηση καταγγελίας στο διευθυντή της ομάδας αν η διαφορά δεν έχει επιλυθεί με την ικανοποίηση του επαγγελματία ποδοσφαιριστή εντός 10 ημερών, ο παίκτης μπορεί να υποβάλει στο Διοικητικό Συμβούλιο ή στην επιτροπή το παρόν αίτημα γραπτώς. Το θέμα θα πρέπει να ληφθεί υπ όψιν και το διοικητικό συμβούλιο ή η επιτροπή να διερευνήσει την υπόθεση εντός δύο (2) εβδομάδων μετά την παραλαβή της προκήρυξης.

5.6. Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν και αποδέχονται όλους τους κανόνες, τους κανονισμούς ή και τα διατάγματα της FIFA, της τουρκικής ποδοσφαιρικής

ομοσπονδίας ή άλλα ιδρύματα που αναφέρονται στο παρόν μαζί με τυχόν σχετικές τροποποιήσεις (..).

6.1. Σε περίπτωση που ο ποδοσφαιριστής επιθυμεί να συνάψει σύμβαση με άλλο σύλλογο κατά τη διάρκεια της παρούσας σύμβασης, θα είναι σε θέση να καταγγείλει την παρούσα σύμβαση μονομερώς κάθε φορά μόνο αφού καταβάλει το ποσό των 10.000.000 ευρώ στην ομάδα. Ωστόσο, θα πρέπει να δεσμεύεται με ανακοινώσεις που καθορίζονται από τα διοικητικά όργανα (τα όργανα αυτά θα είναι η FIFA ή η Τουρκική Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου, ανάλογα με την περίπτωση). Μετά από μια τέτοια πληρωμή, ο επαγγελματίας ποδοσφαιριστής κοινοποιεί στην ομάδα τις πληρωμές που έχουν γίνει και λύεται η σύμβαση με συστημένη επιστολή (..)

7.1. Η παρούσα σύμβαση διέπεται από το τουρκικό δίκαιο και οποιαδήποτε διαφορά σχετικά με τη σύμβαση θα επιλύεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 42 του νέου κανονισμού της FIFA σχετικά με το καταστατικό και τις μεταγραφές των επαγγελματιών παικτών. Αυτό το άρθρο είναι ένα διαιτητικό άρθρο και απαγορεύει στον παίκτη να αναφερθεί σε οποιαδήποτε διάταξη, εκτός από εκείνες του άρθρου 42 του νέου κανονισμού της FIFA σχετικά με το καταστατικό και τις μεταφορές των επαγγελματιών παικτών».

Κατά την περίοδο μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου 2005 και 13 Ιουνίου 2005 ο ποδοσφαιριστής έπαιξε 17 αγώνες για την αναιρεσειούσα. Το όριο των 10 αγώνων βάσει του άρθρου. 4.2.2 της Σύμβασης επιτεύχθηκε τον Απρίλιο του 2005. Στις 13 Ιουνίου 2005, ο ποδοσφαιριστής απέστειλε επιστολή προς τον πρόεδρο της ομάδα που διαβάσει, μεταξύ άλλων, τα εξής: « (..)Από σήμερα, και μετά την υπογραφή του συμβολαίου, δεν έχω λάβει οποιοδήποτε από τα ποσά , ούτε τον μισθό μου και τα ποσά συμμετοχής! Με άλλα λόγια, δεν έχω λάβει ούτε το μισθό μου αλλά ούτε και τα συμφωνηθέντα ποσά του συμβολαίου μου για 4 μήνες. Το ποσό που πρέπει να δοθεί από την ομάδα μου ως σήμερα είναι 262.000 ευρώ και τα υπόλοιπα ποσά, (ο μισθός του επόμενου μήνα του Ιουνίου πρέπει να προστεθεί). Ο ατζέντης μου [...] έστειλε στην ομάδα σας προειδοποίηση πολλές φορές για την καταβολή των αποδοχών μου (Επιστολές με ημερομηνία 2 Μαΐου, 13ης Μαΐου, 19 Μαΐου και 30 Μαΐου). Οι προειδοποιήσεις απέβησαν άκαρπες και η πληρωμή δεν έχει γίνει ακόμη. Ο ατζέντης μου στην τελευταία επιστολή του στις 30 Μαΐου, κοινοποίησε στην ομάδα σας ότι αν η πληρωμή δεν πραγματοποιηθεί μέσα σε 48 ώρες, θα καταγγείλει τη σύμβαση και θα κάνει αίτηση στην FIFA, λόγω της παραβίασης των συμβατικών υποχρεώσεων σας. Μέχρι σήμερα, έχω διαπιστώσει ότι δεν έχετε απαντήσει στις

προειδοποιήσεις του ατζέντη μου, τόσο μέσω φαξ και όσο και συστημένης επιστολής με απόδειξη παραλαβής. Το θέμα αναγκάζει την ομάδα να υποφέρει από μια σημαντική και απαράδεκτη απώλεια. Η εμπιστοσύνη μου έχει χαθεί πλήρως και υπό αυτές τις συνθήκες, δεν μπορώ να πάρω το ρίσκο να παίξω στην ομάδα σας στη νέα σεζόν. Για το λόγο αυτό αναφέρω, όπως προβλέπεται από τη FIFA παρ.5.1 της συμφωνίας που έγινε μεταξύ μας ότι έχω αποφασίσει να καταγγείλω το συμβόλαιο με μόνη αιτία (..)».

Στις 14 Ιουνίου 2005 ο ποδοσφαιριστής παρέπεμψε το θέμα στην ομάδα επίλυσης διαφόρων της FIFA (DRC). Δεν αμφισβητήθηκε από τους διαδίκους ότι η αναιρεσείουσα ότι κατέβαλε στον παίκτη το ποσό των 307.143 ευρώ στις 14 Ιουνίου 2005.

Στις 15 Ιουνίου 2005, η επίσημη ιστοσελίδα του ΟΜ ανακοίνωσε ότι ο παίκτης είχε γίνει μέλος της ομάδας και ότι η σύμβαση εργασίας είχε υπογραφεί μεταξύ τους. Μετά από διερεύνηση του θέματος, η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό εξέδωσε την απόφασή της στις 30 Μαΐου 2006 (εφεξής "η απόφαση"). Στην απόφασή της, η αρμόδια Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αναιρεσείουσα είχε παραβιάσει τη σύμβαση χωρίς νόμιμη αιτία. Ως εκ τούτου, οι ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας εναντίον του παίκτη και της ΟΜ απορρίφθηκαν. Όσον αφορά οφειλόμενες αμοιβές, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχουν πληρωμές που εκκρεμούν από την αναιρεσείουσα. Επιπλέον, η Επιτροπή αποφάσισε ότι δεν καταβάλλεται αποζημίωση για την αθέτηση της σύμβασης χωρίς νόμιμη αιτία. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στους διαδίκους στις 16 Νοεμβρίου 2006.

Με επιστολή της 4ης Δεκεμβρίου 2006, η αναιρεσείουσα άσκησε στο CAS δήλωσή προσφυγής κατά της απόφασης. Στην σχετική αίτησή της, μεταξύ άλλων, κατέθεσε, τα ακόλουθα αιτήματα στο CAS: « α) ότι «οι κυρώσεις που πρέπει να επιβληθούν κατά του παίκτη λόγω άδικης λήξης του Συμβολαίου και την ανάρμοστη συμπεριφορά για παράβαση της σύμβασης και των κανονισμών της FIFA ορίζονται στα άρθρα 21, 22 και 23 των κανονισμών της FIFA για το καθεστώς και τις μεταγραφές των παικτών.

β) να επιβληθούν «οι κυρώσεις που καθορίζονται στους κανονισμούς της FIFA στην [ΟΜ] λόγω της προτροπής τους σχετικά με τον παίκτη για την καταγγελία της σύμβασης του

γ) ότι ο παίκτης « υποχρεούται να καταβάλει το ποσό των 10.000.000,00 ως ποινή, σύμφωνα με το άρθρο 6.1 της Σύμβασης λόγω της παραβίασης της εν λόγω ρήτρας, κάνοντας διαπραγματεύσεις με άλλη ομάδα, όταν η σύμβαση ήταν ακόμα σε ισχύ. "

δ) ότι ο παίκτης πρέπει «να υποχρεωθεί να αποζημιώσει την ομάδα για τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από την ίδια όσον αφορά την απασχόληση του άλλου παίκτη για αντικατάσταση του.»

ε) «η απόφαση του τμήματος επίλυσης διαφορών της FIFA με ημερομηνία 30 Μαΐου 2006 »να ανακαλεστεί.

στ) ότι ο παίκτης πρέπει «να υποχρεωθεί να αποζημιώσει για όλες τις δαπάνες που σχετίζονται με αυτή την επίλυση των διαφορών» και

ζ) ότι η ΟΜ είναι εξίσου υπεύθυνη με τον παίκτη για την καταβολή των εν λόγω ποσών στο στοιχείο γ), δ) και στ».

Κατά την ακρόαση της 15ης Μαρτίου 2007, ο ποδοσφαιριστής ζητούσε αποζημίωση. Στην απάντησή του με ημερομηνία 30 Ιανουαρίου 2007, ο ποδοσφαιριστής ζήτησε από το CAS να α) «διαπιστώσει ότι η σύμβαση δίκαια είχε καταγγελθεί από τον παίκτη που οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα της ομάδας», β) «βρει και να επιβεβαιώσει ότι καμία πειθαρχική ή οικονομική κύρωση δεν θα πρέπει να επιβληθεί εναντίον του παίκτη» και να διατάξει να καταβληθεί ένα ποσό που καλύπτει τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν πριν από την Ομάδα Επίλυσης Διαφορών της FIFA (δικηγορικών αμοιβών, μεταφράσεις και τα έξοδα ταξιδιού). Επιπλέον, στην από 30 Ιανουαρίου 2007 απάντησή του, ο παίκτης κατέθεσε αίτηση ζητώντας από το CAS μεταξύ άλλων: α) «να διατάξει την ομάδα να καταβάλει το ποσό των 40.000 ευρώ που είναι ο μισθός του παίκτη, μαζί με επιτόκιο 5% από τις 28 Φεβρουαρίου 2005», β) «να διατάξει την ομάδα να πληρώσει τις επιπλέον αποδοχές-μπόνους για τους αγώνες που οφείλονται σ 'αυτόν, δηλαδή το ποσό των 32.597 ευρώ, μαζί με επιτόκιο 5% από τις 30 Ιουνίου 2005» και γ) «να διατάξει την ομάδα να καταβάλει το ποσό των 1.228.500 ευρώ ως αποζημίωση για να αντισταθμίσει τη ζημία που υπέστη λόγω της πρόωρης λύσης της σύμβασης».

Στην απάντησή της με ημερομηνία 2 του Φεβ. 2007 η ΟΜ ζητά από το CAS: α) «να επικυρώσει την απόφαση του τμήματος επίλυσης διαφορών με όλες τις διατάξεις της», β) «να διατάξει την ομάδα να πληρώσει ένα ποσό στην ΟΜ για την κάλυψη των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν προκειμένου να υπερασπιστεί τον εαυτό της ενώπιον του τμήματος επίλυσης διαφορών της FIFA και το CAS » και γ) ότι «η ομάδα πρέπει να υποχρεωθεί να πληρώσει όλα τα έξοδα της διαιτησίας».

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Η προσφυγή της ομάδας Galatasaray SK κατά της απόφασης που εκδόθηκε στις 30 Μαΐου 2006 από το Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA απορρίπτεται.
- Η αίτηση του κ. Frank Ribéry εναντίον της Λέσχης Galatasaray SK απορρίπτεται.
- Η απόφαση που εκδόθηκε στις 30 Μαΐου 2006 από το Συμβούλιο Επίλυσης Διαφορών της FIFA έχει επιβεβαιωθεί.

15. Arbitration CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v. FIFA & New Panionios N.F.C., award of 15 July 2005

Σύνθεση Δικαστηρίου: Μπιτ Χάντλερ (Ελβετία), Ζαν - Φίλιπ Ροσάτ (Ελβετία), Μισέλ Μπερνασκόνι (Ελβετία).

Ιστορικό: Τον Νοέμβριο του 2004, το τμήμα Επίλυσης Διαφορών της FIFA δέχθηκε μια αίτηση που κατέθεσαν δύο παίκτες ενάντια στον Πανιώνιο NFC ("Πανιώνιος"), μια ελληνική ομάδα ποδοσφαίρου. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο Πανιώνιος δεν καταβάλλει τα αιτούμενα ποσά στους παίκτες, η Πειθαρχική Επιτροπή της FIFA αποφάσισε στις 14 Φεβρουαρίου 2005 για τη χορήγηση τελικής περιόδου χάριτος τριάντα ημερών στον Πανιώνιο για την πληρωμή των ανεξόφλητων υπολοίπων και, επίσης, έκρινε ότι, αν οι πληρωμές αυτές δεν γινόταν εντός της προθεσμίας αυτής, θα του αφαιρούσαν 12 πόντους (6 για κάθε περίπτωση). Ο Πανιώνιος κατέβαλε τα ποσά που οφείλονταν στους παίκτες, αλλά μόνο μετά τη λήξη της προθεσμίας που καθοριζόταν από την Πειθαρχική Επιτροπή της FIFA. Στη συνέχεια, η FC Άρης, η οποία κατετάγη 14η στο ελληνικό Πρωτάθλημα με 25 πόντους υποβιβάστηκε στην δεύτερη κατηγορία, ενώ ο Πανιώνιος τερμάτισε 11ος με 35 βαθμούς, και υπέβαλε καταγγελία στην FIFA.

Στις 3 Ιουνίου 2005, ο δικηγόρος του Άρη έγραψε στη FIFA, δηλαδή στο Γενικό Γραμματέα και στην Πειθαρχική Επιτροπή. Στην επιστολή το υποστήριξε ότι τόσο ο Πανιώνιος όσο και η Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία (Ε.Π.Ο.) είχε παραβιάσει τις αποφάσεις της FIFA, της 14ης Φεβρουαρίου 2005: ο Πανιώνιος,

επειδή προσέλαβε 5 παίκτες κατά παράβαση της απαγόρευσης που επιβλήθηκε από τη FIFA και η Ε.Π.Ο., επειδή παρέλειψε να αφαιρέσει 6 βαθμούς από την πρώτη ομάδα τον Πανιώνιο ». Σε αυτό το στάδιο ο FC Άρης δεν είχε επίγνωση του γεγονότος ότι η δεύτερη απόφαση της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό εκκρεμούσε επί του Πανιωνίου. Σύμφωνα με τον Άρη, οι παραβιάσεις αυτές πλήττουν σοβαρά τη δική του κατάσταση, διότι, αν οι αποφάσεις είχαν τηρηθεί, ο FC Άρης θα είχε παραμείνει στην πρώτη κατηγορία και ο Πανιώνιος θα είχε υποβιβαστεί στην δεύτερη κατηγορία. Σε αυτή τη βάση, ο FC Άρης έκανε τα ακόλουθα επίσημα αιτήματα: α) να επιβληθούν οι αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 2005, εντός 10 ημερών, β) η πειθαρχική επιτροπή να ανοίξει νέες πειθαρχικές διαδικασίες με τον Πανιώνιο και γ) να επιβληθούν κυρώσεις στην Ε.Π.Ο. γιατί σκόπιμα στρέβλωσε το πρωτάθλημα.

Στις 6 Ιουνίου 2005, η διοίκηση της FIFA απάντησε ότι η εκτέλεση της απόφασης που ελήφθη από το σώμα της FIFA προήλθε από ένα κατώτερο σώμα την Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία. Ο FC Άρης άσκησε προσφυγή ενώπιον του Διαιτητικού Αθλητικού Δικαστηρίου (CAS) στις 8 Ιουνίου 2005 ζητώντας συγκεκριμένα να υποχρεωθεί η FIFA να εκτελέσει τις αποφάσεις της Πειθαρχικής Επιτροπής της, αναθέτοντας την Ε.Π.Ο. και το Ελληνικό Football League να αφαιρέσει 12 βαθμούς από τον σύλλογο του Πανιωνίου.

Η ομάδα του CAS που επιφορτίστηκε με το θέμα αυτό έκρινε ότι η επιστολή που εκδόθηκε από τη FIFA στις 6 Ιουνίου 2005 δεν συνιστά απόφαση κατά της οποίας η αίτηση της αναιρέσεως μπορεί να κατατεθεί. Ο σκοπός της επιστολής αυτής ήταν μόνο για να ενημερώσουν τον Άρη FC για τους ισχύοντες κανόνες της FIFA και το ότι η Πειθαρχική Επιτροπή της FIFA ήταν αρμόδια να επιλαμβάνεται των πειθαρχικών θεμάτων και να επιβάλλει κυρώσεις. Η ομάδα του CAS σημειώνει ότι η διοίκηση της FIFA είχε διαβιβάσει αμέσως την υπόθεση στη Πειθαρχική Επιτροπή της FIFA και, επομένως, δεν υπέπεσε σε αρνησιδικία. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο FC Άρης δεν έχει εξαντλήσει όλα τα ένδικα μέσα στο εσωτερικό της FIFA πριν από την προσφυγή στο CAS, η ομάδα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση αυτής της υπόθεσης και οπότε λείπει η οριστική απόφαση της FIFA. Στις 8 Ιουνίου 2005, ο Άρης άσκησε στον CAS μια δήλωση προσφυγής, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ως σύντομη προσφυγή. Ο Άρης υποστηρίζει ότι οι επιστολές της FIFA 6 και 7, Ιουνίου του 2005 αποτελούν αποφάσεις που εκδίδονται από τη FIFA, με τις οποίες μπορεί να ασκήσει έφεση στο CAS.

Όσον αφορά την ουσία της διαφοράς, ο Άρης υποστηρίζει ότι η FIFA δεν μπορεί να αγνοήσει τη μη εκτέλεση των αποφάσεων της Ε.Π.Ο. κατά του Πανιώνιου και έχει την υποχρέωση να διασφαλίσει ότι οι αποφάσεις θα εφαρμόζονται πλήρως, ιδίως όταν η μη εκτέλεση επηρεάζει τα αθλητικά και οικονομικά δικαιώματα και συμφέροντα των έμμεσων μελών, όπως ο Άρης. Η εναγόμενη απάντησε στις 29 Ιουνίου 2005. Ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι το έγγραφο της 6ης Ιουνίου 2005, δεν περιείχε καμία απόφαση. Αντιθέτως, η επιστολή αυτή ήταν μόνο για να ενημερώσει τον Άρη για την κατάσταση. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τον εναγόμενο, δεν υπάρχει "έγκυρο θέμα" για την άσκηση έφεσης στο CAS. Κατόπιν αιτήματος της, η προσφυγή και η απάντηση διαβιβάστηκαν στον Πανιώνιο, ο οποίος κλήθηκε να καταθέσει την ίδια μέρα αίτηση για να συμμετάσχει στη διαιτησία, μαζί με τη δική του απάντηση. Στις 29 Ιουνίου 2005, ο Πανιώνιος έστειλε υπόμνημα στο CAS, παρουσιάζοντας τη θέση του επί της διαφοράς και την ενημέρωσε το CAS ότι σκόπευε να μετάσχει στη διαδικασία και να παρακολουθήσει την προγραμματισμένη ακρόαση.

Ο Πανιώνιος ισχυρίζεται ότι πλήρωσε τελικά τους ποδοσφαιριστές του και, ως εκ τούτου, δεν υπάρχει κανένας νομικός λόγος για να τιμωρηθούν.

Η ακρόαση πραγματοποιήθηκε στη Λωζάνη στις 4 Ιουλίου 2005.

Κρίση Διαιτητικού Δικαστηρίου:

- Το Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό δεν έχει δικαιοδοσία να αποφασίζει επί της προσφυγής που κατατέθηκε στις 8 Ιουνίου 2005 από Aris Thessaloniki FC σε σχέση με τις επιστολές που εκδόθηκαν στις 6 και 7 Ιουνίου 2005, για λογαριασμό του Προέδρου της Πειθαρχικής Επιτροπής της FIFA και του Γενικού Γραμματέα της FIFA.

2.3.2. Σημασία των υπό ανωτέρω στοιχεία αποφάσεων του CAS για τη μετέπειτα νομολογία

Οι ως άνω αποφάσεις του CAS αποτελούν βασικό αντικείμενο εμβάθυνσης στην παρούσα εργασία, καθώς αποτέλεσαν ορόσημο για τη μετέπειτα εξέλιξη και διαμόρφωση του τρόπου σκέψης και λειτουργίας των εκάστοτε συνθέσεων του CAS κατά την εκδίκαση αντίστοιχων περιπτώσεων. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο το γεγονός, το οποίο σημειωτέον θα αναλυθεί εκτενέστερα σε μεταγενέστερη υποενότητα, ότι η επίκληση σε αυτές είναι πολύ συχνή στο σκεπτικό πληθώρας αποφάσεων του CAS, οι οποίες «πάτησαν» στις ως άνω αποφάσεις για να δώσουν τη λύση σε σημαντικά ζητήματα του αθλητισμού τα οποία και έχριζαν ιδιαίτερου ενδιαφέροντος.

Κατά κάποιον τρόπο, αποτέλεσαν τον «οδηγό» για την ορθή και ρεαλιστική εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς αθλητικού δικαίου στην αθλητική πραγματικότητα με την κατάλληλη εξισορρόπηση των προβλεπόμενων όρων και συμφωνιών που απορρέουν από τις ευρωπαϊκές ή διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις. Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω αποφάσεις συνέβαλαν στη δημιουργία των λεγόμενων βασικών «νομολογιακών αρχών» που αποτελούν σημείο αναφοράς κατά τη διαιτητική διαδικασία ενώπιον του CAS και ενισχύουν την αέναη προσπάθεια της δικαστικής αρχής και ευρύτερα της δικαιοσύνης για προστασία του αθλητισμού σε συνδυασμό με την προστασία των δικαιωμάτων των αθλητών ως φυσικών όντων και φορέων της ανθρώπινης τιμής και αξιοπρέπειας. Για το CAS οι αποφάσεις αυτές αποτέλεσαν σημείο αναφοράς διαμόρφωσης της νομικής σκέψης εν όψει της αποτελεσματικότερης εφαρμογής και απονομής της δικαιοσύνης στα πλαίσια του αθλητισμού.

Μετά από μία σύντομη μελέτη της υποενότητας της παρούσας εργασίας που αφορά την παρουσίαση της νομολογίας του CAS με τις σημαντικότερες, κατά τη γνώμη μου, αποφάσεις οι οποίες και επηρέασαν σημαντικά την μετέπειτα νομολογία του CAS, γίνεται φανερό ότι η πλειοψηφία των αποφάσεων αφορούν υποθέσεις ντόπινγκ και φαρμακοδιέγερσης αθλητών σε διάφορα αθλήματα ακόμη και σε άλογα στα πλαίσια αγώνων ιππασίας. Είναι λογικό η ως άνω κατηγορία αποφάσεων να κατέχει την «μερίδα του λέοντος», δεδομένου ότι το ντόπινγκ, ιδίως στις μέρες μας έχει λάβει τεράστιες διαστάσεις στο χώρο του αθλητισμού έχοντας εξελιχθεί σε «μάστιγα». Ως εκ τούτου, από τις κρίσιμες 15 αποφάσεις που παρατίθενται οι 6 αφορούν υποθέσεις ντόπινγκ. Η επιρροή των 6 αυτών αποφάσεων του CAS και ιδίως

το σκεπτικό που συνοδεύει αυτές αποτέλεσαν κεντρικό άξονα για την μετέπειτα κρίση του CAS επί αντίστοιχων υποθέσεων καθώς το νομικό πλαίσιο που διέπει τέτοιες υποθέσεις είναι αρκετά δαιδαλώδες. Στο ντόπινγκ υφίσταται αθλητική και ποινική ευθύνη διότι εκτός από άδικη πράξη, είναι και αθλητικώς άδικη πράξη. Εκτός, δηλαδή από ποινικώς κολάσιμη είναι ηθικά αλλά και πειθαρχικά κολάσιμη πράξη, γιατί στρέφεται κυρίως κατά του αθλητισμού με σκοπό τη νόθευση του αγωνιστικού αποτελέσματος. Αποτελεί για το δράστη της φαρμακοδιέγερσης συμπεριφορά αντιαθλητικού χαρακτήρα και επισύρει παράλληλα, πειθαρχικές κυρώσεις και κυρώσεις περί το φίλαθλο πνεύμα. Άλλωστε, το διαρθρωμένο εσωτερικό δίκαιο ενός κράτους με τους κανόνες του κοινού Ποινικού Δικαίου και με τις διατάξεις των ειδικών νόμων που διέπουν τον αθλητισμό, αντιμετωπίζει το πρόβλημα κατά ιδιάζοντα τρόπο και βάσει των θεμελιωδών αρχών του Διεθνούς Αθλητικού Δικαίου. Συνεπώς, οι έξι αποφάσεις, όπως τίθενται στην παρούσα εργασία, αποτελούν σημεία αναφοράς: α) ως προς την πειθαρχική διάσταση του ντόπινγκ, καθόσον η ποινική αντιμετώπιση του αποτελούσε σημαντικό πρόβλημα του Αθλητικού Δικαίου, καθώς απέβαινε διαρκώς αναποτελεσματική, β) ως προς την ποινική διάσταση του ντόπινγκ, καθώς κατά το πνεύμα του κοινού Ποινικού Δικαίου, το ντόπινγκ αντιμετωπίζεται στο πλαίσιο του ειδικού αθλητικού νόμου ως άδικη και αξιόποινη πράξη, γ) ως προς τις πειθαρχικές κυρώσεις αναφορικά με το ντόπινγκ, καθώς μία παράβαση ντόπινγκ συνεπάγεται για τον αθλητή που συμμετείχε σε ατομικό αγώνισμα, την ακύρωση της συμμετοχής του στο αγώνισμα και στέρηση βραβείων και μεταλλίων, ανεξάρτητα από άλλες προβλεπόμενες κυρώσεις με ανάλογη εφαρμογή και των σχετικών κανονισμών της οικείας παγκόσμιας αθλητικής ομοσπονδίας εφόσον πρόκειται για ομαδικό άθλημα ή ομαδικό αγώνισμα και δ) ως προς την επιβολή των πειθαρχικών ποινών, δεδομένου ότι ντόπινγκ δεν αποτελεί κάθε φάρμακο αλλά μόνο η χορήγηση φαρμακολογικών ουσιών που σκοπό έχουν την τεχνητή μεταβολή της φυσικής αγωνιστικής ικανότητας, μεταβολή των σωματικών δυνάμεων και την αλλοίωση των αγωνιστικών αποτελεσμάτων.

Άξιο αναφοράς, είναι το γεγονός ότι, όπως άλλωστε προκύπτει και από την υπό κρίση νομολογία, η αμφισβήτηση του αποτελέσματος του δείγματος ντόπινγκ όπως και κάθε ανταπόδειξη είναι θεμιτή.

Συνεχίζοντας τη μελέτη των αποφάσεων που εκτίθενται στην προηγούμενη υποενότητα, παρατηρούμε ότι ένα σημαντικό κομμάτι υποθέσεων του CAS αφορά ζητήματα σχετικά με το καθεστώς μεταγραφών και διαμόρφωσης των εργασιακών

σχέσεων ενός αθλητή με το εκάστοτε σωματείο ιδίως στον χώρο του ποδοσφαίρου, πράγμα λογικό δεδομένων και των υψηλών χρηματικών ποσών που διακινούνται. Οι ανωτέρω αποφάσεις αποτέλεσαν ορόσημο στη διαμόρφωση της μετέπειτα νομολογίας του CAS καθώς μέσω αυτών και της επίλυσης που επέφεραν τέθηκαν επί τάπητος σημαντικές γενικές κατευθύνσεις και αρχές που διαφοροποίησαν αισθητά τα στεγανά του παγκόσμιου επαγγελματικού ποδοσφαίρου οδηγώντας ακόμη και σε διαφοροποιήσεις αναφορικά με τους συμβατικούς όρους ενός επαγγελματικού συμβολαίου. Κύρια σημεία επίδρασης της μετέπειτα νομολογίας αποτέλεσε η κρίση επί ζητημάτων όπως το τι αποτελεί νόμιμη αιτία για την καταγγελία μίας σύμβασης καθώς και το τι συμβαίνει σε περίπτωση που μία τέτοια νόμιμη αιτία δεν υπάρχει και η καταγγελία γίνεται αδικαιολόγητα. Επιπροσθέτως, κρίσιμα ζητήματα, κυρίως λόγω του χρηματικού ύψους, αποτέλεσαν αφενός η υποχρέωση του ενός συμβαλλόμενου μέρους (αυτού που έκανε αδικαιολόγητα την καταγγελία) για καταβολή αποζημίωσης στο άλλο μέρος, αφετέρου ο καθορισμός του ύψους της αποζημίωσης όπου και η δημιουργία ενός πλαφόν συνάντησε πολλές πρακτικές δυσκολίες.

Μία απόφαση με ιδιαίζουσα σημασία, είναι η απόφαση 8 καθώς πρόκειται για την πρώτη απόφαση του CAS που εφαρμόζει διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σημειωτέον, ότι η απόφαση αυτή έχει και έντονο το ελληνικό χρώμα, καθώς μέσω του CAS εξετάζεται το καθεστώς της πολυιδιοκτησίας σε έναν ελληνικό αθλητικό σύλλογο ποδοσφαίρου. Για πρώτη φορά, δυνάμει της ως άνω απόφασης η οποία, όπως ειπώθηκε ανωτέρω, αποτέλεσε ορόσημο, επιτρέπεται στην UEFA και στον σχετικό κανονισμό αυτής να προβλέπεται σχετική απαγόρευση με στόχο της προστασία της ανεξαρτησίας των ποδοσφαιρικών ομάδων.

Τέλος, όπως προκύπτει και από τις υπόλοιπες αποφάσεις του CAS: α) είναι δυνατή η έκδοση αποφάσεων που παρέχουν προσωρινή δικαστική προστασία σε αυτόν που την ζητάει μέχρι την έκδοση και δημοσίευση της τελικής απόφασης (Προσωρινή Διαταγή) και β) δυνάμει κάποιων από τις ως άνω αποφάσεις του CAS, πλέον έχει εγκαθιδρυθεί μία σημαντική διάκριση μεταξύ του τι αποτελεί απόφαση που μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του CAS και του τι αποτελεί μία απλή γνωμοδότηση ή ανακοίνωση η οποία δεν έχει τον χαρακτήρα της δεσμευτικότητας και δεν μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του CAS.

2.3.3. Επιμέρους προσέγγιση των κρίσιμων σημείων που αποτέλεσαν σημείο αναφοράς για την εκδίκαση μετέπειτα υποθέσεων ενώπιον του CAS

1. Arbitration CAS 2/A/430 B. v/ Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 14 March 2003.

1. Σύμφωνα με το άρθρο C 12.1. των κανόνων της FINA «οποιοδήποτε ανεξαιρέτως μέλος ή μεμονωμένο μέλος μέλους μπορεί να δεχτεί κυρώσεις». Στα πλαίσια ερμηνείας της διάταξης του ανωτέρω άρθρου, η αναφορά σε «αθλητή που συμμετέχει στους αγώνες ή άτομο» σημαίνει ότι και ένας αθλητής/μία αθλήτρια τα κολύμβησης μπορεί να δεχτεί κύρωση από τη Διεθνή Ομοσπονδία FINA αν αυτός ο αθλητής/ αθλήτρια κάνει παράβαση των Κανόνων FINA.
2. Οι κανόνες και οι κανονισμοί ελέγχου ντόπινγκ της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αθλημάτων του Υγρού Στίβου FINA Doping Control Rules είναι άμεσα εφαρμοστέοι στους αθλητές/ αθλήτριες που συμμετέχουν στους αγώνες.
3. Λαμβάνοντας υπόψη την αρχή της αναλογικότητας και με δεδομένη την υπάρχουσα τάση αλλαγής της ομοφωνίας στην αθλητική νομοθεσία σχετικά με τις κυρώσεις για παραβάσεις ντόπινγκ όπως αυτή αντανακλάται στον Διεθνή Κώδικα κατά του Ντόπινγκ, World Anti-Doping Code, η επιβληθείσα κύρωση στην εκκαλούσα γίνεται αποκλεισμός από κάθε αθλητική δραστηριότητα για δύο χρόνια. Με αυτήν τη μείωση στην κύρωση της αθλήτριας, το αρμόδιο όργανο επιθυμεί να δώσει έμφαση στο γεγονός ότι η εκκαλούσα όντως ενήργησε με αμέλεια εφόσον δεν επέδειξε μεγαλύτερη προσοχή στο θέμα των περιεχομένων των τροφίμων και των ποτών που κατανάλωσε τη χρονική περίοδο μεταξύ της εξέτασης ελέγχου ντόπινγκ που έλαβε χώρα στις 04.09.2001 και αυτής που έλαβε χώρα στις 06.09.2001, σύμφωνα άλλωστε και με την παράγραφο DC 9.10: «κάθε αθλητής έχει προσωπική ευθύνη για να διασφαλίζει ότι καμία απαγορευμένη ουσία δεν εισέρχεται στο σώμα του και ότι καμία απαγορευμένη μέθοδος δεν χρησιμοποιείται στο σώμα του εν λόγω αθλητή και ότι κανένας αθλητής δεν δύναται να βασίζεται στη συμβουλή οποιουδήποτε τρίτου μέρους όσον αφορά το εν λόγω θέμα».
4. Κατά τη διάταξη της παραγράφου DC 9.6, ο χρόνος κατά τον οποίο η εκκαλούσα δεν μπορούσε να συμμετάσχει σε αθλητικούς αγώνες λόγω του προσωρινού

αποκλεισμού της από κάθε αθλητική δραστηριότητα που επιβλήθηκε από το εκτελεστικό όργανο της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αθλημάτων του Υγρού Στίβου, FINA Executive πρέπει να αφαιρεθεί από την συνολική ποινή αθλητικού αποκλεισμού που καθορίστηκε από το παρόν αρμόδιο όργανο.

5. Κατά τη διάταξη της παραγράφου DC 9.11, αναδρομική κύρωση θα επιβληθεί στην αθλήτρια σύμφωνα με την οποία ακυρώνονται όλα τα αποτελέσματα που επιτεύχθηκαν από συμμετοχή σε αθλητικούς αγώνες κατά τη χρονική περίοδο έως την 26.09.2002, ημερομηνία κατά την οποία ελήφθη η απόφαση του αρμόδιου οργάνου FINA Doping Panel και μέχρι την 06.03.2001, έξι μήνες πριν τη λήψη του θετικού δείγματος.

2. Arbitration CAS 91/56 S. / Fédération Equestre Internationale (FEI), award of 25 June 1992

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) Ντοπαρισμένο άλγογο (προμαζίνη), β) κακώς σφραγισμένα δείγματα ούρων και γ) αρχή οφέλους της αμφιβολίας

1. ΟΙ κανονισμοί της FEI είναι ένα σύστημα νομικού τεκμηρίου. Το βάρος της απόδειξης, κανονικά βαρύνει το πρόσωπο που επικαλείται την ενοχή του τρίτου: το πρόσωπο είναι υπεύθυνο και επιβλήθηκε σ' αυτόν μια ποινή, αρκεί το ότι έγιναν εξετάσεις και αποκάλυψαν την παρουσία μιας απαγορευμένης ουσίας.
2. Οι ίδιοι κανονισμοί της FEI δεν αναφέρουν τη δυνατότητα του προσώπου που είναι υπεύθυνο για κατάθεση αποδεικτικών στοιχείων. Ωστόσο, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα των μέτρων που απαγγέλθηκαν εναντίον του, ο υπεύθυνος έχει το δικαίωμα να αθωωθεί μέσω της ανταπόδειξης. Ο υπεύθυνος μπορεί επίσης να παρέχει στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η διαδικασία δειγματοληψίας και η ανάλυση πρέπει να ακυρωθούν.
3. Υποχρέωση του ιππέα προς ενημέρωση του κτηνιάτρου ακόμη και όταν πρόκειται για μία νόμιμη θεραπευτική αγωγή ενός αλόγου, η οποία απορρέει από τη διάταξη του άρθρου 1009 παρ.11 του Κανονισμού όπου προβλέπεται ότι εάν ένα άλγογο υποβάλλεται σε θεραπευτική αγωγή μετά από ασθένεια ή τραυματισμό αμέσως πριν ή κατά τη διάρκεια ενός αγώνα, η Κτηνιατρική Επιτροπή/Αντιπροσωπεία πρέπει να ενημερώσει σχετικά τον Πρόεδρο των Κριτών του αγώνα και από κοινού να

αποφασίσουν, εάν το άλογο είναι σε θέση να συμμετάσχει στους αγώνες ή να συνεχίσει να συμμετέχει στον αγώνα.

4. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα δύο βάζα που περιέχουν τα "B" δείγματα ούρων για να αναλυθούν δεν είχαν κλείσει σωστά, σύμφωνα με τις διατάξεις των Κτηνιατρικών κανονισμών της FEI.

3. Arbitration CAS 2002/A/376 B. v/ International Olympic Committee (IOC), award of 15 October 2002

1. Το CAS έχει δικαιοδοσία λόγω του Κώδικα OMAC, Κεφάλαιο III Άρθρο 1, που προβλέπει ότι: «Κάθε συμμετέχων ο οποίος επηρεάζεται από μία απόφαση που λαμβάνεται εφαρμόζοντας τον Κώδικα OMAC από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή (..) μπορεί να προσφύγει με έφεση για την απόφαση αυτή στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό, σύμφωνα με τις διατάξεις, οι οποίες εφαρμόζονται από το δικαστήριο αυτό».

2. Το διέπον δίκαιο είναι ο Κώδικας OMAC και η ελβετική νομοθεσία. Στην υπόθεση αυτή η δικαιοδοσία και το διέπον δίκαιο δεν μπορούν να αμφισβητηθούν.

3. Θεμελιώδες ζήτημα αποτελεί το αν η ουσία που ανιχνεύθηκε στον οργανισμό του αθλητή ήταν ή όχι απαγορευμένη ουσία στα πλαίσια ερμηνείας του Κώδικα OMAC.

4. Μη αμφισβήτηση της ειλικρίνειας και της τιμότητας του αθλητή και αναγνώριση της μη επιδίωξης εξασφάλισης ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος στο αθλητικό αγώνα. Είναι ατυχές ότι για οποιονδήποτε λόγο, ο αθλητής δεν είδε τον όρο λεβομεταμφεταμίνη στη συσκευασία του φαρμακευτικού προϊόντος συσκευής εισπνοής, το οποίο αγόρασε ή εν αντιλήφθηκε τη σημασία του και ότι δεν συμβουλευτήκε τον ιατρό της ομάδας του πριν να κάνει χρήση της φαρμακευτικής ουσίας. Παρ'όλα αυτά, εξαιτίας της ως άνω χρήσης ο οργανισμός του περιείχε την απαγορευμένη ουσία που έχει ως επίπτωση την ακύρωση της συμμετοχής και την αφαίρεση του μεταλλίου.

5. Δεν θεωρείται δέον να καταβληθούν στη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή τα έξοδα για αυτήν τη δικαστική διαδικασία.

4. Arbitration CAS 2004/A/ 690 H. v. Association of Tennis Professionals (ATP), award of 24 March 2005

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) Ντόπινγκ (κοκαΐνη), β) Χρήση ενός φυσικού προϊόντος (Coca τσάι και τα φύλλα κόκας) για ιατρικούς σκοπούς και γ) βαρύτατη αμέλεια του αθλητή.

Σύμφωνα με το άρθρο S1. των κανονισμών της ATP, η κοκαΐνη θεωρείται απαγορευμένη ουσία. Όταν η παρουσία της κοκαΐνης και των μεταβολιτών στο σώμα του αθλητή δεν αμφισβητείται, ο αθλητής διέπραξε αδίκημα ντόπινγκ κατά την έννοια του άρθρου C.1.a των κανονισμών της ATP.

1. Ένας επαγγελματίας αθλητής πρέπει να είναι εξαιρετικά ευαίσθητοποιημένος και σε θέματα ντόπινγκ. Η αρχή της αντικειμενικής ευθύνης σημαίνει ότι ένας αθλητής είναι υπεύθυνος για όποια ουσία είναι στο σώμα του, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι λόγοι για μια τέτοια παρουσία και ο βαθμός της υπαιτιότητας του αθλητή. Κάθε αθλητής πρέπει να ανησυχεί για τις ουσίες που λαμβάνει, ιδίως αν αυτό γίνεται για ιατρικούς σκοπούς. Ο αθλητής που δεν συμμορφώνεται με την υποχρέωση του για τη φροντίδα ενεργεί εξ αμελείας και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι φέρει καμία υπαιτιότητα ή αμέλεια κατά την έννοια του άρθρου M.5.a της ATP Κανονισμού ή σημαντική αμέλεια, σύμφωνα με το άρθρο M.5.b της οι κανόνες ATP.

2. Σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς αντί-ντόπινγκ, δεν είναι καθήκον της ATP να προειδοποιήσει τους αθλητές για τη χρήση ορισμένων ουσιών. Ενώ είναι επιθυμητό η ATP να εκπαιδεύσει τους αθλητές για ντόπινγκ, κατά κύριο λόγο η μόνη υποχρέωση του κάθε αθλητή ξεχωριστά, είναι να διασφαλίσει ότι δεν εισέρχονται στο σώμα του απαγορευμένες ουσίες. Συνεπώς, είναι αδιάφορο αν η ATP έχει προειδοποιήσει τους αθλητές για τη χρήση των φυσικών προϊόντων.

5. Arbitration CAS 94/129 USA Shooting & Q. / Union Internationale de Tir (UIT), award of 23 May 1995

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) Ντόπινγκ ενός σκοπευτή (εφεδρίνη), β) Αποκλεισμός και αναστολή για 3 μήνες, γ) Απουσία ενός κανόνα αντικειμενικής ευθύνης στους κανονισμούς Anti- Doping, δ) Αναγκαιότητα απόδειξης της ενοχής από πρόθεση του σκοπευτή για να τιμωρηθεί και ε) Να τηρηθεί το Δικαίωμα ακρόασης και η δέουσα διαδικασία.

1. Αν το αυστηρό πρότυπο ευθύνης πρόκειται να εφαρμοστεί, το γεγονός αυτό πρέπει να αναφέρεται σαφώς. Το γεγονός ότι το Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό υποστηρίζει την αρχή του αυστηρού κανόνα προφανώς δεν του επιτρέπει να δημιουργήσει ένα τέτοιο κανόνα όταν αυτός δεν υπάρχει.

2. Η καταπολέμηση του ντόπινγκ είναι επίπονη διαδικασία, και μπορεί να απαιτήσει αυστηρούς κανόνες. Αλλά οι υπεύθυνοι λήψης των αποφάσεων και των κανόνων πρέπει να αρχίσουν με το να είναι αυστηροί με τον εαυτό τους. Οι κανονισμοί που μπορεί να επηρεάσουν τη σταδιοδρομία των αθλητών πρέπει να είναι προβλέψιμοι. Θα πρέπει να προέρχονται από εξουσιοδοτημένους φορείς και θα πρέπει να θεσπίσουν συνταγματικά κατάλληλους τρόπους. Δεν θα πρέπει να είναι το προϊόν μιας σκοτεινής διαδικασίας. Οι αθλητές και οι υπάλληλοι θα πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις.

3. Αν η «ακρόαση» σε μια δεδομένη περίπτωση ήταν ανεπαρκής σε πρώτο βαθμό, το γεγονός είναι ότι εφ' όσον υπάρχει η δυνατότητα πλήρους προσφυγής στο Διαιτητικό Δικαστήριο για τον Αθλητισμό η ανεπάρκεια μπορεί να θεραπευτεί. Στην υπόθεση αυτή παρατηρούμε ότι ο αθλητής είχε προβεί σε κατανάλωση απαγορευμένης ουσίας μετά από σύσταση του γιατρού του, τηρώντας όλες τις νόμιμες διαδικασίες αντιντόπινγκ, αφού έπασχε από βρογχίτιδα. Το CAS αθώωσε το σκοπευτή γιατί τα επίπεδα της απαγορευμένης ουσίας ήταν ίσα με το φάρμακο που του χορηγήθηκε.

6. Arbitration CAS OG 02/005 Fédération Internationale de Bobsleigh & Tobogganing (FIBT), award of 18 February 2002

1. Ο Κώδικας PIL εφαρμόζεται στην παρούσα διαιτησία συνεπεία της ρητής επιλογής του νόμου που περιέχεται στο άρθρο 17 των Κανόνων μεμονωμένων υποθέσεων Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον Αθλητισμό και ως αποτέλεσμα της επιλογής της Λοζάννης, στην Ελβετία για την έδρα του Τμήματος εξέτασης μεμονωμένων υποθέσεων και των αρμόδιων οργάνων διαιτητών του Τμήματος, σύμφωνα με το άρθρο 7 των Κανόνων εξέτασης μεμονωμένων υποθέσεων Διαιτητικού Δικαστηρίου για τον Αθλητισμό.

2. Η παρούσα ερμηνεία των σχετικών διατάξεων των κανόνων της FIBT δεν βασίζεται στη μαρτυρία που λήφθηκε από τους κυρίους Φέλι και Στουπ εκ μέρους της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής και επιβεβαιώθηκε από την εφεσίβλητη, σύμφωνα με την οποία η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή και η FIBT έχουν συνάψει προφορική συμφωνία ότι θα εφαρμοστεί πολιτική «μη προώθησης», όσον αφορά το άθλημα Skeleton. Ακόμη και χωρίς καταφατική δήλωση, ο υπό εξέταση Κανόνας καθιστά ευλόγως σαφές ότι μόνο οι μεμονωμένοι αθλητές που λαμβάνουν τις πρώτες οκτώ

θέσεις της σειράς κατάταξης προκρίνονται για συμμετοχή στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το αρμόδιο διαιτητικό όργανο, δεν έχει πρόβλημα διάκρισης της υπό εξέταση υπόθεσης από την περίπτωση που έλαβε χώρα στη διοργάνωση των αθλητικών αγώνων half – pipe γυναικών κατά τη διάρκεια των ίδιων Ολυμπιακών Αγώνων και για την οποία φαίνεται να υπάρχει συμφωνία μεταξύ της Διεθνούς Οργανωτικής Επιτροπής και της FIS , περίπτωση κατά την οποία επιτράπηκε σε δύο αθλήτριες να προωθηθούν σε θέσεις που δεν χρησιμοποιήθηκαν από αθλήτριες που είχαν υψηλότερη θέση στη σειρά κατάταξης.

3. Δεν εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του CAS να αμφισβητεί τον λόγο για τον οποίο η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή συμφώνησε σε μία πολιτική «προώθησης» στους αγώνες και δεν έκανε το ίδιο στην υπό εξέταση υπόθεση ακόμη κι αν η στάση αυτή προκλήθηκε από την μικρή απόσταση των ημερομηνιών των αγώνων Challenge Cup.

4. Το αρμόδιο διαιτητικό όργανο έχει την άποψη ότι δεδομένης της απουσίας ενός κανόνα που να ορίζει το αντίθετο, οι κανόνες της FIBT για το άθλημα Skeleton δεν επιτρέπουν την «προώθηση» αθλητών στη σειρά κατάταξης.

7. Arbitration CAS 98/211 B. / Fédération Internationale de Natation (FINA), award of 7 June 1999

1. Η αρετή ενός συστήματος προσφυγής που επιτρέπει την πλήρη επανεκδίκαση ενώπιον δικαστηρίου είναι ότι τα θέματα που αφορούν την αμεροληψία της ακροαματικής διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου του Πρωτοδικείου ξεθωριάζουν προς την περιφέρεια. Το CAS επιτρέπει τη διαδικασία οποιαδήποτε προσφυγής που φέρει ελλείψεις σε ακροαματική διαδικασία ενώπιον του πρώτου δικαστηρίου παράδειγμα που πρέπει να διορθωθεί από την ακρόαση ενώπιον του CAS.

2. Το πρότυπο της απόδειξης που απαιτείται από την ομοσπονδία είναι υψηλό: λιγότερο από το ποινικό επίπεδο, αλλά περισσότερο από το συνηθισμένο πρότυπο πολιτικής. Στην υπόθεση αυτή η αθλήτρια άσκησε το δικαίωμα ακρόασης ανεπιτυχώς καθότι τα ελαφρυντικά στοιχεία που προέβαλε ενάντια στη διαδικασία συλλογής των δειγμάτων δεν ήταν επαρκή για την αθώωσή της.

8. Arbitration CAS 98/200 AEK Athens and SK Slavia Prague / Union of European Football Associations (UEFA), award of 20 August 1999

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) συγκρούσεις ενδιαφέροντος που σχετίζονται με την πολυμετοχικότητα ιδιοκτησίας στην ίδια διοργάνωση, β) η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στον αθλητισμό, γ) κατάσταση της UEFA Σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, δ) δικαίωμα ακρόασης και ε) η αρχή της διαδικαστικής αμεροληψίας.

1. Στο ερώτημα εάν κλαμπ με τον ίδιο ιδιοκτήτη μπορούν να λάβουν μέρος στους ίδιους αγώνες, εθνικούς ή διεθνείς, μπορεί να υπάρξουν αμφιβολίες ως προς το αν το αποτέλεσμα αποφασίστηκε εκ των προτέρων. Η αμφισβήτηση του κανόνα της UEFA αποτελεί ουσιώδες στοιχείο για την οργάνωση ενός επαγγελματικού ανταγωνιστικού ποδοσφαίρου και δεν είναι πιο εκτεταμένη από ό, τι χρειάζεται για να εξυπηρετήσει το θεμελιώδη στόχο, να αποφευχθούν οι συγκρούσεις συμφερόντων οι οποίες θα δημοσιοποιηθούν και θεωρείται ότι θίγουν την αυθεντικότητα.

2. Μέλη της UEFA είναι ανοιχτά μόνο σε εθνικές ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες που βρίσκονταν στην Ευρώπη οι οποίες είναι υπεύθυνες για την οργάνωση και την υλοποίηση των ποδοσφαιρικών θεμάτων στην εκάστοτε επικράτειά τους. Το καταστατικό της UEFA αποδίδει δικαίωμα ψήφου μόνο στις εθνικές ομοσπονδίες, καθώς και το άρθρο 75 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα (ΑΚ) αναφέρεται στα μέλη της τα οποία έχουν δικαίωμα ψήφου. Λέσχες δεν πληρούν αυτές τις απαιτήσεις. Βάσει του άρθρου 75 του ΑΚ, τα μέλη της ένωσης έχουν το δικαίωμα ακρόασης, όταν οι αποφάσεις που πάρθηκαν τους επηρεάζουν σε σημαντικό βαθμό. Ωστόσο, απαιτείται μια διεθνής αθλητική ομοσπονδία για την παροχή ακρόασης σε οποιοδήποτε μέρος ενδέχεται να υπάρχει επιρροή από τον κανόνα αρχή λήψης της που θα μπορούσε να θέσει τη διεθνή ομοσπονδία σε ένα τέλμα της διοικητικής γραφειοκρατίας που θα την εμποδίζει αποτελεσματικά από την ανάληψη δράσης για την προώθηση του παιχνιδιού.

3. Το δόγμα του *venire contra factum proprium* προβλέπει ότι, όταν η συμπεριφορά μιας ομάδας έχει οδηγήσει στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη εκ μέρους μιας δεύτερης ομάδας, η πρώτη ομάδα έχει στερήσει τη δυνατότητα να αλλάξει την πορεία της δράσης σε βάρος της δεύτερης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η UEFA δεν μπορεί να αλλάξει τους κανονισμούς του Κυπέλλου χωρίς να δίνει στους συλλόγους επαρκή χρόνο ώστε να προσαρμόσουν αναλόγως τις δραστηριότητές τους στους νέους

κανόνες. Ωστόσο, μια τέτοια διαδικαστική πλημμέλεια από μόνη της δεν εγγυάται τη μόνιμη ακύρωση του προσβαλλόμενου κανόνα της UEFA.

4.Ο αθλητισμός υπόκειται στο κοινοτικό δίκαιο μόνον κατά το μέτρο που συνιστά η οικονομική δραστηριότητα κατά την έννοια του άρθρου 2 της συνθήκης. Το κοινοτικό δίκαιο δεν εμποδίζει τη θέσπιση κανόνων ή μιας πρακτικής που αποκλείουν τους ξένους παίκτες από τη συμμετοχή τους σε ορισμένες συναντήσεις, για λόγους που δεν είναι οικονομικής φύσεως, που σχετίζονται με τη συγκεκριμένη φύση και το περιεχόμενο των συναντήσεων αυτών και, επομένως, αποκλειστικά με αθλητικό ενδιαφέρον.

9. Arbitration CAS 92/80 /International Basketball Federation (FIBA), award of 25 March 1993

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) διπλή ιθαγένεια αθλητή της καλαθοσφαίρισης, β) ενιαία αθλητική ιθαγένεια, γ) μη εφαρμογή των δικαίων της Ελβετίας, Γερμανίας και του ευρωπαϊκού κοινοτικού δικαίου, δ) εφαρμογή του Ομοσπονδιακού δικαίου και ε) προθεσμία αναμονής σε περίπτωση μη αυθαίρετης μεταβολής της αθλητικής ιθαγένειας.

1.Κατά το CAS πρόκειται για δύο διαφορετικές έννοιες: η πρώτη αναφέρεται στην προσωπική κατάσταση, η οποία απορρέει από την ιθαγένεια ενός ή περισσότερων κρατών, ενώ η δεύτερη έχει αποκλειστικά αθλητική έννοια και προσδιορίζει τους κανόνες επιλογής των αθλητών για την συμμετοχή τους στις διεθνείς αθλητικές αναμετρήσεις. Ως εκ τούτου υπάρχουν δύο διαφορετικές έννομες τάξεις οι οποίες δεν συμπίπτουν ούτε συγκρούονται. Συνεπώς, οι διατάξεις του Κανονισμού της FIBA περί ενιαίας αθλητικής ιθαγένειας των καλαθοσφαιριστών, δεν προσβάλλουν την κυριαρχία των Κρατών στο θέμα της ιθαγένειας, ούτε τις αρμοδιότητές τους στον τομέα αυτό.

2.Ο Κανονισμός της FIBA, ο οποίος βασίζεται στο ενιαίο της αθλητικής ιθαγένειας των καλαθοσφαιριστών δεν είναι αυθαίρετος. Ανταποκρίνεται στην νόμιμη επιθυμία της διεθνούς αυτής ομοσπονδίας να εμποδίσει την μεταβολή της ιθαγένειας καλαθοσφαίρισης, όταν αυτή δεν απορρέει από την ελεύθερη βούληση ή από το συμφέρον του παίκτη και να διαφυλάξει την δυνατότητα του παίκτη να επιλέξει μία άλλη αθλητική ιθαγένεια με προθεσμία αναμονής τριών ετών. Κατά τη διάρκεια αυτής της προθεσμίας ο παίκτης B. δεν είχε παρακωλυθεί με οποιοδήποτε τρόπο στην

άσκηση της επαγγελματικής του δραστηριότητας διότι είχε την δυνατότητα να παίζει ως ξένος στην ομάδα του.

3. Η συμμετοχή στους Ευρωπαϊκούς αγώνες δεν εξαρτάται μόνο από την προσωπική επιλογή του παίκτη, αλλά και από την επιλογή της ομάδας του. Η διάρκεια αυτής της προθεσμίας αναμονής δεν εμφανίζεται ως κατάφορα δυσανάλογη.

10. Arbitration CAS 2004/A/659 Galatasaray SK v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Club Regatas Vasco da Gama & F. J., award of 17 March 2005

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) μεταγραφή, β) ορισμός της απόφασης, σύμφωνα με το ελβετικό Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, γ) αρνησιδικία σε περίπτωση μη δικαιοδοσίας, δ) η δύναμη της αναθεώρησης του CAS και του νομικού συλλογισμού που άσκησε έφεση ενάντια της απόφασης και ε) παρατυπίες των αποφάσεων και οι συνέπειες για τα μέρη.

1. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ελβετικού Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, η απόφαση είναι μια μονομερής πράξη, που απευθύνεται σε έναν ή περισσότερους παραλήπτες και προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα. Η κατάθεση της αίτησης που ζητά μια απόφαση δεν οδηγεί αναγκαστικά σε μια απόφαση σχετικά με το βάσιμο της αίτησης. Η αρχή μπορεί να εκδώσει μια απόφαση μη αποδεκτή εάν ένας δικονομικός κανόνας εμποδίζει το χειρισμό της. Έλλειψη μιας απόφασης, είναι άρνηση της δικαιοσύνης, η οποία επιτρέπει την προσφυγή.

2. Μια έκκληση για άρνηση της δικαιοσύνης είναι δυνατή όταν η αρμόδια αρχή αρνείται χωρίς λόγο να αποφανθεί ή καθυστερεί μια απόφαση πέρα από ένα εύλογο χρονικό διάστημα. Αν δεν υπάρχει δικαιοδοσία, η αρχή μπορεί να δεσμευθεί, αλλιώς αρνησιδικεί αν δεν αποφανθεί επί της δικαιοδοσίας του, εντός ενός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Ορισμένες τελικές αποφάσεις δεν εξετάζουν την ουσία της διαφοράς, αλλά απλά έδωσαν ένα τέλος σε αυτές επί τη βάσει των διαδικαστικών θεμάτων.

3. Με βάση το άρθρο R57 του κώδικα του CAS, η ομάδα έχει πλήρη διακριτική ευχέρεια να επανεξετάσει τα θέματα που τίγονται στην προσφυγή χωρίς να δεσμεύεται από την πραγματική και νομική εκτίμηση του οργανισμού που εξέδωσε την απόφαση.

4. Ως θέμα αρχής, οι αποφάσεις θα πρέπει να είναι αιτιολογημένες. Οι ανεπισημότητες, όπως ιδίως η αδυναμία να αναφερθούν οι οδηγίες της προσφυγή δεν ακυρώνει κατ' ανάγκη την απόφαση. Η αρχή της καλής πίστης, ισχύει, αν αυτές οι ανεπισημότητες δεν θίγουν τα διαδικαστικά δικαιώματα των ενδιαφερομένων μερών.

11. Arbitration CAS 2006/A/1100 E. v. Club Gaziantepspor, award of 15 November 2006

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) σύμβαση εργασίας, β) η καταγγελία της σύμβασης χωρίς βάσιμο λόγο, γ) αθέτηση της σύμβασης και δ) αποζημίωση.

1. Σύμφωνα με τη νομολογία του Ελβετικού Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου τα περιστατικά που συμβαίνουν μετά την κήρυξη της καταγγελίας δεν λαμβάνονται υπόψη. Αν ο παίκτης εξέφρασε την άποψη ότι ο ίδιος δεν επιθυμεί πλέον να ανήκει σε μια ομάδα, αυτό δεν αποτελεί έγκυρο λόγο για τον παίκτη να καταγγείλει τη σύμβαση.

2. Μόνο μια παράβαση η οποία διαθέτει ορισμένη σοβαρότητα δικαιολογεί καταγγελία της σύμβασης χωρίς προηγούμενη προειδοποίηση. Οι καθυστερημένες πληρωμές ανήκουν στο πλαίσιο της σύμβασης που δεν αποτελούν βάσιμο λόγο για την καταγγελία της σύμβασης χωρίς προηγούμενη προειδοποίηση. Αυτό προκύπτει από την αρχή της καλής πίστης. Σε αυτό το πλαίσιο, οι συνολικές συνθήκες μιας υπόθεσης πρέπει να ληφθούν υπόψη και ιδίως η διάρκεια της απασχόλησης και το βασικό ρόλο που ο παίκτης είχε στην ομάδα.

3. Κατά το ελβετικό δίκαιο, ακόμη και αν ένας παίκτης δεν έχει λόγο να καταγγείλει τη σύμβαση στις αρχές, δεν μπορεί να υποχρεωθεί να παραμείνει στην απασχόληση ενός συγκεκριμένου εργοδότη. Ωστόσο, ο παίκτης δεν αντιλαμβάνεται τη δυνατότητα αθλητικών κυρώσεων – που υποχρεούται να αποζημιώσει για τις ζημιές, αν υπάρχουν.

4. Σύμφωνα με τους κανονισμούς της FIFA, ο παίκτης που έχει διαπράξει μια παραβίαση της σύμβασης οφείλει να πληρώσει αποζημίωση. Είναι σκόπιμο να σεβαστεί την αυτονομία της FIFA στο θέμα αυτό και να αναπέμψει την υπόθεση στη DRC για τον υπολογισμό της αποζημίωσης που οφείλεται στην ομάδα.

12. Arbitration CAS 2003/O/482 Ariel Ortega v/ Fenerbahçe & Fédération Internationale de Football Association (FIFA), award of 5 November 2002

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) παραβίαση σύμβασης, β) αποζημίωση και γ) αναστολή.

1. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει «εύλογη αιτία» για καταγγελία από τον παίκτη της σύμβασης ούτε συγκαταλέγετε στις «εξαιρετικές περιστάσεις» που δικαιολογούν τέτοια παραβίαση, επιβάλλετε αναστολή τεσσάρων μηνών στον αθλητή να μη συμμετάσχει σε οποιονδήποτε επίσημο αγώνα ποδοσφαίρου.

2. Το άρθρο 23 του κανονισμού ορίζει τα εξής: «Αν η παραβίαση γίνεται στο τέλος του πρώτου ή του δεύτερου έτους της σύμβασης, η κύρωση πρέπει να είναι ο περιορισμός τεσσάρων μηνών και να μη συμμετάσχει σε οποιονδήποτε επίσημο αγώνα ποδοσφαίρου, από το έναρξη της νέας σεζόν ή εθνικό πρωτάθλημα ". Η φράση "στο τέλος της" αγκαλιάζει την περίοδο μέχρι και το τέλος, οπότε η εν λόγω παράβαση κατά τη διάρκεια του πρώτου έτους δεν συμπεριλαμβάνεται και η FIFA δεν μπορεί να επιβάλει την αναστολή. Το άρθρο καθιστά υποχρεωτική τη μονομερή καταγγελία από τον παίκτη της σύμβασης εκτός «εξαιρετικών περιστάσεων» όπου δεν υπάρχει νόμιμη αιτία.

13. Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais, preliminary award of 15 September 2003

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) μεταγραφή παίκτη, β) αποζημίωση και γ) προσωρινά μέτρα.

1. Η προσβαλλόμενη απόφαση ελήφθη από μια ελβετική ιδιωτική οργάνωση, και ως εκ τούτου δεν μπορεί να εφαρμοστεί, εάν αμφισβητείται, είτε ενώπιον των τακτικών δικαστηρίων, σύμφωνα με το άρθρ. 75 του Ελβετικού Αστικού Κώδικα, είτε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, ενώπιον διαιτητικού δικαστηρίου, όπως το CAS.

2. Σύμφωνα με το κυρίαρχο ελβετικό δόγμα, η αναμενόμενη εκτέλεση χρηματικής απαίτησης δεν είναι ένα προσωρινό μέτρο που το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να εκδώσει. Το CAS έχει δικαιοδοσία να αποφανθεί επί της παρούσας διαφοράς μεταξύ Φούλαμ και ΟΛαπορρίπτοντας την αίτηση της ΟΛ.

14. Arbitration CAS 2006/A/1180 Galatasaray SK v. Frank Ribéry & Olympique de Marseille, award of 24 April 2007

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) εφαρμοστέο δίκαιο, β) σύμβαση εργασίας και γ) καταγγελία της σύμβασης για νόμιμη αιτία.

1. Η εθελοντική και ρητή υποβολή μιας διαφοράς στον μηχανισμό επίλυσης διαφορών της FIFA, αποτελεί μία επιλογή από τα μέρη της διαφοράς για να λυθεί σύμφωνα με το Καταστατικό της FIFA και την εφαρμογή του ελβετικού δικαίου που ορίζεται στο άρθρο. 60 παρ. 2 του Καταστατικού της FIFA. Ωστόσο, όταν οι κανονισμοί της FIFA ρυθμίζουν οριστικά ένα νομικό ζήτημα ουσιαστικά δεν υπάρχουν περιθώρια για την προσφυγή στο ελβετικό δίκαιο.

2. Η πρόωρη λήξη της σύμβασης δεν μπορεί να βασίζεται σε παράβαση των υποχρεώσεων από τον εταίρο της σύμβασης. Αντίθετα, η παραβίαση της σύμβασης πρέπει να έχει μια ορισμένη σοβαρότητα, προκειμένου να δικαιολογήσει την «νόμιμη αιτία». Όταν ο προσδιορισμός των «νόμιμων αιτίων» των μερών στη Σύμβαση είναι είτε κενά είτε ακατανόητα, τότε ισχύουν οι γενικές αρχές. Το CAS αναφέρεται στο ελβετικό δίκαιο, προκειμένου να καθοριστεί ποιο είναι το περιεχόμενο του όρου «νόμιμη αιτία». Η μη καταβολή ή η καθυστερημένη καταβολή των αποδοχών από τον εργοδότη - και ιδιαίτερα εάν επαναλαμβάνεται - αποτελεί «νόμιμη αιτία» για την καταγγελία της σύμβασης. Η υποχρέωση πληρωμής του εργοδότη είναι η κύρια υποχρέωση του προς τον εργαζόμενο.

15. Arbitration CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v. FIFA & New Panionios N.F.C., award of 15 July 2005

Βασικά σημεία αναφοράς στην υπό κρίση περίπτωση: α) ορισμός της απόφασης, β) αρχή εκτέλεση της απόφασης της FIFA και γ) αρμοδιότητα του CAS για να εισακούσει μια "πρόωρη απόφαση".

1. Προκειμένου να διαπιστωθεί αν ισχύει ή όχι μια απόφαση, η μορφή της ανακοίνωσης δεν έχει καμία σημασία. Ειδικότερα, το γεγονός ότι η ανακοίνωση γίνεται με τη μορφή μιας επιστολής δεν αποκλείει το ενδεχόμενο ότι αποτελεί απόφαση και υπόκειται σε έφεση.

2. Ο σκοπός της επιστολής η οποία είναι μόνο για να ενημερώσει στο σωματείο τους ισχύοντες κανόνες της FIFA και της αρμοδιότητας της Πειθαρχικής Επιτροπής της

FIFA για την αντιμετώπιση των πειθαρχικών θεμάτων και να επιβάλλει κυρώσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση.

3. Το CAS έχει την δικαιοδοσία όταν όλα τα ένδικα μέσα έχουν εξαντληθεί . Σε περίπτωση απουσίας οριστικής απόφασης της FIFA, η ομάδα του CAS δεν έχει τη δικαιοδοσία να εκδικάσει την υπόθεση.

2.3.4. Μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS που βασίστηκαν στην ως άνω νομολογία (παρουσίαση ανά υπόθεση)

Στην υποενότητα αυτή, γίνεται μία προσπάθεια παρουσίασης των αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν σε χρόνο μεταγενέστερο από το CAS και στις οποίες σημαντικό ρόλο διαδραμάτισαν οι προαναφερθείσες αποφάσεις οι οποίες, σημειωτέον, ότι αποτελούν και αντικείμενο επίκλησης στο σκεπτικό των υπό κρίση αποφάσεων του Διαιτητικού Δικαστηρίου.

Η υποενότητα αυτή, ουσιαστικά, αποτελεί την πρακτική αποτύπωση των όσων αναλύθηκαν ανωτέρω, καθόσον υπεισέρχεται στον προσδιορισμό της σχέσης συνάφειας που συνδέει την νομολογία που εκτίθεται και αναλύεται στα ανωτέρω κεφάλαια με την νομολογία που ακολούθησε μετά από χρόνια από το CAS.

1. Arbitration CAS 2000/A/274 B. v/ Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 19 October 2000.

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Advisory opinion CAS 2005/C/976 & 986 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & World Antidoping Agency (WADA), 21 April 2006, «79. Accordingly, CAS Panels have taken a similar approach when deciding cases based on anti-doping regulations of organizations which have implemented the WADC».

2. Arbitration CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009, «26. Furthermore, the Sole Arbitrator notes that the mission of the CAS Panel follows, in principle, from Article R57 of the Code, according to which the CAS Panel has full power to review the facts and the law of the case. Article R57 of the Code provides that the CAS Panel may issue a new decision which replaces the decision challenged or may annul the decision and refer

the case back to the previous instance. In order to deliver the present Award, the Sole Arbitrator has carefully taken into consideration both the written submissions of the parties and the submissions made during the hearing that took place in Lausanne, on 11 September 2009. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard had occurred in prior proceedings (which is not the case in the present matter), it could have been cured by the appeal to the CAS».

3. Arbitration CAS 2006/A/1177 Aston Villa FC v. B.93 Copenhagen, award of 28 May 2007, Arbitrage TAS 2011/A/2433 Amadou Diakite c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 8 mars 2012, «19. According to Art. R 57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard occurred in prior proceedings, it may be cured by an appeal to the CAS (see CAS 94/129, published in Digest of CAS Awards I, pp. 187 at 203; CAS 2005/A/1001). The virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appealed body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First Instance “fade to the periphery” (CAS 98/211, published in Digest of CAS Awards II, pp. 255 at 264, citing Swiss doctrine and case law). Furthermore, the case law of the Swiss Supreme Court clearly establishes that any infringement of the right to be heard can be cured when the procedurally flawed decision is followed by a new decision, rendered by an appeal body which had the same power to review the facts and the law as the tribunal of first instance and in front of which the right to be heard had been properly exercised».

4. Arbitrage TAS 2007/A/1338 SASP Le Havre Athletic Club c. AS Vita Club de Kinshasa, sentence du 8 avril 2008, «20. A titre liminaire, il est rappelé qu’en vertu de l’article R57 du Code, le TAS jouit d’un plein pouvoir d’examen. Ce pouvoir lui permet d’entendre à nouveau les parties sur l’ensemble des circonstances de faits ainsi que sur les arguments juridiques qu’elles souhaitent soulever et de statuer définitivement sur l’affaire en cause».

5. Arbitration CAS 2007/A/1396 & 1402 World Anti-Doping Agency (WADA) and Union Cycliste Internationale (UCI) v. Alejandro Valverde & Real Federación Española de Ciclismo (RFEC), award of 31 May 2010, «43. Even if there was a procedural defect in the first instance in this regard, the CAS case law is quite clear

that the de novo rule is intended to address and cure “any procedural defect” that occurs at the initial stage, after all relevant parties have been heard. As it was said in CAS 2009/A/1920: 87. According to article R57 of the Code, the CAS has full power to review the facts and the law. The consequences deriving from this provision are described in the consistent CAS jurisprudence, according to which “if the hearing in a given case was insufficient in the first instance (...) the fact is that, as long as there is a possibility of full appeal to the Court of Arbitration for Sport, the deficiency may be cured” (CAS 94/129 award of 23 May 1995, par. 59). Later the CAS has reaffirmed this principle, holding that “the virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appeal body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First instance ‘fade to the periphery’” (CAS 98/211, award of 7 June 1999, par.8)».

2. Arbitration CAS 91/56 S. / Fédération Equestre Internationale (FEI), award of 25 June 1992

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS Arbitration CAS 98/208 N., J., Y., W. / Fédération Internationale de Natation (FINA), award of 22 December 1998 .«16. As to the Appellant's counter-arguments the Panel notes: - those CAS cases which focus on lack of intent as a defence to a doping offence were concerned with differently drafted rules (e.g. CAS 91/56 S. v. FINA in *Digest*, p. 93; see also TAS 96/156 F. v. FINA, para.13.2-13.3 where it was contemplated that under the old FINA Rules, the Appellant could put forward a defence of inadvertent ingestion)».

2. Arbitration CAS 99/A/246 W. / International Equestrian Federation (FEI), award of 11 May 2000, «31. The Panel notes that it is a widely accepted general principle of sports law that the severity of a penalty must be in proportion with the seriousness of the infringement. The CAS has evidenced the existence and the importance of the principle of proportionality on several occasions. In the cases TAS 91/56 (*S. v. FEI*) and TAS 92/63 (*G. v. FEI*), the CAS stated that “*the seriousness of the penalty [...] depends on the degree of the fault committed by the person responsible*” (*Digest of CAS Awards 1986-1998*, Staempfli Editions, Berne 1998, 96 and 121)».

3. Arbitration CAS 2000/A/281 H. / Fédération Internationale de Motocyclisme (FIM), award of 22 December 2000. «13. Without any doubt the burden of proof that a doping offence has been committed lies with the federation. This follows from the general rule that the burden of proof is incumbent upon the person who is alleging the guilt of another (CAS 91/56, *S. v/ FEI*, CAS Digest, p. 93, 95). The presumption of innocence operates in favour of the athlete until the federation proves that a doping offence has been committed».

4. Arbitration CAS 2001/A/317 A. / Fédération Internationale de Luttés Associées (FILA), award of 9 July 2001. « 39. The principle of presumption of guilt and rebuttal thereof by the athlete has also been applied by several CAS decisions, not only with respect of the rules of the FEI which expressly provide for a presumption of guilt, but also in connection with regulations which appear to follow a system of liability without fault ».

5. Arbitration CAS 2000/A/310 L. / International Olympic Committee (IOC), award of 22 October 2002. «24. If the IOC meets its initial burden of proof, the principle of strict liability creates a presumption that a doping offence has been committed. The burden of proof then shifts to the athlete. An athlete may rebut this presumption by adducing clear evidence to demonstrate, for example, that the requisite procedure for collecting the sample was not followed, the chain of custody of the sample was broken, the sample containers were not properly sealed, or there were laboratory errors which call into question the results of the sample analysis ».

6. Arbitration CAS 2002/A/385 T. /International Gymnastics Federation (FIG), award of 23 January 2003. «12. Therefore, once a federation is able to establish and – if contested – to prove the objective elements of a doping offence, there is a presumption of fault on the part of the athlete. The principle of presumed fault on the part of the athlete does not, however, leave him/her without protection because he/she has the right to rebut the presumption, i.e. to establish that the presence of the prohibited substance in his/her body was not due to any intent or negligence on his/her part (CAS 2001/A/317 A. v/ FILA, award of 9 July 2001, p. 20). The athlete may, for example, provide evidence that the presence of the forbidden substance is the result of an act of malicious intent by a third party ».

7. Arbitrations CAS 2008/A/1583 Sport Lisboa e Benfica Futebol SAD v. UEFA & FC Porto Futebol SAD & CAS 2008/A/1584 Vitória Sport Clube de Guimarães v. UEFA & FC Porto Futebol SAD, award of 15 July 2008, «41. The Panel first points out that care must be taken when applying criminal principles to the disciplinary jurisdiction of sports associations. At first such an application seems logical; after all, the terms disciplinary measure, penalty and sanction are all similar. Also, it often makes no difference from the point of view of the person affected whether the pain inflicted on him is imposed by a state or by a private institution ».

3. Arbitration CAS 2002/A/376 B. v/ International Olympic Committee (IOC), award of 15 October 2002

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2004/A/725 United States Olympic Committee (USOC) v. International Olympic Committee (IOC) & International Association of Athletics Federation (IAAF), award of 20 July 2005, «19. Secondly, the principles underlying the approach adopted by the CAS in CAS 94/129 and similar cases cannot be ignored, as the IAAF suggests they should be, on the basis that, because the Athletes were entirely ignorant of their teammate's doping offence (given that he had been exonerated at the time, and that exoneration was not overturned until many years later), their behaviour was in no way affected by those rules or their understanding of them».

2. Arbitration CAS 2004/A/714 F. v. International Olympic Committee (IOC), award of 31 March 2005,

3. Arbitrage TAS 2005/A/983 & 984 Club Atlético Peñarol c. Carlos Heber Bueno Suarez, Cristian Gabriel Rodriguez Barrotti & Paris Saint-Germain, sentence du 12 juillet 2006, «14. A titre liminaire, on rappelle qu'en vertu de l'art. R57 du Code, le TAS jouit d'un plein pouvoir d'examen en fait et en droit. Ce pouvoir lui permet d'entendre à nouveau les parties sur l'ensemble des circonstances de faits ainsi que sur les arguments juridiques que les parties souhaitent soulever et de statuer définitivement sur l'affaire en cause».

4. Arbitration CAS 2006/A/1175 D. v/ International DanceSport Federation, award of 26 June 2007.

5. Arbitration CAS 2006/A/1177 Aston Villa FC v. B.93 Copenhagen, award of 28 May 2007, Arbitrage TAS 2011/A/2433 Amadou Diakite c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 8 mars 2012, «19. According to Art. R 57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard occurred in prior proceedings, it may be cured by an appeal to the CAS (see CAS 94/129, published in Digest of CAS Awards I, pp. 187 at 203; CAS 2005/A/1001). The virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appealed body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First Instance “fade to the periphery” (CAS 98/211, published in Digest of CAS Awards II, pp. 255 at 264, citing Swiss doctrine and case law). Furthermore, the case law of the Swiss Supreme Court clearly establishes that any infringement of the right to be heard can be cured when the procedurally flawed decision is followed by a new decision, rendered by an appeal body which had the same power to review the facts and the law as the tribunal of first instance and in front of which the right to be heard had been properly exercised».

4. Arbitration CAS 2004/A/ 690 H. v. Association of Tennis Professionals (ATP), award of 24 March 2005

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitrages TAS 2005/A/922 H. c. Swiss Cycling & Swiss Olympic & TAS 2005/A/923 Agence Mondiale Antidopage (AMA) c. H. & Swiss Olympic & TAS 2005/A/926 Union Cycliste Internationale (UCI) c. H. & Swiss Olympic, sentence du 10 janvier 2006, «28. Cette disposition consacre le principe de la responsabilité dite “objective” (ou “strict liability”) selon lequel la seule présence d’une substance interdite dans le prélèvement corporel d’un coureur cycliste suffit à constituer une violation des règles antidopage. Ce principe, conforme à l’article 2.1 CMA, a été confirmé par la jurisprudence constante du TAS».

2. Arbitration CAS 2005/A/830 S. v. FINA, award of 15 July 2005, « 41. The Panel believes that DC 10.5 does not violate general and fundamental principles of law like the doctrine of proportionality. In this connection the panel refers to an expert legal opinion from Prof. Kaufmann-Kohler, which confirmed that the WADA-Code mechanisms are not contrary to human rights legislation (see CAS 2004/A/690 notes 86 and 88, citing Kaufmann-Kohler and with reference to a decision of the Swiss Federal Supreme Court)».

3. Arbitration CAS 2005/A/847 Hans Knauss v. FIS, award of 20 July 2005, «15. However, the question in the present case remains whether the Appellant's fault or negligence is "*significant*" pursuant to Article 10.5.2 FIS-Rules. The (official) comments on the WADC (p. 30 *et seq.*) can be viewed as laying down an initial guideline as to how this qualifying element should be interpreted. Although these comments are not binding upon the Panel in formulating its decision, they form a body of information which can be taken into account when interpreting the rules and regulations in the WADC. The content of the WADC is, in turn, significant for interpreting the FIS-Rules (which are largely identical in content); pursuant to Article 18.5 FIS-Rules, the latter are to be interpreted in the light of and in compliance with the WADC (see also CAS 2004/A/690, marg. no. 71). According to the official commentary to the WADC, an adverse analytical finding deriving from a mislabelled or contaminated nutritional supplement can indeed meet the requirements of Article 10.5.2 WADC or the FIS-Rules, 18. This is all the more the case because the Appellant did not acquire the product illegally on the "grey market" or in some other dubious manner, something which would from the outset have raised the threshold regarding the element "*no significant fault or negligence*" (*re* this argument see CAS 2004/A/690, marg. no. 80 *et seq.*). Rather, the Appellant had consistently procured the nutritional supplement over several years allegedly from a reputable "supplier", whom he even knew and respected personally. The latter was employed by a company domiciled in Austria which distributed the Ultimate Nutrition product throughout the whole of the country».

4. Advisory opinion CAS 2005/C/976 & 986 Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & World Antidoping Agency (WADA), 21 April 2006, «79. Accordingly, CAS Panels have taken a similar approach when deciding cases based on anti-doping regulations of organizations which have implemented the WADC».

5. Arbitration CAS 2006/A/1175 D. v/ International DanceSport Federation, award of 26 June 2007, «48. As a result this Panel adheres, in relation to proportionality, to CAS's jurisprudence, which makes it clear that the sanction imposed must not be evidently and grossly disproportionate to the offence (see CAS 2004/A/690, para. 86; CAS 2005/A/830, para. 10.26; CAS 2005/C/976 & 986, para. 143). To extent the sanction is not evidently and grossly disproportionate to the offence, therefore, it is appropriate to let the sanction remain as determined by the Chamber».

6. Arbitrations CAS 2007/A/1370 FIFA v. Superior Tribunal de Justiça Desportiva do Futebol (STJD) & Confederação Brasileira de Futebol (CBF) & Mr Ricardo Lucas Dodô & CAS 2007/A/1376 WADA v. Superior Tribunal de Justiça Desportiva do Futebol (STJD) & Confede. «51. The Panel remarks that, under the FIFA Disciplinary Code, the two-year sanction may be eliminated or reduced if the Player discharges the burden of proving that "he bears no fault or negligence" (Article 65, para. 3) or, at least, that "he bears no significant fault or negligence" (Article 65, para. 2)».

7. Arbitrage TAS 2007/A/1252 Fédération Internationale de Natation (FINA) c. M. & Fédération Tunisienne de Natation (FTN), sentence du 11 septembre 2007, «27. Selon la jurisprudence du TAS, l'examen de la faute ou négligence significative doit être fait en fonction des circonstances particulières de chaque cas d'espèce (cf. not. TAS 2004/A/690). En l'occurrence, la Formation a tenté de "*se mettre dans la peau de l'étudiant*", ainsi que l'a exprimé l'intimé. Dans cet effort de "mise en situation", la Formation a notamment tenu compte de sa connaissance de l'environnement universitaire aux Etats-Unis, ainsi que du stress lié à la compétition que se livrent entre eux les étudiants et aux exigences universitaires qui leur sont imposés».

8. Arbitration CAS 2008/A/1621 Iraqi Football Association v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Qatar Football Association, order of 27 August 2008, «*The Appellant shall make at least plausible that the facts and the rights cited exist and that the material conditions for a legal action are fulfilled*».

9. Arbitration CAS 2009/A/1918 Jakub Wawrzyniak v. Hellenic Football Federation (HFF), award of 21 January 2010 (operative part issued on 15 December 2009), «59. In general terms, a Panel "*is willing to enforce a strict approach in the definition of its power reviewing the exercise of the discretion enjoyed by the disciplinary body of an association to set a sanction*" (see also 2006/A/1175, para. 90). This Panel

subscribes to the CAS jurisprudence under which the measure of the sanction imposed by a disciplinary body in the exercise of the discretion allowed by the relevant rules can be reviewed only when the sanction is evidently and grossly disproportionate to the offence».

10. Arbitration CAS 2009/A/1870 World Anti-Doping Agency (WADA) v. Jessica Hardy & United States Anti-Doping Agency (USADA), award of 21 May 2010, «39. The issue whether an athlete's negligence is "significant" has been much discussed in the CAS jurisprudence (e.g., in the cases CAS 2005/A/847, award of 20 July 2005 [the "Knauss Award"]; CAS 2008/A/1489, & CAS 2008/A/1510, award of 30 September 2008 [the "Despres Award"]; CAS 2006/A/1025, award of 12 June 2006; CAS 2005/A/830; CAS 2005/A/951; CAS 2004/A/690; CAS OG 04/003) which offers guidance to this Panel».

11. Arbitration CAS 2009/A/2012 Doping Authority Netherlands v. N., award of 11 June 2010, «47. However, CAS case law and various legal opinions confirm that the WADC mechanisms are not contrary to human rights legislation. In the case CAS 2004/A/690, the Panel found that the athlete had not established either "No Fault or Negligence" or "No Significant Fault or Negligence". In this case, in which the Panel upheld the two years suspension, the Panel cited with approval the decision of the Swiss Federal Court (N. et al. v. FINA, 5P.83/1999). This latter case involved positive doping tests by four Chinese swimmers. The appeal concerned the CAS award upholding the swimmer's suspension. The award was rendered prior to the adoption of the WADC. One of several claims raised by the swimmers on appeal was that the CAS award failed to comply with the principle of proportionality. The amount of banned substance was very low, yet the suspension handed down could possibly end the swimmers' careers. The Swiss Federal Court held that under the applicable FINA Anti-Doping Rules, the appropriate question is not whether a penalty is proportionate to an offence, but rather whether the athlete is able to produce evidence of mitigating circumstances. Furthermore, the issue of proportionality would only be a legitimate issue if a CAS award constituted an infringement of individual rights that was extremely serious and completely disproportionate to the behaviour penalised. The Court found that the two year suspensions in question were only a moderate restriction on the athletes, because the suspensions resulted from a proven doping violation under rules that had been accepted by the athletes. In the result, the Court

held that the two year suspensions handed down without examination of proportionality did not constitute a violation of the general principles of Swiss law».

5. Arbitration CAS 94/129 USA Shooting & Q. / Union Internationale de Tir (UIT), award of 23 May 1995

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 95/142 L. / Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 14 February 1996, « 12. The FINA Medical Rules (“MED”) provide for the application of what is generally characterized as a “strict liability” standard as an effective instrument in the fight against doping. The CAS panels have always supported the application of such “strict liability” standard in other doping cases (see, e.g., TAS 94/129: “*The Panel (...) considers that in principle the high objectives and practical necessities of the fight against doping amply justify the application of a strict liability standard*”). But if such a standard is to be applied, it must be clearly articulated».

2. Arbitration CAS 95/122 National Wheelchair Basketball Association (NWBA) / International Paralympic Committee (IPC), award of 5 March 1996, «11. In this respect the present case is clearly distinguishable from CAS 94/129 *USA Shooting and Q v. UIT*, where a disqualification was overturned because the federation had acted as though it were implementing a strict liability rule although the applicable rules clearly required intent. The Panel in the *USA Shooting* case stated that it was perfectly prepared to apply a strict liability test, but could not do so when faced with a clearly inconsistent provision. In this case, when the ICC implemented a strict liability principle it did not contradict any of its Rules, so unlike the situation in the *USA Shooting* case there was no violation of legitimate expectations».

3. Arbitration CAS 95/150 V. / Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 28 June 1996, «14. The Appellant asked the Court to have regard to its decision in the case CAS 94/129: “The fight against doping is arduous, and it may require strict rules. But the rule-makers and the rule appliers must begin by being strict with themselves. Regulations that affect the careers of dedicated athletes must be predictable. They must emanate from duly authorized bodies. They must be

adopted in constitutionally proper ways. They should not be the product of an obscure process of accretion. Athletes and officials should not be confronted with a thicket of mutually qualifying or even contradictory rules that be understood only on the basis of the de facto practice over the course of many years of a small group of insiders”».

4. Arbitration CAS 96/149 A.C. / Fédération Internationale de Natation Amateur (FINA), award of 13 March 1997, « 21. In the case CAS 94/129 the Tribunal said: “The fight against doping is arduous, and it may require strict rules. But the rule-makers and the rule-appliers must begin by being strict with themselves. Regulations that may affect the careers of dedicated athletes must be predictable. They must emanate from duly authorised bodies. They must be adopted in constitutionally proper ways. They should not be the product of an obscure process of accretion. Athletes and officials should not be confronted with a thicket of mutually qualifying or even contradictory rules that can be understood only on the basis of the de facto practice over the course of many years of a small group of insiders”».

5. Arbitration CAS 98/200 AEK Athens and SK Slavia Prague / Union of European Football Associations (UEFA), award of 20 August 1999, «58. With regard to the right to be heard, the Panel wishes to stress that the CAS has always protected the principle *audiatur et altera pars* in connection with any proceedings, measures or disciplinary actions taken by an international federation *vis-à-vis* a national federation, a club or an athlete».

6. Arbitration CAS (Oceania registry) A 2/99 Australian Olympic Committee (AOC) and Amateur Boxing Union of Australia Inc (ABUA) / E., award of 2 September 1999, «13. In CAS 94/129 the Tribunal said: “The fight against doping is arduous, and it may require strict rules. But the rulemakers and the rule-appliers must begin by being strict with themselves. Regulations that may affect the careers of dedicated athletes must be predictable. They must emanate from duly authorised bodies. They must be adopted in constitutionally proper ways. They should not be the product of an obscure process accretion. Athletes and officials should not be confronted with a thicket of mutually qualifying or even contradictory rules that can be understood only on the basis of the de facto practice over the course of many years of a small group of insiders”».

7. Arbitration CAS 2000/A/281 H. / Fédération Internationale de Motocyclisme (FIM), award of 22 December 2000, «25. The Panel rejects Appellant's allegations that the FIM anti-Doping Rules require an intentional behaviour by the athlete. The Panel is satisfied that the FIM Medical Rules establish doping as a strict liability offence. The word "use" in Article 09.8.1 FIM Medical Code does not imply that an element of "intent" is required. "Use" has to be seen as a description of an objective process undergone by the athlete. A wilful element is not required. The case in hand needs to be clearly distinguished from the case CAS 94/129 *USA Shooting & Q*».

8. Arbitration CAS 2000/A/310 L. / International Olympic Committee (IOC), award of 22 October 2002, «25. It is not necessary for the IOC to prove either the intention of the athlete or the existence of fault on his part in order to establish that: (a) the athlete committed the offence of doping; and (b) the athlete should be disqualified from the competition at which he or she was under the influence of the prohibited substance. This approach is mandated by two important considerations. First, sporting fairness requires the disqualification of any athlete who is found to have competed in violation of structures that were respected by his or her competitors. Second, a requirement to prove intent would, as a practical matter, cripple the sports federations in their fight against doping».

9. Arbitrage TAS 2000/A/290 Abel Xavier & Everton FC / Union des Associations Européennes de Football (UEFA), sentence du 2 février 2001, «8. Le fait que Abel Xavier n'ait pas été informé de l'ouverture de la procédure devant l'Instance de contrôle et de discipline et n'ait pas eu la possibilité d'être entendu vicie la procédure dans sa première phase. La Formation est disposée à accepter, non sans quelque réticence, que le vice puisse être couvert par le fait que la partie appelante a eu la possibilité de faire appel devant une seconde instance qui procède, selon l'art. 58.1 du RD, à un examen complet du cas tant en fait qu'en droit, voire devant le TAS. D'ailleurs ainsi en a déjà jugé le TAS: "If the hearing in a given case was insufficient in the first instance, the fact that as long as there is a possibility of full appeal to the CAS the deficiency may be cured" (TAS 94/129 *USA Shooting & Q. v/International Shooting Union (UIT)*, in *Recueil des sentences du TAS 1986-1998*, Ed. Staempfli, Berne 1998, p 187 ss). La Formation note d'ailleurs que les parties ont toutes exprimé le désir que l'affaire soit examinée au fond. Néanmoins, elle invite l'UEFA, à l'avenir,

à respecter son propre règlement qui lui impose d'avertir les intéressés de l'ouverture d'une procédure et de leur garantir ainsi leur droit à être entendus».

10. Arbitration CAS 2001/A/317 A. / Fédération Internationale de Lutttes Associées (FILA), award of 9 July 2001, «7. However, according to Article R57 of the Code, the Panel will hear the case de novo. This means that, even if a violation of the principle of due process occurred in the first instance, any such violation may be cured by a full hearing following appeal to the CAS».

11. Arbitration CAS 2001/A/330 R. / Fédération Internationale des Sociétés d’Aviron (FISA), award of 23 November 2001, «17. In the present case, the Panel is in no doubt that the sanction imposed was based upon valid provisions of the FISA Rules which were then in force. Those provisions were well-known and predictable to all rowers, and had provided for the possibility of a life ban for a first doping offence for more than 12 years. In addition, R. had signed the "rower commitment", which clearly confirmed that doping violations in the sport of rowing were punishable with a life ban for a first offence. In the circumstances, therefore, the Panel has no hesitation in finding that the sanction contained in FISA's Rules satisfied what might be called the "predictability test" to which reference was made in CAS Award 94/129».

12. Arbitration CAS 2001/A/354 Irish Hockey Association (IHA)/Lithuanian Hockey Federation (LHF) and International Hockey Federation (FIH) and Arbitration CAS 2001/A/355 Lithuanian Hockey Federation (LHF)/International Hockey Federation (FIH), award of 15 Apr, «6. As noted above, IHA alleged a violation of its procedural rights since it was not given the opportunity to cross-examine the Technical Director. However, according to Article R57 of the CAS Code the Panel has full jurisdiction in this dispute and is not bound by decisions taken by any other jurisdictional body. The case will be considered de novo and any such procedural violation (if any) may be cured by the proceedings and new hearing before CAS».

13. Arbitration CAS 2002/O/401 International Association of Athletics Federations (IAAF) / USA Track & Field (USATF), award of 10 January 2003, «68. Indeed, the concept of legitimate expectations – more particularly, the concept of protecting *athletes*’ legitimate expectations – has repeatedly been recognised by the CAS, for example, in the *USA Shooting*».

14. Arbitration CAS 2002/A/378 S. / Federazione Ciclistica Italiana (FCI) & Union Cycliste Internationale (UCI), order of 2 May 2002, «13. Finally, the Appellant has had (and used) the opportunity to bring the case before CAS, where – again – all of the Appellant’s fundamental rights have been duly respected. Accordingly, even if any of the Appellant’s rights had been infringed upon by the national and international cycling bodies – which is not the case – the *de novo* proceedings before CAS would be deemed to have cured any such infringements, according to the principles set out by this Court in previous decisions».

15. Arbitration CAS 2002/A/378 S. / Union Cycliste Internationale (UCI) and Federazione Ciclista Italiana (FCI), award of 8 August 2002, «13. Finally, the Appellant has had (and used) the opportunity to bring the case before CAS, where – again – all of the Appellant’s fundamental rights have been duly respected. Accordingly, even if any of the Appellant’s rights had been infringed upon by the national and international cycling bodies – which is not the case – the *de novo* proceedings before CAS would be deemed to have cured any such infringements, according to the principles set out by this Court in previous decisions».

16. Arbitration CAS 2002/A/385 T. /International Gymnastics Federation (FIG), award of 23 January 2003, «15. In an *obiter dictum* in an early decision the CAS laid the ground for this policy which has since been consistently applied. The Panel observed: „ ... it is the Panel's view that, as a general matter, if breaches of specific requirements laid down by a federation for the testing procedure are sufficiently material as to call into question the validity and correctness of the positive result, any athlete would be entitled to have that federation’s decision overturned.“».

17. Arbitration CAS 2004/A/714 F. v. International Olympic Committee (IOC), award of 31 March 2005, «11. In this respect, the Panel notes that, according to Article R57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. The Panel consequently hears the case *de novo* and is not limited to considerations of the evidence that was adduced before the Disciplinary Commission: the Panel can consider all new evidence produced before it. This implies that, even if a violation of the principle of due process occurred in prior proceedings, it may be cured by a full appeal to the CAS».

18. Arbitration CAS 2004/A/718 A. v. International Olympic Committee (IOC), award of 31 March 2005, «7. Article R57 of the Code provides that the CAS hears the case *de novo*. The complete investigation by the CAS remedies any flaws that there might have been in the procedure at first instance. This means that, even if a violation of the right to be heard occurred in the first instance, any such violation is cured by a full hearing on an appeal to the CAS (CAS 94/129, CAS Digest I, p 187, 203)».

19. Arbitration CAS 2004/A/725 United States Olympic Committee (USOC) v. International Olympic Committee (IOC) & International Association of Athletics Federation (IAAF), award of 20 July 2005, «19. Secondly, the principles underlying the approach adopted by the CAS in CAS 94/129 and similar cases cannot be ignored, as the IAAF suggests they should be, on the basis that, because the Athletes were entirely ignorant of their teammate's doping offence (given that he had been exonerated at the time, and that exoneration was not overturned until many years later), their behaviour was in no way affected by those rules or their understanding of them».

20. Arbitration cas ad hoc division (og turin) 06/001 world anti-doping agency (wada) v. United states anti-doping agency (usada), united states bobsled & skeleton federation (usbsf) and zachery lund, award of 10 february2006, «13: In the light of that evidence, the Panel rejects the submission that the case CAS 94/129 entitles Mr Lund to the benefit of the doubt because there was a “thicket of mutually qualifying or even contradictory rules”».

21. Arbitration CAS 2006/A/1177 Aston Villa FC v. B.93 Copenhagen, award of 28 May 2007, «19. According to Art. R 57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard occurred in prior proceedings, it may be cured by an appeal to the CAS».

22. Arbitration CAS 2006/A/1175 D. v/ International DanceSport Federation, award of 26 June 2007, «18. In this respect the Panel notes that, according to Article R57 of the Code, it has full power to review the facts and the law. The Panel consequently hears the case *de novo* and is not limited to considerations of the submissions before the DC: the Panel can consider all new arguments produced before it. This implies that, even if a violation of the principle of due process (such as the alleged

“unfairness”, “lack of independence”, “risk of a conflict of interest”, or lack of motivation) occurred in prior proceedings, it may be cured by a full appeal to the CAS».

23. Arbitration CAS 2007/A/1396 & 1402 World Anti-Doping Agency (WADA) and Union Cycliste Internationale (UCI) v. Alejandro Valverde & Real Federación Española de Ciclismo (RFEC), award of 31 May 2010, «43. Even if there was a procedural defect in the first instance in this regard, the CAS case law is quite clear that the de novo rule is intended to address and cure “any procedural defect” that occurs at the initial stage, after all relevant parties have been heard. As it was said in CAS 2009/A/1920: 87. According to article R57 of the Code, the CAS has full power to review the facts and the law. The consequences deriving from this provision are described in the consistent CAS jurisprudence, according to which “if the hearing in a given case was insufficient in the first instance(...)the fact is that, as long as there is a possibility of full appeal to the Court of Arbitration for Sport, the deficiency may be cured”».

24. Arbitrage TAS 2007/A/1424 Federación Española de Bolos (FEB) c. Fédération Internationale des Quilleurs (FIQ) & Federació Catalana de Bitlles i Bowling (FCBB), sentence du 23 avril 2008, «41. La Formation ne saurait toutefois suivre l’argumentation de la FEB tendant à faire reconnaître la nullité de la décision du Présidium du 6 novembre 2007. Quand bien même cette décision est extrêmement synthétique, elle ne saurait être annulée de ce fait. Tel est notamment le cas au motif qu’il ressort de l’art. R57 du Code que la Formation revoit les faits et le droit avec pleins pouvoirs d’examen. Il est en conséquence largement admis dans la jurisprudence du TAS que toute éventuelle violation de principes procéduraux ou du droit d’être entendu affectant la décision attaquée peut être guérie dans le cadre de l’appel au TAS».

25. Arbitrations CAS 2008/A/1583 Sport Lisboa e Benfica Futebol SAD v. UEFA & FC Porto Futebol SAD & CAS 2008/A/1584 Vitória Sport Clube de Guimarães v. UEFA & FC Porto Futebol SAD, award of 15 July 2008, « 42. Thus, the CAS has consistently held that the an athlete or club can be disqualified irrespective of fault – even though such disqualification is painful for the person affected».

26. Arbitration CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009, «26. Furthermore, the Sole Arbitrator notes that the mission of the CAS Panel follows, in principle, from Article R57 of the Code, according to which the CAS Panel has full power to review the facts and the law of the case. Article R57 of the Code provides that the CAS Panel may issue a new decision which replaces the decision challenged or may annul the decision and refer the case back to the previous instance. In order to deliver the present Award, the Sole Arbitrator has carefully taken into consideration both the written submissions of the parties and the submissions made during the hearing that took place in Lausanne, on 11 September 2009. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard had occurred in prior proceedings (which is not the case in the present matter), it could have been cured by the appeal to the CAS».

27. Arbitration CAS 2008/A/1545 Andrea Anderson, LaTasha Colander Clark, Jearl Miles-Clark, Torri Edwards, Chryste Gaines, Monique Hennagan, Passion Richardson v. International Olympic Committee (IOC), award of 16 July 2010, «31. In the seminal award of 23 May 1995, CAS 94/129, the panel declared the following: “The fight against doping is arduous, and it may require strict rules. But the rule-makers and the rule-appliers must begin by being strict with themselves. Regulations that may affect the careers of dedicated athletes must be predictable”».

6. Arbitration CAS OG 02/005 Fédération Internationale de Bobsleigh & Tobogganing (FIBT), award of 18 February 2002

1. Arbitration CAS 02/003 Gea Basani Antivari v. International Olympic Committee (IOC).

7. Arbitration CAS 98/211 B. / Fédération Internationale de Natation (FINA), award of 7 June 1999

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 99/A/223 International Tennis Federation (ITF) / K., award of 31 August 1999, «3. Secondly, the consistent jurisprudence of CAS is to the same effect (see CAS 96/149 C. v/FINA in *Digest of CAS Awards 1986-1998*, edited by M. Reeb, Stämpfli Editions, Berne 1998, p. 254; CAS 98/211 B. v/FINA, para. 2.2; CAS

98/213 UCI v. C., para. III, A3 further shows that the power to review includes the power to reopen issues decided favourably to the Appellant by the body appealed from)».

2. Arbitration CAS 2004/A/607 B. v. International Weightlifting Federation (IWF), award of 6 December 2004, «35. As far as the burden of proof is concerned in this segment of the chain of custody, the Panel finds no reasons to depart from the position expressed in the CAS 98/211 case (Digest of CAS Awards II 1998-2000, p. 255, 268): “12.1 In essence, the Appellant contended that the burden of proof lay upon the Respondent to eliminate all possibilities other than manipulation by the Appellant. 12.2 We do not believe that this position reflects a correct legal analysis. The Respondent’s burden was only, but sufficiently, to make the Panel “comfortably satisfied” that the Appellant was the culprit. But even if the Appellant’s contention were correct, we consider that the Respondent discharged its burden. 12.3 In summary, it does not appear to us that there is, or was, any person other than the Appellant who at any relevant time had the motive, opportunity, or technical skill to manipulate the sample in a manner that would be undetected, or indeed that the sample was in any way manipulated. 12.4 Although invited to do so, Appellant’s counsel declined – and in our view, was unable – to formulate any hypothesis that would point the finger at some such other person, whether identified or not. If and insofar as he invited us to consider in an abstract manner the possibility that either the Guys or some officer or employee of FINA were guilty of such manipulation, we utterly reject this suggestion”».

3. Arbitration CAS 2004/A/714 F. v. International Olympic Committee (IOC), award of 31 March 2005, «11. In this respect, the Panel notes that, according to Article R57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. The Panel consequently hears the case *de novo* and is not limited to considerations of the evidence that was adduced before the Disciplinary Commission: the Panel can consider all new evidence produced before it. This implies that, even if a violation of the principle of due process occurred in prior proceedings, it may be cured by a full appeal to the CAS. In fact, the virtue of an appeal system which allows for a full rehearing before an appellate body is that issues relating to the fairness of the hearing before the tribunal of first instance».

4. Arbitrage TAS 2005/A/983 & 984 Club Atlético Peñarol c. Carlos Heber Bueno Suarez, Cristian Gabriel Rodriguez Barrotti & Paris Saint-Germain, sentence du 12 juillet 2006, «14. A titre liminaire, on rappelle qu'en vertu de l'art. R57 du Code, le TAS jouit d'un plein pouvoir d'examen en fait et en droit. Ce pouvoir lui permet d'entendre à nouveau les parties sur l'ensemble des circonstances de faits ainsi que sur les arguments juridiques que les parties souhaitent soulever et de statuer définitivement sur l'affaire en cause».

5. Arbitration CAS 2006/A/1175 D. v/ International DanceSport Federation, award of 26 June 2007, «18. In this respect the Panel notes that, according to Article R57 of the Code, it has full power to review the facts and the law. The Panel consequently hears the case *de novo* and is not limited to considerations of the submissions before the DC: the Panel can consider all new arguments produced before it. This implies that, even if a violation of the principle of due process (such as the alleged “unfairness”, “lack of independence”, “risk of a conflict of interest”, or lack of motivation) occurred in prior proceedings, it may be cured by a full appeal to the CAS (CAS 94/129, USA Shooting & Q. v/ UIT, CAS Digest I, p. 187 at 203; CAS 98/211, B. v/ Fédération Internationale de Natation, CAS Digest II, p. 255 at 257; CAS 2000/A/274, S. v/ Fédération Internationale de Natation, CAS Digest II, p. 398 at 400; CAS 2000/A/281, H. v/ Fédération Internationale de Motocyclisme, CAS Digest II, p. 410 at 415; CAS 2000/A/317, A. v/ Fédération Internationale des Luttes Associés, CAS Digest III, p. 159 at 162; CAS 2002/A/378, S. v/ Union Cycliste Internationale & Federazione Ciclistica Italiana, CAS Digest III, p. 311 at 315). In fact, the virtue of an appeal system which allows for a full rehearing before an appellate body is that issues relating to the fairness of the hearing before the tribunal of first instance “fade to the periphery” (CAS 98/211, B. v/ Fédération Internationale de Natation, CAS Digest II, p. 255 at 264, citing Swiss doctrine and case law)».

6. Arbitration CAS 2006/A/1177 Aston Villa FC v. B.93 Copenhagen, award of 28 May 2007, Arbitrage TAS 2011/A/2433 Amadou Diakite c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 8 mars 2012, «19. According to Art. R 57 of the Code, the Panel has full power to review the facts and the law. In consequence, even if a violation of the principle of due process or of the right to be heard occurred in prior proceedings, it may be cured by an appeal to the CAS (see

CAS 94/129, published in Digest of CAS Awards I, pp. 187 at 203; CAS 2005/A/1001). The virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appealed body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First Instance “fade to the periphery” (CAS 98/211, published in Digest of CAS Awards II, pp. 255 at 264, citing Swiss doctrine and case law). Furthermore, the case law of the Swiss Supreme Court clearly establishes that any infringement of the right to be heard can be cured when the procedurally flawed decision is followed by a new decision, rendered by an appeal body which had the same power to review the facts and the law as the tribunal of first instance and in front of which the right to be heard had been properly exercised».

7. Arbitrage TAS 2007/A/1338 SASP Le Havre Athletic Club c. AS Vita Club de Kinshasa, sentence du 8 avril 2008, «20. A titre liminaire, il est rappelé qu’en vertu de l’article R57 du Code, le TAS jouit d’un plein pouvoir d’examen. Ce pouvoir lui permet d’entendre à nouveau les parties sur l’ensemble des circonstances de faits ainsi que sur les arguments juridiques qu’elles souhaitent soulever et de statuer définitivement sur l’affaire en cause».

8. Arbitration CAS 2007/A/1396 & 1402 World Anti-Doping Agency (WADA) and Union Cycliste Internationale (UCI) v. Alejandro Valverde & Real Federación Española de Ciclismo (RFEC), award of 31 May 2010, «43. Even if there was a procedural defect in the first instance in this regard, the CAS case law is quite clear that the de novo rule is intended to address and cure “any procedural defect” that occurs at the initial stage, after all relevant parties have been heard. As it was said in CAS 2009/A/1920: 87. According to article R57 of the Code, the CAS has full power to review the facts and the law. The consequences deriving from this provision are described in the consistent CAS jurisprudence, according to which “if the hearing in a given case was insufficient in the first instance (...) the fact is that, as long as there is a possibility of full appeal to the Court of Arbitration for Sport, the deficiency may be cured” (CAS 94/129 award of 23 May 1995, par. 59). Later the CAS has reaffirmed this principle, holding that “the virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appeal body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First instance ‘fade to the periphery’” (CAS 98/211, award of 7 June 1999, par.8)».

9. Arbitration CAS 2008/A/1574 Nicholas D’Arcy v. Australian Olympic Committee, award of 7 July 2008, «28. CAS arbitration panels when faced with the issue have consistently expressed the view since the appellate process was added to the Code in 1991 that the procedure before an appeal panel under the Code is a hearing *de novo* of the dispute (CAS 98/211). A relatively recent example is the case CAS 2004/A/651. There the appeal panel concluded that as it was the complete rehearing of the dispute in accordance with the terms of the Code, the respondents were permitted to cross appeal and furthermore, the respondent was not limited to the issues raised by the appellant’s appeal (provided all matters were encompassed by the ambit of the dispute). The appeal panel ruled that it would consider all oral, documentary and real evidence produced before it and that any fresh evidence may be adduced as of right in a rehearing whether or not new evidence was available for use at first instance or discovered subsequently».

10. Arbitration CAS 2008/A/1594 Ruslan Sheykhov v. Fédération Internationale des Luttes Associées (FILA), «48. Pursuant to the jurisprudence developed by CAS in doping cases, this standard is defined as follows: “*Ingredients must be established to the comfortable satisfaction of the Court having in mind the seriousness of allegation which is made*” (see e.g. CAS 2005/A/908, no 6.2.; CAS 98/211, n° 26 with further references; CAS 2001/A/337, p. 21; CAS 2001/A/345 Digest III, p. 238, 243; see also RIGOZZI A., *L’arbitrage international en matière de sport*, Basel et al. 2005, no 1094). award of 8 August 2008».

11. Arbitration CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009, «26. Furthermore, the Sole Arbitrator notes that the mission of the CAS Panel follows, in principle, from Article R57 of the Code, according to which the CAS Panel has full power to review the facts and the law of the case. Article R57 of the Code provides that the CAS Panel may issue a new decision which replaces the decision challenged or may annul the decision and refer the case back to the previous instance. In order to deliver the present Award, the CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009 12. Sole Arbitrator has carefully taken into consideration both the written submissions of the parties and the submissions made during the hearing that took place in Lausanne, on 11 September 2009. In consequence, even if a violation of

the principle of due process or of the right to be heard had occurred in prior proceedings (which is not the case in the present matter), it could have been cured by the appeal to the CAS (see CAS 2006/A/1177, no 7.3.2; CAS 94/129, published in Digest of CAS Awards I, 1986-1998, pp. 187 at 203; CAS 2005/A/1001). The virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appeal body is that issues relating to the fairness of the hearing before the tribunal of first instance “*fade to the periphery*” (CAS 98/211, published in Digest of CAS Awards II, pp. 255 at 264, citing Swiss doctrine and case law). Furthermore, the case law of the Swiss Supreme Court clearly establishes that any violation of the right to be heard can be cured when the procedurally flawed decision is followed by a new decision, rendered by an appeal body which had the same power to review the facts and the law as the tribunal of first instance and before which the right to be heard had been properly exercised».

12. Arbitrage TAS 2009/A/1960 Trabzonspor c. LOSC Lille Métropole & TAS 2009/A/1961 LOSC Lille Métropole c. Trabzonspor & T., sentence du 5 mai 2010, «21. A titre préliminaire, la Formation rappelle qu’en vertu de l’article R57 du Code, “[l]a Formation revoit les faits et le droit avec plein pouvoir d’examen. Elle peut soit rendre une nouvelle décision se substituant à la décision attaquée, soit annuler cette dernière et renvoyer la cause à l’autorité qui a statué en dernier”. Le TAS jouit donc d’un plein pouvoir d’examen en fait et en droit, ce qui lui permet d’entendre à nouveau les parties sur l’ensemble des circonstances de faits ainsi que sur les arguments juridiques que celles-ci souhaitent soulever et de statuer définitivement sur l’affaire en cause».

8. Arbitration CAS 98/200 AEK Athens and SK Slavia Prague / Union of European Football Associations (UEFA), award of 20 August 1999

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2001/A/324 Addo & van Nistelrooij / Union des Associations Européennes de Football (UEFA), order of 15 March 2001, «Whereas although the Appellants suggest that their “request for arbitration” must be first considered as a request on its own and secondly as an appeal, it is not possible to consider the present matter as a “new case” which could be submitted to the CAS Ordinary Arbitration

Procedure; in such a situation, the two players would have to initiate a new procedure before the UEFA authorities and then go to CAS; furthermore, in view of the wording of the art. 58, 59 and 60 of the UEFA Statutes, it would not be possible to submit the present case directly to CAS without any prior decision of UEFA, unless a specific arbitration agreement is signed between the two parties (like in the case CAS 98/200 AEK Athens & Slavia Prague v. UEFA)».

2. Arbitration CAS 2002/O/401 International Association of Athletics Federations (IAAF) / USA Track & Field (USATF), award of 10 January 2003, « 68. Support for USATF's position can be found in various CAS decisions, including the AEK Athens case, in which the following basic proposition is enunciated: “[W]here the conduct of one party has led to legitimate expectations on the part of a second party, the first party is estopped from changing its course of action to the detriment of the second party” (AEK Athens and SK Slavia Prague v. Union of European Football Associations, CAS 98/200, para. 60). Indeed, the concept of legitimate expectations – more particularly, the concept of protecting athletes’ legitimate expectations – has repeatedly been recognised by the CAS, for example, in the USA Shooting (USA Shooting & Q v. International Shooting Union, CAS 94/129), Watt (Watt v. Australian Cycling Federation, CAS 96/153) and Prusis (Prusis v. International Olympic Committee, CAS 02/001) decisions cited by USATF. In the case of US Swimming v. FINA (CAS 96/001) the Panel resiled from penalizing unsuspecting athletes for the consequences of conduct beyond their control and for which they were blameless. Underlying all these decisions lies the notion of “fairness”».

3. Arbitration CAS 2002/O/410 The Gibraltar Football Association (GFA)/Union des Associations Européennes de Football (UEFA), award of 7 October 2003, «4. In addition, to the extent that it deems it appropriate, the Panel may apply general principles of law, which are applicable as a type of *lex mercatoria* for sports regardless of their explicit presence in the applicable UEFA or FIFA Statutes. Such general principles of law include for example the principle of fairness, which implies *inter alia* the obligation to respect fair procedures (see, in particular, AEK Athens and SK Slavia Prague vs. UEFA, CAS 98/200, sections 60/61 and 155 and seq., in Digest of CAS Awards II, 1998-2000, edited by Matthieu Reeb, pp. 65-66 and 102-103)».

4. Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais, preliminary award of 15 September 2003, « 17. According to the CAS jurisprudence, as a general rule, when deciding whether to grant provisional measures, it is necessary to consider whether the measure is useful to protect the Appellant from irreparable harm, the likelihood of success on the merits of the appeal and whether the interests of the Appellant outweigh those of the opposite party. It is necessary to compare the risks incurred by the Appellant in the event of immediate execution of the decision with the disadvantages for the Respondent in being deprived such execution (balance of convenience or interests). The Appellant must make at least a plausible case that the facts relied on by him and the rights which he seeks to enforce exist and that the material conditions for a legal action are fulfilled (CAS 2000/A/274, in Digest of CAS awards II, p. 757; see also CAS 98/200, *ibidem*, pp. 38-41).

5. Arbitration CAS 2004/A/593 Football Association of Wales (FAW) v. Union des Associations Européennes de Football (UEFA), award of 6 July 2004, « 3. The FAW contends that the exclusion of the CAS jurisdiction in cases “of a sporting nature” must be narrowly construed against the party seeking so to characterise a dispute and that, when properly so construed, the present dispute is not excluded from the CAS jurisdiction. The FAW underlines that it has a strong pecuniary interest in the annulment of the playoff result and refers to the evidence given by Mr. Collins. The FAW understands the CAS 98/199 award as reflecting the principle “contra proferentem”, that is, “a provision relied upon by a party seeking to exclude the supervisory jurisdiction of a court or arbitral body, must be strictly construed against the party relying on it”. In the opinion of the FAW this position is supported by the CAS awards in the CAS 98/185 case (of 22 July 1998, in Digest of CAS Awards II, 469-478) and in the CAS 98/200 case (of 20 August 1999, in Digest of CAS Awards II, 38-15) ».

6. Arbitrage TAS 2004/A/776 Federacio Catalana de Patinatge (FCP) c. International Roller Sports Federation (FIRS), sentence du 15 juillet 2005, « 16. Dans ces circonstances, la Formation appliquera au présent litige les règles de droit qu’elle estime les plus appropriées, au sens de l’Article R58 du Code. Ces règles sont constituées pour l’essentiel des principes généraux du droit applicables au sport (*lex sportiva*), telles qu’ils ont été dégagées dans des décisions antérieures du TAS notamment (ces principes incluent par exemple ceux d’équité et de fair-play, qui

impliquent inter alia l'obligation de respecter des procédures équitables; voir notamment CAS 2002/O/410, p. 13, in REEB M. (éd.), Recueil des sentences du TAS III 2001-2003, La Haye 2004, p. 68 ss; CAS 98/200, in REEB M. (éd.), Recueil des sentences du TAS II 1998-2000, La Haye 2000, p. 65-66 para. 60-61 et p. 102-103 para. 155 ss)».

7. Arbitration CAS 2004/A/777 ARcycling AG v. Union Cycliste Internationale (UCI), award of 31 January 2005, «20. Therefore, given that the crucial moment is the second stage of the licensing procedure, the Panel is of the opinion that the process leading to the issuance of the preliminary opinion must be fair and transparent towards the applicants. In particular, the applicants should be allowed to present their case at such stage in an adversarial proceeding, i.e. having the right to know the allegations of the UCI representatives and of the UCI consultants, to examine in advance all the evidence submitted by the UCI to the Licence Commission and to question it or refute it with its own counter-evidence. Otherwise, the right to be heard and the right to a fair proceeding would be breached. It is undisputable that the said rights are fundamental and that the CAS has always endeavoured to protect them (see e.g. CAS 96/153, in Digest of CAS Awards I, 341; CAS 98/200, in Digest of CAS Awards II, 66; CAS 2000/C/267, in Digest of CAS Awards II, 741; TAS 2003/A/443)».

8. Arbitration CAS 2006/A/1141 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, order of 31 August 2006, Arbitrage TAS 2008/A/1631 Association sportive Raed Chabab de Kouba (RCK) c. Fédération Algérienne de Football (FAF), sentence du 29 septembre 2008,

9. Arbitration CAS 2008/A/1453 Elkin Soto Jaramillo & FSV Mainz 05 v/ CD Once Caldas & FIFA, preliminary decision of 8 February 2008,

10. Arbitration CAS 2008/O/1455 Boxing Australia v/AIBA, award of 16 April 2008,

11. Arbitration CAS 2008/A/1568 M. & Football Club Wil 1900 v. FIFA & Club PFC Naftex AC Bourgas, award of 24 December 2008,

12. Arbitration CAS 2008/A/1644 M. v. Chelsea Football Club Ltd., award of 31 July 2009, «18. In this context, the Panel does not find it necessary to examine in general terms whether the Regulations, to the extent they define the financial consequences of

the breach of a contract, are contrary to EC rules prohibiting discrimination on the ground of nationality or anticompetitive practices, so that their application has to be immediately discarded, without further consideration. Even though a CAS panel is not only allowed, but also obliged to deal with the issues involving the application of EC law, as confirmed by the Swiss Federal Court (ATF 132 III 399) and CAS jurisprudence (CAS 98/200), this Panel finds it more proper to consider the EC law issues raised by the Appellant in concreto, while examining the application to this dispute of the relevant provisions of the Regulations».

13. Arbitration CAS 2009/A/1918 Jakub Wawrzyniak v. Hellenic Football Federation (HFF), award of 21 January 2010 (operative part issued on 15 December 2009) ES,

14. Arbitrage TAS 2009/A/1828 Olympique Lyonnais c. US Soccer Federation (Sonia Bompastor) & TAS 2009/A/1829 Olympique Lyonnais c. US Soccer Federation (Camille Abily), sentence du 18 mars 2010, «53. Toutefois, comme retenu par des sentences antérieures du TAS, la qualité de membre indirect ne peut être attribuée à des clubs de football, en cas de réglementations claires de l’association prévoyant la qualité des membres, qui n’admettent que les fédérations nationales en leur sein (TAS 98/200, sentence du 20 août 1999, consid. 52.)».

15. Arbitration CAS 2010/A/2275 Croatian Golf Federation (CGF) v. European Golf Association (EGA), award of 20 June 2011, «29. The right to be heard is a fundamental and general principle which derives from the elementary rules of natural justice and due process (see, for example, CAS OG 96/005, para 7; CAS 2001/A/317, para 6). CAS has always protected the principle audiatur et altera pars in connection with any proceedings, measures or disciplinary actions taken by an international federation vis-à-vis a national federation, a club or an athlete (CAS 98/200, para 58 with numerous references to CAS jurisprudence; see also CAS 2004/A/777, para 20 with further references)».

16. Arbitrage TAS 2011/A/2433 Amadou Diakite c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 8 mars 2012, « 90. “The Panel notes, quite obviously, that honesty and uprightness are fundamental moral qualities that are required in every field of life and of business, and football is no exception. More specifically, however, the Panel is of the opinion that the notion of integrity as applied to football requires something more than mere honesty and uprightness, both from a

sporting and from a business point of view. The Panel considers that integrity, in football, is crucially related to the authenticity of results, and has a critical core which is that, in the public's perception, both single matches and entire championships must be a true test of the best possible athletic, technical, coaching and management skills of the opposing sides" (CAS 98/200 AEK Athens & Slavia Prague v. UEFA, para. 56)».

9. Arbitration CAS 92/80 /International Basketball Federation (FIBA), award of 25 March 1993

1. Arbitration CAS 94/132/ International Basketball Federation (FIBA), award of 15 March 1996.

2. Arbitration CAS 94/123/ International Basketball Federation (FIBA), award of 12 September 1994. «Θέμα διπλής αθλητικής ιθαγένειας παίκτη του μπάσκετ, ενώ αυτός διαθέτει μόνο μία ιθαγένεια κράτους: Συμμετοχή σε υποχρεώσεις της Εθνικής Ομάδας στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα και κατ' επέκταση στους Ολυμπιακούς Αγώνες».

3. Arbitration CAS 004-005/ Τσεχική και Σουηδική ΕΟΕ κατά Διεθνούς Ομοσπονδίας Χόκεϊ επί πάγου

10. Arbitration CAS 2004/A/659 Galatasaray SK v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Club Regatas Vasco da Gama & F. J., award of 17 March 2005

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2004/A/748 Russian Olympic Committee (ROC) & Viatcheslav Ekimov v. International Olympic Committee (IOC), United States Olympic Committee (USOC) & Tyler Hamilton, award of 27 June 2006, «13. The Panel notes that the possible characterisation of a letter as a decision was considered in two previous CAS cases (CAS 2004/A/659; CAS 2005/A/899)».

2. Arbitration CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v. FIFA & New Panionios N.F.C., award of 15 July 2005, « 10. According to Swiss case law related to administrative procedure, cited in CAS 2004/A/659, “the decision is an act of

individual sovereignty addressed to an individual, by which a relation of concrete administrative law, forming or stating a legal situation, is resolved in an obligatory and constraining manner. The effects must be directly binding both with respect to the authority as to the party who receives the decision».

3. Arbitration CAS 2007/A/1355 FC Politehnica Timisoara SA v. FIFA & Romanian Football Federation (RFF) & Politehnica Stintia 1921 Timisoara Invest SA, award of 25 April 2008, «59. *According to Swiss case law related to administrative procedure, cited in Award CAS 2004/A/659, “the decision is an act of individual sovereignty addressed to an individual, by which a relation of concrete administrative law, forming or stating a legal situation, is resolved in an obligatory and constraining manner. The effects must be directly binding both with respect to the authority as to the party who receives the decision».*

4. Arbitration CAS 2007/A/1373 FINA v/ CBDA & G., award of 9 May 2008, «13. The concept of an appealable decision (including an appeal against the failure to make a decision) has been defined in the well-established case law of CAS as follows: “The form of the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal. The form may only be an indication of the intent of the body issuing the communication, which may be taken into consideration. However, the form is not sufficient to find whether there is a decision or not” (CAS 2005/A/899). “A decision is thus a unilateral act, sent to one or more determined recipients and is intended to produce legal effects” (CAS 2004/A/659). “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility or a request, without addressing the merits of such request” (CAS 2005/A/899). “An appeal for denial of formal justice is possible when the authority refuses without reason to make a ruling or it delays a ruling beyond a reasonable period” (CAS 2004/A/659); “if a body refuses without reason to issue a decision or delays the issuance of a decision beyond a reasonable period of time, there can be a denial of justice, opening the way of an appeal against the absence of a decision” (CAS 2005/A/899; see also CAS 2004/A/748)».

5. Arbitration CAS 2008/A/1564 World Anti-doping Agency (WADA) v. International Ice Hockey Federation (IIHF) & Florian Busch, award of 23 June 2009, « 20. Previous CAS decisions (CAS 2004/A/659; CAS 2005/A/899; CAS 2004/A/748) have elaborated the characteristic features for a letter or other communication to be a decision. They have been summarized in the latter decision at paras 89 and 90 as follows: *“The Panel agrees with the definition of “decision”, and of the characteristic features of a “decision” stated by those CAS Panels:«In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties» (CAS 2005/A/899, at paragraph 61); «A decision is thus a unilateral act, sent to one or more determined recipients and is intended to produce legal effects» (CAS 2004/A/569, at paragraph 36).The Panel also agrees with the CAS Panel in Galatsaray (q.v. at paragraph 63) that: «the form of the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal»».*

6. Arbitrations CAS 2008/A/1583 Sport Lisboa e Benfica Futebol SAD v. UEFA & FC Porto Futebol SAD & CAS 2008/A/1584 Vitória Sport Clube de Guimarães v. UEFA & FC Porto Futebol SAD, award of 15 July 2008, « 3. In its written pleadings the Second Respondent refers to the fact that the CAS has consistently held that for an act to qualify as a “decision” for the purposes of Art. R47 of the Code, one must refer not to formal criteria, but to substantive criteria. Thus, for example, it is stated in the decision CAS 2004/A/659, no. 36 (confirmed in CAS 2004/A/748, no. 90; CAS 2005/A/899, no. 63) that, *“(…) the form of the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not (…)*”. However, said decisions cannot automatically be applied to the present case because the facts involved were different. Those cases concerned the fact that a sports organization cannot prevent a judicial act from being reviewed by the CAS simply by couching it in different terms as regards its form, i.e. calling it an ordinary letter or notice, not a decision. For such cases the CAS has decided that – regardless of the form chosen – there is an (appealable) decision if the measure *“materially affects the legal situations of the addressee and the other concerned persons”*».

7. Arbitration CAS 2008/A/1633 FC Schalke 04 v. Confederação Brasileira de Futebol (CBF), award of 16 December 2008, «10. For such purpose the Panel deems convenient to firstly recall the jurisprudence of CAS regarding the concept of “decision”. The general principles that can be extracted from CAS jurisprudence in this respect are mainly the following: a) The existence of a decision does not depend on the form in which it is issued. For instance, in the awards of the cases CAS 2005/A/899 & 2007/A/1251 it is stated that: “[...] *the form of a communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal*”. [Emphasis added], b) A communication intending to be considered a decision shall contain a ruling tending to affect the legal situation of its addressee or other parties. This position is held, among others, in the following awards:

8. Arbitration CAS 2008/A/1634 Hertha BSC GmbH & Co KGaA v. Football Association of Serbia, award of 17 December 2008, « 10. For such purpose the Panel deems convenient to firstly recall the jurisprudence of CAS regarding the concept of “decision”.

9. Arbitration CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009, «6. CAS Panels have interpreted the term “decision” within the meaning of Article R47 of the Code broadly (cf. CAS 2008/A/1583&1584, no. 5.2.1). The concept of an appealable decision has been defined in the case law of the CAS as follows: “*A decision is thus a unilateral act, sent to one or more recipients and is intended to produce legal effects*” (CAS 2004/A/659, no. 36; CAS 2004/A/748, no. 89). “*In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility or a request, without addressing the merits of such request*” (CAS 2008/A/1705, para. 5.2.1; CAS 2005/A/899, no. 61; CAS 2004/A/748, no. 89)».

11. Arbitration CAS 2006/A/1100 E. v. Club Gaziantepspor, award of 15 November 2006

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2006/A/1141 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, award of 29 June 2007, « 36. In a recent case (CAS 2006/A/1180), the CAS ruled that the “non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle – and particularly if repeated as in the present case – constitute “just cause” for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa; CAS 2003/O/540 & 541, non-public award of 6 August 2004); for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet this obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in future. Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be “insubstantial” or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract».

2. Arbitration CAS 2006/A/1180 Galatasaray SK v. Frank Ribéry & Olympique de Marseille, award of 24 April 2007, «26. The non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle - and particularly if repeated as in the present case - constitute “just cause” for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa; CAS 2003/O/540 & 541, non-public award of 6 August 2004); for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet this obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in future. Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a

main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be "insubstantial" or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract (see also CAS 2005/A/893; CAS 2006/A/1100, marg. no. 8.2.5 *et seq.*).

3. Arbitration CAS 2007/A/1320-1321 Feyenoord Rotterdam v. Clube de Regatas do Flamengo, award of 26 November 2007, « 23. In a recent case (CAS 2006/A/1180 issued on 24 April 2007), the CAS ruled that the "non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle – and particularly if repeated as in the present case – constitute "just cause" for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa; CAS 2003/O/540 & 541, non-public award of 6 August 2004); for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet this obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in future. (...) Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be "insubstantial" or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract».

4. Arbitration CAS 2007/A/1358 FC Pyunik Yerevan v. L., AFC Rapid Bucuresti & FIFA, award of 26 May 2008, «52. According to art. 17 para. 2 of the FIFA Regulations, AFC Rapid, as the Player's new club, is jointly and severally liable with the Player for the payment of the applicable compensation. This liability is independent of any possible inducement by or involvement of AFC Rapid to a breach of contract, as confirmed by the CAS».

5. Arbitration CAS 2007/A/1429 Bayal Sall v. FIFA and IK Start & CAS 2007/A/1442 ASSE Loire v. FIFA and IK Start, award of 25 June 2008, «17. According to Article 17 para. 2, Saint-Etienne is jointly and severally liable for the payment of this amount. This clause is evidently mandatory and the Panel therefore is not in a position to dismiss the second Appellant from this obligation although there was to the Panel's findings no inducement from the side of the second Appellant».

6. Arbitration CAS 2008/A/1447 E. v Diyarbakirspor, award of 29 August 2008, « 13. In particular, the Panel considered that "the non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle (...) constitute „just cause“ for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa, CAS 2003/O/540-541, of 6 August 2004), for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet his obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in the future. Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be 'insubstantial' or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of the late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract».

7. Arbitration CAS 2008/A/1568 M. & Football Club Wil 1900 v. FIFA & Club PFC Naftex AC Bourgas, award of 24 December 2008 , « 56. According to art. 17 para. 2 of the FIFA Regulations, FC Wil, as the Player's new club, is jointly and severally liable with the Player for the payment of the applicable compensation. This liability is independent of any possible inducement by or involvement of FC Wil to a breach of contract, as confirmed by the CAS (Cf. CAS 2006/A/1100; CAS 2006/A/1141 and CAS 2007/A/1298, 1299 & 1300).

8. Arbitration CAS 2008/A/1621 Iraqi Football Association v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Qatar Football Association, order of 27 August 2008, « 8. In view of the arguments and grounds raised by the parties to hold their positions, the Panel deems appropriate to primarily make the following considerations: a) The jurisprudence of CAS regarding provisional measures has uniformly declared that the elements that shall be taken into account in order to determine if provisional measures are granted or not in an appeal proceeding are (i) the likelihood of success of the claim filed by the appellant, (ii) protection of the appellant from an irreparable harm and (iii) if the interest of the appellant outweighs the interest of the respondent (*ad exemplum*, CAS 2001/A/324, CAS 2005/A/916, or CAS 2006/A/1100). The three elements must cumulatively exist in a concrete case so that the requested provisional measures can be ordered».

9. Arbitration CAS 2009/A/1909 RCD Mallorca SAD & A. v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & UMM Salal SC, award of 25 January 2010ES.

12. Arbitration CAS 2003/O/482 Ariel Ortega v/ Fenerbahçe & Fédération Internationale de Football Association (FIFA), award of 5 November 2002

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais, preliminary award of 15 September 2003, « 13. The view of this Panel is that there is, in the present case, no need, and thus no legal basis, to stay the Decision. According to the Decision, Fulham should pay to OL a certain sum of money. To execute and enforce such a decision, OL would need the assistance of the competent official state authorities. However, because of the present pending ordinary arbitration, OL is not legally in the position to enforce the Decision (cf. CAS 2003/O/453). The Panel relies upon and adopts the reasoning of CAS in its decision dated 16 June 2003 (CAS 2003/O/460, § 5.3): “*The Panel has concluded that it need not make any ruling on this application. The Decision is one made by a Swiss private association, and as such it cannot be legally enforced, if it is challenged, either before the ordinary courts, pursuant to Art. 75 of the Swiss Civil Code, or, as in the present case, before an arbitral tribunal, such*”

as the CAS (see Margareta BADDELEY, *L'association sportive face au droit – Les limites de son autonomie*, Basel 1994, pp. 224-226 and pp. 309-312; Jean-François PERRIN, *Droit de l'association (art. 60-79 CC)*, Fribourg 1990, pp. 141-142)».

2. Arbitration 2005/A/876, « 27. Fourthly, the Panel finds support for its ruling in this matter in the decision CAS 2003/O/482, where the player was considered liable to pay damages to the club for having left the club without just reason».

3. Arbitrages TAS 2005/A/902 Philippe Mexès & AS Roma c. AJ Auxerre & TAS 2005/A/903 AJ Auxerre c. Philippe Mexès & AS Roma, sentence du 5 décembre 2005, «23. Toutefois, la Formation souhaite clarifier cette question en rappelant que, selon une jurisprudence bien établie, une décision d'une association sportive condamnant au paiement d'une somme d'argent n'a pas force exécutoire au sens du droit suisse dès lors qu'un appel a été intenté à son encontre et que la cause est pendante devant l'autorité d'appel. La Formation s'appuie notamment sur le raisonnement complet et détaillé fait par le TAS à ce sujet dans une sentence du 16 juin 2003 (CAS 2003/O/460, § 5.3) dans laquelle il a été jugé que: *“The Panel has concluded that it need not make any ruling on this application. The Decision is one made by a Swiss private association, and as such it cannot be legally enforced, if it is challenged, either before the ordinary courts, pursuant to Art. 75 of the Swiss Civil Code, or, as in the present case, before an arbitral tribunal, such as the CAS* (see BADDELEY M., *L'association sportive face au droit – Les limites de son autonomie*, Basel 1994, pp. 224-226 and pp. 309-312; PERRIN J.-F., *Droit de l'association (art. 60-79 CC)*, Fribourg 1990, pp. 141-142)».

4. Arbitrage TAS 2005/A/916 AS Roma c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 5 décembre 2005 ES1,

5. Arbitration CAS Arbitration CAS 2006/A/1141 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, award of 29 June 2007 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, order of 31 August 2006, «19. As to the risks that the Appellant suffers an irreparable damage pursuant to the definition of the Swiss Federal Tribunal (ATF 126 I 207), for a player to be denied the opportunity to play during four months would cause him damage irreparable if the Panel to be appointed were eventually to find that the suspension should be set aside (Preliminary decision in CAS 2003/O/482; CAS 2004/A/780). At this stage, it appears thus that the execution of the particular disciplinary sanction

contained in the Decision would result in an immediate harm to the Appellant, which would be difficult to compensate, assuming that the appeal would be eventually admitted».

6. Arbitration CAS 2008/A/1453 Elkin Soto Jaramillo & FSV Mainz 05 v/ CD Once Caldas & FIFA, preliminary decision of 8 February 2008, «19. It follows from the above that the three cumulative conditions for the stay of the restriction are met. As a consequence, the application for a stay of the disciplinary Decision is to be allowed. We are gratified to note that this conclusion is consistent with the main-stream of CAS jurisprudence e.g. CAS 2003/O/482, CAS/2004/A/780 to which we have had careful regard».

7. Arbitration CAS 2008/A/1644 M. v. Chelsea Football Club Ltd., award of 31 July 2009, « 30. Under the first point of view, the Panel notes that the award of compensation on the basis of the unamortised acquisition costs is not only explicitly provided by Article 22 of the Regulations, but also consistently upheld in the CAS jurisprudence (CAS 2003/O/482; CAS 2008/A/1519 & 1520, principle found to be “reasonable” also in CAS 2007/A/1298, 1299 & 1299, even though the Panel found that such criterion could not be applied because the player had remained with the club in question for a period longer than the initially agreed contractual term – in other words, because the acquisition cost had already been amortised over the initial term of the contract)».

13. Arbitration CAS 2003/O/486 Fulham FC / Olympique Lyonnais, preliminary award of 15 September 2003

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitrage TAS 2005/A/983 & 984 Club Atlético Peñarol c. Carlos Heber Bueno Suarez, Cristian Gabriel Rodriguez Barrotti & Paris Saint-Germain, sentence du 12 juillet 2006, « 40. Il convient encore de préciser que, lorsque les parties font une élection de droit, il faut entendre par-là, sauf indication contraire, que c'est à des dispositions matérielles et non pas à des règles de conflit qu'elles entendent se soumettre (POUDRET/BESSON, *op. cit.*, no 684, p. 614; CAS 2003/O/486, décision

préliminaire du 15 septembre 2003). Cela est d'autant plus vrai lorsque l'élection est faite, comme en l'espèce, à titre principal en faveur de règles d'une fédération internationale: ces dernières n'ont évidemment pas pour vocation de renvoyer à des règles nationales particulières mais bien de régler matériellement et de manière uniforme les questions qu'elles pour objectif de traiter».

2. Arbitration CAS 2006/A/1027 Blackpool F.C. v. Club Topp Oss, award of 13 July 2006, « 43. With regard to the interest claimed by the Respondent, in the absence of a specific contractual clause, the Panel can only apply the legal interest due pursuant to Art. 104 of the Swiss Code of Obligations. That article provides that the debtor, on notice to pay an amount of money, owes an interest at the rate of 5 % per annum».

3. Arbitration CAS 2006/A/1141 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, award of 29 June 2007, « 60. With regard to the interest and in the absence of a specific contractual clause, the Panel can only apply the legal interest due pursuant to Art. 104 CO. That article provides that the debtor, on notice to pay an amount of money, owes an interest at the rate of 5 % per annum (CAS 2003/O/486)».

4. Arbitration CAS 2007/A/1320-1321 Feyenoord Rotterdam v. Clube de Regatas do Flamengo, award of 26 November 2007, « 59. With regard to the interest and in the absence of a specific contractual clause, the Panel can only apply the legal interest due pursuant to article 104 of the Swiss Code of Obligations. This article provides that the debtor, on notice to pay an amount of money, owes an interest at the rate of 5 % per annum».

5. Arbitrations CAS 2007/A/1370 FIFA v. Superior Tribunal de Justiça Desportiva do Futebol (STJD) & Confederação Brasileira de Futebol (CBF) & Mr Ricardo Lucas Dodô & CAS 2007/A/1376 WADA v. Superior Tribunal de Justiça Desportiva do Futebol (STJD) & Confede, « 4. In accordance with CAS jurisprudence (*ex multis*: CAS 2006/A/1088; CAS 2003/O/486; CAS 2002/A/378; CAS 2001/A/324), when deciding whether provisional measures should be ordered, the Panel should consider, inter alia, the following factors: whether the measure is useful to protect the applicant from irreparable harm (“irreparable harm” test): the applicant must demonstrate that the requested measures are necessary in order to protect its position from damage or risks that would be impossible, or very difficult, to remedy or cancel at a later stage».

6. Arbitration CAS 2007/A/1396 & 1402 World Anti-Doping Agency (WADA) and Union Cycliste Internationale (UCI) v. Alejandro Valverde & Real Federación Española de Ciclismo (RFEC), award of 31 May 2010, «43. Even if there was a procedural defect in the first instance in this regard, the CAS case law is quite clear that the de novo rule is intended to address and cure “any procedural defect” that occurs at the initial stage, after all relevant parties have been heard. As it was said in CAS 2009/A/1920: 87. According to article R57 of the Code, the CAS has full power to review the facts and the law. The consequences deriving from this provision are described in the consistent CAS jurisprudence, according to which “if the hearing in a given case was insufficient in the first instance (...) the fact is that, as long as there is a possibility of full appeal to the Court of Arbitration for Sport, the deficiency may be cured” (CAS 94/129 award of 23 May 1995, par. 59). Later the CAS has reaffirmed this principle, holding that “the virtue of an appeal system which allows for a rehearing before an appeal body is that issues relating to the fairness of the hearing before the Tribunal of First instance ‘fade to the periphery’” (CAS 98/211, award of 7 June 1999, par.8). More recently, the CAS has further relied on the Swiss Federal Tribunal case law, which held that “any infringement of the right to be heard can be cured when the procedurally flawed decision is followed by a new decision, rendered by an appeal body which had the same power to review the facts and the law as the tribunal of first instance and in front of which the right to be heard had been properly exercised” (CAS 2006/A/1177, award of May 2009, par. 7.3). For another recent case, see for instance, CAS 2008/A/1594 para. 109, “However, as CAS has complete power to review the facts and the law and to rule the case de novo, the procedural deficiencies which affected the procedures before FILA disciplinary bodies may be cured by virtue of the present arbitration proceedings (see e.g. CAS 2006/A/1175 paras. 61 and 62, CAS 2006/A/1153, para. 53, CAS 2003/O/486, para. 50)”. This CAS jurisprudence is actually in line with European Court of Human Rights decisions, which in par. 41 of the Wickramasinghe Case concluded that “even where an adjudicatory body determining disputes over civil rights and obligations does not comply with Article 6 (1) [ECHR] in some respect, no violation of the Convention will be found if the proceedings before that body are subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction and does provide the guarantees of Article 6».

7. Arbitration CAS 2008/A/1545 Andrea Anderson, LaTasha Colander Clark, Jearl Miles-Clark, Torri Edwards, Chryste Gaines, Monique Hennagan, Passion Richardson v. International Olympic Committee (IOC), award of 16 July 2010, «16. The Panel can rely on many CAS awards in support of the above position. For instance, in CAS 2003/O/486 the panel clearly stated: *“In general, complaints of violation of natural justice or the right to a fair hearing may be cured by virtue of the CAS hearing. Even if the initial “hearing” in a given case may have been insufficient, the deficiency may be remedied in CAS proceedings where the case is heard „de novo”*” (para. 50)».

8. Arbitration CAS 2008/A/1593 Kuwait Sporting Club v. Z. & FIFA, award of 30 December 2008, « The Player did not object to the Club’s request to stay the execution of the monetary compensation awarded to him by the DRC, saying it could not “say anything but accept the stay of the decision on the amount due to be paid to Z.” in line with CAS jurisprudence (CAS 2003/O/486). The Player made no comment in relation to the Club’s request to stay the execution of the ban imposed on the Club from registering players, national or international for two registration periods».

9. Arbitration CAS 2008/A/1594 Ruslan Sheykhov v. Fédération Internationale des Luttes Associées (FILA), award of 8 August 2008, « 44. The considerations above lead to the conclusion that the decision of the Federal Appeal Commission, instead of repairing the procedural breaches contained in the previous decision, added more violations of Art. 12 and 1 lit. c of the FILA Disciplinary Regulations. Thus, the decision of the Federal Appeal Commission must be set aside. However, as CAS has complete power to review the facts and the law and to rule the case de novo, the procedural deficiencies which affected the procedures before FILA disciplinary bodies may be cured by virtue of the present arbitration proceedings (see e.g. CAS 2006/A/1175, paras. 61 and 62; CAS 2006/A/1153, para. 53; CAS 2003/O/486, para. 50). The Sole arbitrator will therefore consider whether the decision taken by the FILA Federal Appeal Commission was substantially well founded or not».

10. Arbitrage TAS 2009/A/1879 Alejandro Valverde Belmonte c. Comitato Olimpico Nazionale Italiano (CONI) & Agence Mondiale Antidopage (AMA) & Union Cycliste Internationale (UCI), sentence du 16 mars 2010, « 6. La Formation arbitrale a également pris bonne note des arguments de l’Athlète quant aux violations des droits de la défense qui auraient entaché la procédure devant le CONI. Or, en raison du plein

pouvoir d'examen conféré aux formations arbitrales du TAS, l'appel au TAS permet de *“considérer comme purgés les vices de procédure ayant éventuellement affecté les instances précédents”*.

11. Arbitration CAS 2009/A/1880 FC Sion v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Al-Ahly Sporting Club & CAS 2009/A/1881 E. v. Fédération Internationale de Football Association (FIFA) & Al-Ahly Sporting Club, award of 1 June 2010, «19. For instance, among the many that could be quoted in this connection, in CAS 2003/O/486, the Panel clearly stated: *“In general, complaints of violation of natural justice or the right to a fair hearing may be cured by virtue of the CAS hearing. Even if the initial “hearing” in a given case may have been insufficient, the deficiency may be remedied in CAS proceedings where the case is heard “de novo”” (para. 50)*».

12. Arbitrage TAS 2009/A/1960 Trabzonspor c. LOSC Lille Métropole & TAS 2009/A/1961 LOSC Lille Métropole c. Trabzonspor & T., sentence du 5 mai 2010, « 16. Il convient de préciser que, lorsque les parties élisent un droit national, il faut entendre par-là, sauf indication contraire, que c'est à ses dispositions matérielles et non pas à ses règles de conflit qu'elles entendent se soumettre (POUDRET/BESSON, *op. cit.*, N. 684, p. 614; CAS 2003/O/486, décision préliminaire du 15 septembre 2003). En rendant le droit suisse applicable, à titre supplétif du moins, l'article 62 al. 2 des Statuts de la FIFA exclut donc l'application de toute règle de conflit, telle que celle de l'article 187 al. 1, 2ème phrase LDIP, relative à la question de savoir quelles sont *“les règles de droit avec lesquelles la cause présente les liens les plus étroits”* ou celle prévue par l'article 121 al. 1 LDIP, selon laquelle le *“contrat de travail est régi par le droit de l'Etat dans lequel le travailleur accomplit habituellement son travail”*.

13. Arbitrage TAS 2011/A/2433 Amadou Diakite c. Fédération Internationale de Football Association (FIFA), sentence du 8 mars 2012, « 7. La Formation arbitrale a également pris bonne note des arguments de l'Appelant quant aux violations des droits de la défense qui auraient entaché la procédure devant la FIFA. Or, en raison du plein pouvoir d'examen conféré aux formations arbitrales du TAS, l'appel au TAS permet de *“considérer comme purgés les vices de procédure ayant éventuellement affecté les instances précédents”*.

14. Arbitration CAS 2006/A/1180 Galatasaray SK v. Frank Ribéry & Olympique de Marseille, award of 24 April 2007

Επίκληση στην εν λόγω απόφαση εντοπίζεται στις κάτωθι μεταγενέστερες αποφάσεις του CAS, ήτοι στις:

1. Arbitration CAS 2006/A/1141 M.P. v. FIFA & PFC Krilja Sovetov, award of 29 June 2007, « 36. In a recent case (CAS 2006/A/1180), the CAS ruled that the “non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle – and particularly if repeated as in the present case – constitute “just cause” for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa; CAS 2003/O/540 & 541, non-public award of 6 August 2004); for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet this obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in future. Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be “insubstantial” or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract (see also CAS 2005/A/893 [...]; CAS 2006/A/1100 [...] marg. no. 8.2.5 et seq.)”. 37. In CAS 2006/A/1180, the Panel was of the opinion that both prerequisites were met and that the player validly terminated the employment contract for just cause. Not only did the employer fail to comply with a major part of its payment obligation during the first 4 months of the labour contract but the player was normally providing his services up until the termination of the contract. Furthermore, the player warned several times in writing his employer about the fact that he would not tolerate the said breaches of obligation in the future. In his last warning letter, the player gave one last deadline to settle the outstanding debts. It is only after the expiry of the deadline that the player terminated the contract, 38. The facts of the present case considerably differ from the ones of the CAS 2006/A/1180».

2. Arbitration CAS 2007/A/1320-1321 Feyenoord Rotterdam v. Clube de Regatas do Flamengo, award of 26 November 2007, « 23. In a recent case (CAS 2006/A/1180 issued on 24 April 2007), the CAS ruled that the “non-payment or late payment of remuneration by an employer does in principle – and particularly if repeated as in the present case – constitute “just cause” for termination of the contract (ATF 2 February 2001, 4C.240/2000 no. 3 b aa; CAS 2003/O/540 & 541, non-public award of 6 August 2004); for the employer's payment obligation is his main obligation towards the employee. If, therefore, he fails to meet this obligation, the employee can, as a rule, no longer be expected to continue to be bound by the contract in future. (...) Whether the employee falls into financial difficulty by reason of the late or non-payment, is irrelevant. The only relevant criteria is whether the breach of obligation is such that it causes the confidence, which the one party has in future performance in accordance with the contract, to be lost. This is the case when there is a substantial breach of a main obligation such as the employer's obligation to pay the employee. However, the latter applies only subject to two conditions. Firstly, the amount paid late by the employer may not be “insubstantial” or completely secondary. Secondly, a prerequisite for terminating the contract because of late payment is that the employee must have given a warning. In other words, the employee must have drawn the employer's attention to the fact that his conduct is not in accordance with the contract (see also CAS 2005/A/893 [...]; CAS 2006/A/1100 [...] marg. no. 8.2.5 et seq.)”.

3. Arbitration CAS 2008/A/1447 E. v Diyarbakirspor, award of 29 August 2008, «12. Another CAS Panel (CAS 2006/A/1180) ruled that “According to Swiss case law, whether there is “good cause” for termination of a contract depends on the overall circumstances of the case (...). Particular importance is thereby attached to the nature of the obligation. The Swiss Supreme Court has ruled that the existence of a valid reason has to be admitted when the essential conditions, of an objective or personal nature, under which the contract was concluded are no longer present (...). In other words, it may be deemed as a case of application of the *clausula rebus sic stantibus*. According to Swiss law, only a breach which is of a certain severity justifies termination of a contract without prior warning (...). In principle, the breach is considered to be of a certain severity when there are objective criteria which do not reasonably permit to expect a continuation of the employment relationship between the parties such as serious breach of confidence (...). Pursuant to the jurisprudence of

the Swiss Federal Supreme Court, the early termination for valid reasons shall be however restrictively admitted».

4. Arbitration CAS 2008/A/1517 Ionikos FC v. C., award of 23 February 2009,

5. Arbitration CAS 2008/A/1518 Ionikos FC v. L., award of 23 February 2009, «7. Furthermore, the parties in the present case are bound by the FIFA Statutes for two reasons: first, they made a tacit choice of law when they submitted themselves to arbitration rules that contained provisions relating to the designation of the applicable law; and second, all parties are – at least indirectly – affiliated to FIFA. Therefore, this dispute is subject, in particular, to article 60(2) of the FIFA Statutes, which provides that CAS “shall primarily apply the various regulations of FIFA and, additionally, Swiss law” (CAS 2006/A/1180, para. 7.9). 16. As a result, since all the parties are – at least indirectly – affiliated to FIFA, and are thus bound by the FIFA Statutes (see RIEMER H.M., Berner Kommentar ad Art. 60-79 ZGB, para. 511 and 515; CAS 2004/A/574; TAS 2005/A/983-984, para. 36; CAS 2006/A/1180, para. 7.10), the Panel examines 60(2) of the FIFA Statutes, which states that “the provisions of the CAS Code of Sports-Related Arbitration shall apply to the proceedings. CAS shall primarily apply the various regulations of FIFA and, additionally, Swiss law”. 17. Lastly, the Panel adheres to CAS jurisprudence stating that “only if the same terms and conditions apply to everyone who participates in organized sport, are the integrity and equal opportunity of sporting competition guaranteed”. (CAS 2006/A/1180, para. 7.9).

6. Arbitration CAS 2008/A/1594 Ruslan Sheykhov v. Fédération Internationale des Luttes Associées (FILA), award of 8 August 2008, « 1. As the Court of Arbitration for Sport is an international arbitral tribunal has its seat in Switzerland and as one of the parties does not have his/her domicile or habitual residency in Switzerland, pursuant to Article 176 of the Swiss Private International Law Act (PIL), chapter 12 of this act (articles 176 to 194 PIL) is applicable to this arbitration».

7. Arbitration CAS 2008/A/1602 A. v. Caykur Rizespor Kulübü Derneği & Turkish Football Federation (TFF), award on jurisdiction of 20 February 2009 , « 1. As the CAS is an international tribunal having its seat in Switzerland and since none of the parties has its domicile or habitual residency in Switzerland at the time the arbitration agreement was concluded, pursuant to article 176 of the International Private Law

(PIL), chapter 12 (articles 176 to 194 of the PIL) is applicable (see CAS 2005/A/983 & 984, marg. No. 61 & CAS 2006/A/1180, marg. No. 7.1.) ».

8. Arbitration CAS 2008/A/1705 Grasshopper v. Alianza Lima, award of 18 June 2009, « 13. The application of the (rules of) law chosen by the parties has its confines in the ordre public (Zürcher Kommentar zum IPRG/HEINI, 2nd edition 2004, Art. 187 marg. no. 18; see also KAUFMANN-KOHLER/RIGOZZI, Arbitrage International, 2006, marg. no. 657). Usually, the term ordre public is thereby divested of its purely Swiss character and is understood in the sense of a universal, international or transnational sense (KAUFMANN-KOHLER/RIGOZZI, Arbitrage International, 2006, margin no. 666; Zürcher Kommentar zum IPRG/HEINI, 2nd edition 2004, Art. 187 margin no. 18; cf. also PORTMANN W., Causa Sport 2/2006 pp. 200, 203 and 205). The ordre public proviso is meant to prevent a decision conflicting with basic legal or moral principles that apply supranationally. This, in turn, is to be assumed if the application of the rules of law agreed by the parties were to breach fundamental legal principles or were simply incompatible with the system of law and values (TF 8.3.2006, 4P.278/2005 marg. no. 2.2.2; Zürcher Kommentar zum IPRG/HEINI, 2nd edition 2004, Art. 190 margin no. 44; CAS 2006/A/1180, no. 7.4; CAS 2005/A/983&984, no. 70). The mere fact that a provision is considered mandatory according to Swiss Law, thus, does not suffice to qualify it to belong to the (transnational) ordre public».

9. Arbitration CAS 2009/A/1926 International Tennis Federation (ITF) v. Richard Gasquet & CAS 2009/A/1930 World Anti-Doping Agency (WADA) v. ITF & Richard Gasquet, award of 17 December 2009, «11. The WADC prevails in the event of a conflict between its provisions and those of the Programme. The application of the (rules of) law chosen by the parties has its confines in the ordre public (HEINI A., Zürcher Kommentar zum IPRG, 2nd edition 2004, Art. 187 marg. no. 18; see also KAUFMANN-KOHLER/RIGOZZI, Arbitrage International, 2006, marg. no. 657). Usually, the term ordre public is thereby divested of its purely Swiss character and is understood in the sense of a universal, international or transnational sense (KAUFMANN-KOHLER/RIGOZZI, Arbitrage International, 2006, margin no. 666; HEINI A., Zürcher Kommentar zum IPRG, 2nd edition 2004, Art. 187 margin no. 18; cf. also PORTMANN W., causa sport 2/2006 pp. 200, 203 and 205). The ordre public proviso is meant to prevent a decision conflicting with basic legal or moral principles

that apply supranationally. This, in turn, is to be assumed if the application of the rules of law agreed by the parties were to breach fundamental legal doctrines or were simply incompatible with the system of law and values».

10. Arbitrage TAS 2009/A/1960 Trabzonspor c. LOSC Lille Métropole & TAS 2009/A/1961 LOSC Lille Métropole c. Trabzonspor & T., sentence du 5 mai 2010, « 15. Il résulte de ce qui précède, que les parties ont, à tout le moins tacitement, indirectement et, pour le LOSC et T., de façon subséquente à la conclusion du contrat de travail et de l’avenant professionnel à ce contrat (voir, par ex., CAS 2006/A/1180), choisi de se soumettre aux divers règlements de la FIFA, lesquels doivent être appliqués en premier lieu, le droit suisse étant applicable à titre supplétif».

15. Arbitration CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v. FIFA & New Panionios N.F.C., award of 15 July 2005

1. Arbitration CAS 2004/A/748 Russian Olympic Committee (ROC) & Viatcheslav Ekimov v. International Olympic Committee (IOC), United States Olympic Committee (USOC) & Tyler Hamilton, award of 27 June 2006, « 13. The Panel notes that the possible characterisation of a letter as a decision was considered in two previous CAS cases (CAS 2004/A/659; CAS 2005/A/899). 14. The Panel agrees with the definition of “decision”, and of the characteristic features of a “decision” stated by those CAS Panels: “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties” (CAS 2005/A/899, at paragraph 61)

2. Arbitration CAS 2007/A/1373 FINA v/ CBDA & G., award of 9 May 2008, « 13. The concept of an appealable decision (including an appeal against the failure to make a decision) has been defined in the well-established case law of CAS as follows: “The form of the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal. The form may only be an indication of the intent of the body issuing the communication, which may be taken into consideration. However, the form is not sufficient to find whether there is a decision or not” (CAS 2005/A/899). In principle,

for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility of a request, without addressing the merits of such request».

3. Arbitration CAS 2007/A/1251 Aris FC v/ FIFA, award of 27 July 2007, « 4. With respect to the characterization of a decision, the Panel agrees with the criteria laid down in CAS 2005/A/899, referred to by the Respondent, insofar as CAS considered that “... the form of a the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal” and that “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility of a request, without addressing the merits of such request».

4. Arbitration CAS 2007/A/1355 FC Politehnica Timisoara SA v. FIFA & Romanian Football Federation (RFF) & Politehnica Stintia 1921 Timisoara Invest SA, award of 25 April 2008, « 8. In the view of the Panel great assistance in resolving this issue is to be gained from the earlier decision of CAS in CAS 2005/A/899 (published in Digest of CAS Awards 1986-1998, p. 539).

5. Arbitration CAS 2007/A/1396 & 1402 World Anti-Doping Agency (WADA) and Union Cycliste Internationale (UCI) v. Alejandro Valverde & Real Federación Española de Ciclismo (RFEC), award of 31 May 2010, « 26. Bien que les règles de procédure administrative ne soient pas directement applicables aux décisions émanant d’associations de nature privée, la jurisprudence du TAS considère que les principes qui en émanent définissent de manière adéquate les éléments principaux d’une décision (cf. TAS 2007/A/1293, para 29 ; CAS 2005/A/899, para 60), 2 BERNASCONI M., When is a “decision” an appealable decision? in RIGOZZI/BERNASCONI (eds), The Proceedings before the Court of Arbitration for Sport, Zurich 2007, p. 273. En l’occurrence, il est constant que l’ordonnance de classement du 27 mai 2009 constitue une décision au sens de la définition ci-dessus

rappelée. Il s'agit en effet d'un acte unilatéral de l'Autorité de recours SFL adressé au FCC La Chaux-de-Fonds SA et destiné à produire des effets juridiques dans la mesure où il met fin à la cause et confère un caractère définitif à la décision de la Commission des licences de la SFL. En ce qui concerne la prise de position du 4 juin 2009, la jurisprudence du TAS a déjà eu l'occasion d'établir que l'existence d'une décision n'était pas tributaire de la forme en laquelle elle était rendue. Ainsi, une communication sous forme de lettre peut parfaitement constituer une décision susceptible de faire l'objet d'un appel au TAS (cf. notamment CAS 2007/A/1251, para 30 ss ; CAS 2005/A/899, para 63 ; CAS 2004/A/748, para 86 ss).

6. Arbitration CAS 2008/A/1564 World Anti-doping Agency (WADA) v. International Ice Hockey Federation (IIHF) & Florian Busch, award of 23 June 2009,
« 20. Previous CAS decisions (CAS 2004/A/659; CAS 2005/A/899; CAS 2004/A/748) have elaborated the characteristic features for a letter or other communication to be a decision. They have been summarized in the latter decision at paras 89 and 90 as follows: The Panel agrees with the definition of “decision”, and of the characteristic features of a “decision” stated by those CAS Panels: In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties» (CAS 2005/A/899, at paragraph 61); A decision is thus a unilateral act, sent to one or more determined recipients and is intended to produce legal effects» (CAS 2004/A/569, at paragraph 36). The Panel also agrees with the CAS Panel in Galatsaray (q.v. at paragraph 63) that the form of the communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal».

7. Arbitrations CAS 2008/A/1583 Sport Lisboa e Benfica Futebol SAD v. UEFA & FC Porto Futebol SAD & CAS 2008/A/1584 Vitória Sport Clube de Guimarães v. UEFA & FC Porto Futebol SAD, award of 15 July 2008,
« 3. In its written pleadings the Second Respondent refers to the fact that the CAS has consistently held that for an act to qualify as a “decision” for the purposes of Art. R47 of the Code, one must refer not to formal criteria, but to substantive criteria. Thus, for example, it is stated in the decision CAS 2004/A/659, no. 36 (confirmed in CAS 2004/A/748, no. 90; CAS 2005/A/899, no. 63) that, “(...) the form of the communication has no relevance to

determine whether there exists a decision or not (...)”. However, said decisions cannot automatically be applied to the present case because the facts involved were different. Those cases concerned the fact that a sports organization cannot prevent a judicial act from being reviewed by the CAS simply by couching it in different terms as regards its form, i.e. calling it an ordinary letter or notice, not a decision. For such cases the CAS has decided that – regardless of the form chosen – there is an (appealable) decision if the measure “materially affects the legal situations of the addressee and the other concerned persons».

8. Arbitrage TAS 2008/A/1631 Association sportive Raed Chabab de Kouba (RCK) c. Fédération Algérienne de Football (FAF), sentence du 29 septembre 2008, « 7. A première vue, le second renvoi de la cause au Président de la FAF par le TARLS, le 30 juillet 2008, laisse à penser que le RCK n’a pas épuisé les voies de droit à sa disposition. Cependant, une fédération nationale ne saurait priver un club de la possibilité de soumettre à une institution judiciaire neutre et indépendante le litige qui l’oppose à ladite fédération au motif que l’autorité supposée trancher le litige au fond refuse de le faire et se contente de renvoyer le club devant un organe juridictionnel inférieur. En ce sens, le TAS a déjà eu l’occasion de rappeler qu’il n’est pas raisonnable d’exiger d’un club qu’il subisse plusieurs “allers et retours” entre les autorités sportives nationales et qu’il demeure ainsi bloqué au stade de la procédure interne: “If, however, the substantive content of the decision by the UEFA AB is clearly a matter of priority then the legal protection of the persons affected may not be curtailed by the way in which the substantive content is formally couched. If the conduct of the UEFA AB is assessed as a whole, it is tantamount to a denial of justice in relation to the Appellants (in this regard see also CAS 2005/A/899 FC Aris Thessaloniki v/ FIFA & New Panionios NFC, no. 62)».

9. Arbitration CAS 2008/A/1633 FC Schalke 04 v. Confederação Brasileira de Futebol (CBF), award of 16 December 2008, « 10. For such purpose the Panel deems convenient to firstly recall the jurisprudence of CAS regarding the concept of “decision”. The general principles that can be extracted from CAS jurisprudence in this respect are mainly the following: a) The existence of a decision does not depend on the form in which it is issued. For instance, in the awards of the cases CAS 2005/A/899 & 2007/A/1251 it is stated that: “[...] the form of a communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact

that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal”. b) A communication intending to be considered a decision shall contain a ruling tending to affect the legal situation of its addressee or other parties. This position is held, among others, in the following awards: - CAS 2005/A/899 & 2007/A/1251: “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties”. CAS 2005/A/899: “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility of a request, without addressing the merits of such request”. [Emphasis added]

10. Arbitration CAS 2008/A/1634 Hertha BSC GmbH & Co KgaA v. Football Association of Serbia, award of 17 December 2008, « 10. For such purpose the Panel deems convenient to firstly recall the jurisprudence of CAS regarding the concept of “decision”. The general principles that can be extracted from CAS jurisprudence in this respect are mainly the following: a) The existence of a decision does not depend on the form in which it is issued. For instance, in the awards of the cases CAS 2005/A/899 & 2007/A/1251 it is stated that: “[...] the form of a communication has no relevance to determine whether there exists a decision or not. In particular, the fact that the communication is made in the form of a letter does not rule out the possibility that it constitutes a decision subject to appeal”. [Emphasis added], b) A communication intending to be considered a decision shall contain a ruling tending to affect the legal situation of its addressee or other parties. This position is held, among others, in the following awards: - CAS 2005/A/899 & 2007/A/1251: “In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties».

11. Arbitration CAS 2008/A/1705 Grasshopper v. Alianza Lima, award of 18 June 2009, « 3. CAS formations tend to interpret the term “decision” within the meaning of Art. R47 of the Code broadly (cf. CAS 2008/A/1583 & 1584, no. 5.2.1). The concept of an appealable decision has been defined e.g. in the case law of the CAS as follows:

A decision is thus a unilateral act, sent to one or more recipients and is intended to produce legal effects” (CAS 2004/A/659, no. 36; CAS 2004/A/748, no. 89). In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility or a request, without addressing the merits of such request».

12. Arbitration CAS 2009/A/1781 FK Siad Most v. Clube Esportivo Bento Gonçalves, award of 12 October 2009, « 6. CAS Panels have interpreted the term “decision” within the meaning of Article R47 of the Code broadly (cf. CAS 2008/A/1583&1584, no. 5.2.1). The concept of an appealable decision has been defined in the case law of the CAS as follows: A decision is thus a unilateral act, sent to one or more recipients and is intended to produce legal effects” (CAS 2004/A/659, no. 36; CAS 2004/A/748, no. 89). In principle, for a communication to be a decision, this communication must contain a ruling, whereby the body issuing the decision intends to affect the legal situation of the addressee of the decision or other parties. However, there can also be a decision where the body issues a ruling as to the admissibility or inadmissibility or a request, without addressing the merits of such request” (CAS 2008/A/1705, para. 5.2.1; CAS 2005/A/899, no. 61; CAS 2004/A/748, no. 89)»

3.ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

3.1. Γενικά

Σκοπό της παρούσας μελέτης, αποτελεί η έρευνα και παράλληλα η καταγραφή των υποθέσεων αθλητικής φύσεως που έχουν τεθεί και εκδικαστεί ενώπιον του CAS – Ανώτατου Αθλητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου στα πλαίσια της παρουσίασης της επιρροής της νομολογίας του ως άνω Δικαστηρίου στις μεταγενέστερες αποφάσεις του. Για να πραγματοποιηθεί η εργασία θα ακολουθηθεί συγκεκριμένη μεθοδολογία που θα περιλαμβάνει το σχεδιασμό της συλλογής των πληροφοριών για τη συγγραφή της εργασίας καθώς ο ακριβής προσδιορισμός των δεδομένων αναφορικά με την νομολογία του CAS κρίνεται απαραίτητος.

3.2. Δείγμα

Ο συνολικός αριθμός των υποθέσεων αθλητικής φύσεως που έχουν εκδικαστεί ενώπιον του CAS ανέρχονται περίπου στις τετρακόσιες εβδομήντα 470, αριθμός που κρίνεται αρκετά ικανοποιητικός δεδομένου ότι στόχος της παρούσας μελέτης είναι ο προσδιορισμός της επιρροής της νομολογίας του CAS στις μεταγενέστερες αποφάσεις του μέσα από την ανάλυση και απουσίαση αποφάσεων που αποτέλεσαν ορόσημο στην ιστορία τόσο του αθλητισμού όσο και της Αθλητικής Δικαιοσύνης. Ως εκ τούτου εντοπίστηκαν και αναλύθηκαν 15 από τις κορυφαίες στην νομολογία του CAS αποφάσεις.

3.3. Μέσα και διαδικασία συλλογής των δεδομένων

Στο εν λόγω επίπεδο θα εκπονηθεί ειδικό επιστημονικό πρωτόκολλο στο οποίο θα περιγράφονται με σαφήνεια τα βήματα που θα ακολουθηθούν στην αναζήτηση των κρίσιμων στοιχείων που αφορούν τις υποθέσεις που εκδικάστηκαν ενώπιον του CAS και ως εκ τούτου αποτέλεσαν ορόσημο για την επιρροή στην μετέπειτα νομολογία του ως άνω Διαιτητικού Διακστηρίου.

Το πρώτο βήμα είναι να προσδιοριστούν οι βάσεις δεδομένων στις οποίες θα γίνει αναζήτηση για άρθρα σχετικά με το θέμα, όπως εν προκειμένω οι ηλεκτρονικές βάσεις δεδομένων, που καθιστούν την αναζήτηση πιο συστηματική και αποτελεσματική. Ωστόσο, υφίσταται ο κάτωθι περιορισμός, ειδικότερα ότι οι περισσότερες βάσεις δεδομένων περιλαμβάνουν μόνο άρθρα σε περιοδικά και έτσι αποκλείονται βιβλία και κεφάλαια βιβλίων. Οι βάσεις δεδομένων που θα διερευνηθούν είναι οι:

<http://jurisprudence.tas-cas.org/sites/CaseLaw/Shared%20Documents/Forms/PerSport.aspx> .
<http://www.tas-cas.org/history>
http://www.asser.nl/upload/sportslaw-webroot/cms/documents/cms_sports_id59_1_ISLJ_2004-1-2Def.5.pdf

Κατ' αρχάς, θα χρησιμοποιηθούν για την αναζήτηση στο διαδίκτυο οι λέξεις κλειδιά όπως : CAS, landmarkcases, αθλητικό δίκαιο, ντόπινγκ, lexsportiva, . Όλα τα άρθρα και οι πληροφορίες που θα παρουσιάζουν ενδιαφέρον και ιδιαιτερότητες σχετικές με το θέμα της παρούσας μελέτης, θα αποθηκευθούν σε συγκεκριμένο

αρχείο για να χρησιμοποιηθούν περαιτέρω. Εν συνεχεία, θα γίνει αναζήτηση πληροφοριών στα βιβλία της νομικής βιβλιοθήκης καθώς και σε σχετικά συγγράματα γύρω από την ερμηνεία των διατάξεων της Διεθνούς Νομοθεσίας και Νομολογίας, όπου και τα σημεία και κεφάλαια που παρουσιάζουν σημαντικό ενδιαφέρον θα φωτοτυπηθούν και θα αρχειοθετηθούν σε ειδικό φάκελο.

4. ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Το Αθλητικό Διαιτητικό Δικαστήριο είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός που εδρεύει στη Λωζάννη της Ελβετίας και διέπεται από τον ελβετικό Αστικό Κώδικα (LDIP), το οποίο αποτελεί *lex arbitri*. Εκεί λαμβάνουν χώρα οι συνεδριάσεις των διαιτητικών σχηματισμών για την εκδίκαση των υποθέσεων και οι βασικές λειτουργίες του είναι τέσσερις. Ειδικότερα, λειτουργεί: 1) ως Πρωτοδικείο, 2) ως Εφετείο μέσω του τμήματος κατ' Έφεση Διαιτησίας, 3) έχει συμβουλευτική αρμοδιότητα σχετικά με νομικά ζητήματα που αφορούν τον αθλητισμό και 4) παρέχει διαμεσολάβηση ώστε τα μέρη να έχουν έναν εναλλακτικό τρόπο επίλυσης ορισμένων διαφορών.

Οι αποφάσεις του CAS που τίθενται στο επίκεντρο της παρούσας μελέτης, αποτέλεσαν ορόσημο για τη μετέπειτα εξέλιξη και διαμόρφωση του τρόπου σκέψης και λειτουργίας των εκάστοτε συνθέσεων του CAS κατά την εκδίκαση αντίστοιχων περιπτώσεων. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η επίκληση σε αυτές είναι πολύ συχνή στο σκεπτικό πληθώρας αποφάσεων του CAS, στις οποίες και στηρίχθηκαν προκειμένου να δώσουν τη λύση σε σημαντικά ζητήματα του αθλητισμού τα οποία και έχριζαν ιδιαίτερου ενδιαφέροντος. Ουσιαστικά, αποτέλεσαν τον «οδηγό» για την ορθή και ρεαλιστική εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς αθλητικού δικαίου στην αθλητική πραγματικότητα με την κατάλληλη εξισορρόπηση των προβλεπόμενων όρων και συμφωνιών που απορρέουν από τις ευρωπαϊκές ή διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις. Για το CAS οι αποφάσεις αυτές αποτέλεσαν σημείο αναφοράς διαμόρφωσης της νομικής σκέψης εν όψει της αποτελεσματικότερης εφαρμογής και απονομής της δικαιοσύνης στα πλαίσια του αθλητισμού.

Η πλειοψηφία των αποφάσεων αφορούν υποθέσεις ντόπινγκ και φαρμακοδιέγερσης αθλητών σε διάφορα αθλήματα ακόμη και σε άλογα στα πλαίσια αγώνων ιππασίας. Όπως αναφέρεται και ανωτέρω σε προηγούμενη υποενότητα, το ντόπινγκ υφίσταται αθλητική και ποινική ευθύνη διότι εκτός από άδικη πράξη, είναι και αθλητικώς άδικη πράξη. Εκτός, δηλαδή από ποινικώς κολάσιμη είναι ηθικά αλλά και πειθαρχικά κολάσιμη πράξη, γιατί στρέφεται κυρίως κατά του αθλητισμού με σκοπό τη νόθευση του αγωνιστικού αποτελέσματος. Αποτελεί για το δράστη της φαρμακοδιέγερσης συμπεριφορά αντιαθλητικού χαρακτήρα και επισύρει παράλληλα, πειθαρχικές κυρώσεις και κυρώσεις περί το φίλαθλο πνεύμα. Άλλωστε, το διαρθρωμένο εσωτερικό δίκαιο ενός κράτους με τους κανόνες του κοινού Ποινικού

Δικαίου και με τις διατάξεις των ειδικών νόμων που διέπουν τον αθλητισμό, αντιμετωπίζει το πρόβλημα κατά ιδιάζοντα τρόπο και βάσει των θεμελιωδών αρχών του Διεθνούς Αθλητικού Δικαίου. Συνεπώς, οι έξι αποφάσεις, όπως τίθενται στην παρούσα εργασία, αποτελούν σημεία αναφοράς: α) ως προς την πειθαρχική διάσταση του ντόπινγκ, καθώς η ποινική αντιμετώπιση του αποτελούσε σημαντικό πρόβλημα του Αθλητικού Δικαίου, καθώς απέβαινε διαρκώς αναποτελεσματική, β) ως προς την ποινική διάσταση του ντόπινγκ, καθώς κατά το πνεύμα του κοινού Ποινικού Δικαίου, το ντόπινγκ αντιμετωπίζεται στο πλαίσιο του ειδικού αθλητικού νόμου ως άδικη και αξιόποινη πράξη, γ) ως προς τις πειθαρχικές κυρώσεις αναφορικά με το ντόπινγκ, καθώς μία παράβαση ντόπινγκ συνεπάγεται για τον αθλητή που συμμετείχε σε ατομικό αγώνισμα, την ακύρωση της συμμετοχής του στο αγώνισμα και στέρηση βραβείων και μεταλλίων, ανεξάρτητα από άλλες προβλεπόμενες κυρώσεις με ανάλογη εφαρμογή και των σχετικών κανονισμών της οικείας παγκόσμιας αθλητικής ομοσπονδίας εφόσον πρόκειται για ομαδικό άθλημα ή ομαδικό αγώνισμα και δ) ως προς την επιβολή των πειθαρχικών ποινών, δεδομένου ότι ντόπινγκ δεν αποτελεί κάθε φάρμακο αλλά μόνο η χορήγηση φαρμακολογικών ουσιών που σκοπό έχουν την τεχνητή μεταβολή της φυσικής αγωνιστικής ικανότητας, μεταβολή των σωματικών δυνάμεων και την αλλοίωση των αγωνιστικών αποτελεσμάτων.

Επιπροσθέτως, μείζον θέμα είναι και οι υποθέσεις που αφορούν θέματα πειθαρχικά. Αθλητές έχουν διαγράψει από ολυμπιακές ομάδες λόγω κακής συμπεριφοράς και μη συμμόρφωσης στους κανόνες του ολυμπιακού ιδεώδους που διακρίνουν έναν αθλητή και τη σχέση του με τον σύλλογό του, ενώ επίσης αλλά θέματα είναι τα κριτήρια επιλογής ενός αθλητή για την συμμετοχή του σε ολυμπιακούς αγώνες αλλά και η αλλαγή εθνικότητας.

Στις υποθέσεις γύρω από το άθλημα του ποδόσφαιρου, τα θέματα ποικίλουν καθώς και οι αίτιες προσφυγής όπως όροι στα συμβόλαια, κριτήρια εθνικότητας ,το θέμα της πολυμετοχικότητας και θέματα ντόπινγκ.

Σε κάθε άθλημα οι λόγοι προσφυγής στον CAS διαφοροποιούνται και διαμορφώνονται σύμφωνα με τις ανάγκες και απαιτήσεις του κάθε αθλήματος και πάντα σύμφωνα με τις επιταγές των Διεθνών Κανόνων και Συμβάσεων. Όλες οι υποθέσεις που προσέφυγαν στο Ανώτατο Δικαστήριο CAS κρίθηκαν από τους αρμόδιους σύμφωνα με τους κανόνες και τις εκάστοτε ισχύουσες νομολογίες. Παρεκκλίσεις από τους κανόνες δεν διαπιστώθηκαν σε καμία περίπτωση και όλες οι

υποθέσεις εξετάστηκαν με αυστηρά και απόλυτα κριτήρια στηριζόμενα πάντα στην δίκαιη αντιμετώπιση του κάθε προσφεύγοντος και στην απονομή δικαιοσύνης.

Το CAS αποτελεί έναν σημαντικότερο θεσμό του αθλητισμού, ο οποίος με βασικά χαρακτηριστικά του: α) την προάσπιση των δικαιωμάτων των αθλητών ως φορέων διεθνώς κατοχυρωμένων αρχών και β) την διαάνεια, επιδιώκει να δώσει κρίσιμες λύσεις σε κρίσιμα ζητήματα που απασχολούσαν, απασχολούν και θα απασχολούν την αθλητική πραγματικότητα και όπου η κάθε εκδοθείσα απόφαση θα ασκεί σημαντική επιρροή στις μετέπειτα αποφάσεις του δημιουργώντας κατά κάποιον τρόπο ένα σημαντικό πλέγμα σχέσεων και δικαιωμάτων που προωθούν τα συμφέροντα του αθλητισμού και του ανθρώπου.

5.ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1.ΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΗΣ
Court of Arbitration for Sport (CAS) Συγγραφέας: Π. Δέδες, Α. Ζαγκλής Έκδοση
2006
2. Παπαλουκάς, Μ. (2012). Ευρωπαϊκή Αθλητική Αγορά. Θεωρία & Νομολογία.
Έκδοση Παπαλουκά
3. Παπαλουκάς, Μ. (2010). Αθλητισμός: Νομολογία του Δικαστηρίου της
Ευρωπαϊκής Ένωσης.
4. Παναγιωτόπουλος, Δ. «ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ Ι», Νομική Βιβλιοθήκη 2005.
5. Παναγιωτόπουλος, Δ. «ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΙΙ», Νομική Βιβλιοθήκη 2006.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Panagiotopoulos, D. (2011). «Sports Law. Lex Sportiva & Lex Olympica». Ant. N.
Sakkoulas Publishers.
2. Papaloukas, M. (2010). Sport: Case law of the European Court of Justice.
Papaloukas Edition.
3. Gardiner, S. (2006). Sports Law. Cavendish Publishing Limited. UK.
4. Weatherill, S. (2007). European Sports law. TMC Asser Institute. The Netherlands.

ΙΣΤΟΤΟΠΟΙ

<http://jurisprudence.tas-cas.org/sites/CaseLaw/Shared%20Documents/Forms/PerSport.aspx> .

<http://www.tas-cas.org/history>

http://www.asser.nl/upload/sportslaw-webroot/cms/documents/cms_sports_id59_1_ISLJ_2004-1-2Def.5.pdf